

НАЦІЯ МАЄ

ВИЖИТИ І ПЕРЕМОГТИ

Іван Белебега

Іван Белебеха

Українці усього світу! Єднаймося для порятунку України!
Пам'ятаймо, що Українська Національна Ідея – це паросток
нашого безсмертя!

**НАЦІЯ МАЄ
ВИЖИТИ І ПЕРЕМОГТИ**

Харків – 2014

УДК 32+94(477)

ББК 66.0+63.3(4 Укр)

Б 43

Нам казали і кажуть: завоюєш українську державу, або загинеш у боротьбі за неї!

Ми кажемо: вижити за будь-яких умов, щоб потім перемагти! Ми народжені не для того, щоб загинати у боях, а для того, щоб перемагати. Загинути легше всього, а перемагти – найскладніше завдання. Ми маємо перемагати, бо без цього у нас не буде життя як такого.

Досягти своєї мети можемо тільки за умови, коли уся українська нація буде просякнута вченням про смисл життя у відповідності з Українською Національною Ідеєю (УНІ).

Ідейною основою будівництва нової України виступає світоглядна система українства – Національна Ідея. УНІ – це той паросток, який проростає у безсмертя лише на національному ґрунті. Мова йде про будівництво Майбутньої України. Нині Україна перебуває на стражденному шляху переходу від темряви до світла, від невизначеності до чіткої мети свого існування.

Українці мають побудувати таку країну, державу, суспільство, де б людям жилося заможно і радісно, духовно і чесно; де б кожна людина мала можливості удосконалювати себе в моральному, духовному вимірах. Маємо творити блага не для чужоземних інвесторів, не для «благодійників»-спонсорів, а для власного народу. І тільки.

Такої світлої і чесної ідеології українська нація не мала у всі попередні етапи свого буття. Ідеології окупантів не давали можливості нації реально самоосмислити себе як володаря української території, української державності, української долі, усіх багатств, що творилися нацією. Свідомість української нації формувалася як свідомість кріпака, наймита, раба, безправної людини. У цій царині досягнуті величезні успіхи. Українську націю суттєво покалічено. Усі ці намули мають бути очищені.

Українська нація має постати національно зрілою, ідейно одновекторною, самодостатньою і самоорганізованою у національну державу.

Розраховано на широке коло читачів.

Видання цієї книги стало можливим завдяки фінансовій підтримки з боку великих патріотів України:

Костик Іван Миколайович – 2000 грн

Дерій Василь Антонович – 1500 грн

Чорний Роман Степанович – 1300 грн

Гольчук Олексій Михайлович – 1000 грн.

ЗМІСТ

Вступне слово.....	5
Частина I.	
Зрети України від світоглядної незрілості українських середичів.....	10
Тайська державність.....	10
Китайська державність.....	10
Революційні державності періоду 1917-1920 рр.....	12
Сучасна українська державність.....	13
Висновки.....	16
Частина II.	
Ідейне обґрунтування національної України.....	17
Ідея як центральний феномен українського світогляду....	17
Потенціал української нації.....	23
Світогляд як життєдайна духовна сила.	
Смисл життя – нове мислення.....	26
Національне трактування українського світогляду.....	35
Українська Національна Ідея – Основний Світоглядний Закон України.....	49
Бессмертя як ідейні засади світогляду.....	83
Смерті не маємо, бо життя вічне (ВК.Д.7д).	83
Висновки.....	93
Частина III.	
Ось заради чого треба жити українцям на світі.....	96
Як брати владу в Україні?.....	96
Жити по правді – мета українства.....	100
Де той матеріал, з якого будуватимемо нове життя?.....	102
Людина як дитина нації і держави.....	104
Людина як мати нації і держави.....	107
Міжетнічні взаємини.....	110
Демократія і протекціонізм.....	112
Демократія.....	112
Протекціонізм.....	113
Народовладдя та самоорганізація населення.....	113
Народовладдя.....	114

Самоорганізація населення.....	114
Єдиновладдя та персональна відповідальність.....	115
Вертикальність та горизонтальність влади.....	117
Навчаймося захищати себе наступом (морально, матеріально, інтелектуально, фізично).....	118
Духовність, ідеалізм, матеріалізм.....	124
Духовність	124
Ідеалізм.....	132
Матеріалізм	132
Справедливість.....	132
Моральність	133
Прозорість, відкритість, публічність.....	134
Науково-освітня сфера	135
Виховна система у досягненні Солідарності.....	139
Виховання Людини.....	139
Самоактуалізація людини	145
Виховання національної еліти.....	147
Школа українських лідерів	157
Виховання суспільства	164
Єднальна парадигма.....	169
Майдан як символ єднання	173
Гуманність.....	180
Глобальність	182
Соціально-економічна модель національної держави	182
Послідовність.....	184
Здоров`я людини, нації та Демографічна проблема.....	184
Здоров`я людини і нації.....	184
Демографічна проблема	185
Адаптація до динаміки життя.....	185
Україно! «Май мужність жити за власним розумом!» (Еммануїл Кант)	188
Список використаної літератури	190

ПОПЕРЕДНЄ СЛОВО

Шановні читачі! Ми пишемо про те, чого ви не знаєте.
Будьте уважні!

Перед українською нацією постала доленосна проблема:
Вистати й перемогти!

Тільки національна єдність, а не партійна чи громадянська, є рятівною ідеологією для будь-якої людини. Усі політичні ідеології в Україні спрямовані на оману, зомбування пересічної людини, яка, як правило, має найнижчий світоглядний рівень. Чесною і справедливою виступає на захист пересічного громадянина одна-єдина ідеологія – ідеологія національного єднання українства. Тільки вона є правдивою, чесною, надійною, непереможливою силою, яка допоможе забезпечити процес виживання і перемоги. Ця ідеологія називається Українською Національною Ідеєю. Вона виконує функцію рятівниці української нації і України в цілому.

Все починається з мрії. Народження Української Національної Ідеї відбулося у XIX столітті практично з мрії про покращення українцями свого становища у світі. На жаль, до цього часу українство так і не спромоглося сформувати свій національний світоглядний Закон. Настав період державної незалежності (1991-2014), а Україна живе чужими ідеями, без будь-якого осмислення поточного та майбутнього власного життя. Живе одним днем, за законом самопливу. Не лише пересічні громадяни, а й найвищі особи нашого суспільства з посадами та за визнаним інтелектом не мають відповіді на питання:

У чому полягає смисл нашого, українського національно-історичного життя?

Що маємо побудувати? Не знаємо!

Чого ми хочемо? Гарного життя!

Ато нам зробить це гарне життя? Якийсь заброда, бо ми не вміємо!

Куди йдемо? Куди виведе життєва дорога.

Для чого ми живемо на світі? Щоб їсти!

Яка мета нашого життя? Хтозна, але якось воно буде!

Ми не можемо нашим сучасним експлуататорам крикнути: «Що ж ви, кляті, з нами робите?» Не можемо тому, що не здатні осмислити своє безталанне становище. У нас не вистачає світоглядної орієнтації, щоб побачити причини тієї трагедії, у якій ми перебуваємо.

Ось і виходить, що ми живемо без українського укладу, без власних законів, навіть без думки про основний смисл життя. Ми не знаємо чим і як керуватися у цьому складному житті. У нас немає Національної лінії життя. Відсутня не тільки ідейна основа життя, а й провідна верства, еліта, здатна творити як смисл життя, так і саму організацію національного життя.

Безідейне перебування на Землі веде до загибелі. Насилля, зневага, жорстокість нас пожирає, знищує, а ми спокійно чекаємо своєї смерті. Ще ніколи раніше Україна і українство не перебували так близько до загибелі, як тепер.

Судіть самі.

Минуло майже чверть століття, як Україна живе в умовах незалежності. Чверть століття – це той відтинок часу, коли на політичну арену виходить нове покоління. Де те нове покоління української нації, яке перебере управління державою і спрямує українське суспільство, країну на розвиток, процвітання, на утвердження справедливості? Його нема!

Немає тому, що воно, нове покоління, не знає мети свого життя, мети життя нації, мети української національної держави. Молоде покоління не має власної світоглядної системи, у відповідності з якою формувалась би його свідомість. Діє багато антиукраїнських ідеологій, тому у нас немає українських кадрів. Це трагічне явище можна і треба виправити. Маємо вчитися жити у нових умовах, де нам, українцям, належить право бути державотворчою силою. Але часто демонструємо безпорадність.

Любомир Гузар пише: «останнім часом відбувається щось дивне, настало якесь велике замішання в політиці, економіці, освіті та інших ділянках суспільного життя. Не знаємо, куди йдемо – на схід чи на захід, одне говоримо, а інше робимо; ді-

п'яниці на своїх і чужих, на наших і ваших, на приятелів і ворогів. Одне слово, повний безлад» («Нація і держава», № 26-27, 27 червня – 4 липня 2013).

І ще пише людина, на авторитет якої молилися, мабуть, і ще й досі моляться, прості люди, чекаючи від цього святого слова чогось розумного, рятівного. А він лише констатує, як погано в Україні. Не чуємо від нього: що маємо робити, щоб не було безладдя, а був повний порядок у державі. І пан Гузар не чинив у тому середовищі, яке ми іменуємо елітою. Уся ця еліта є пустозвітом, академіками радянського формату: можуть говорити годинами, нічого не сказавши, пишуть товстенні книги, у яких немає рецептів для життя.

Національне прозріння вкрай потрібне не лише пересічним громадянам, а й людям, які займають високі моральні, духовні та інтелектуальні позиції в нашому суспільстві.

Що таке Україна? Велика країна особливого, можна сказати, сакрального змісту, яка мала героїчне і сумне минуле, перебуває у занедбаному стані і має побудувати світле майбуття.

Водночас, Україна – наївна і безпорадна, бо багатовіковий перебування під чужою владою, чужою ідеологією даються ознаки. Науково доведено (Нобелівський лауреат 2009 р. з економіки Елінор Остром), що групи людей, які довгий час перебували під чужим впливом та діяли за вказівками ззовні, в умовах вільного суспільства діють кволо, відстають від тих, які мають досвід суспільної співпраці (www.pravda.com.ua/articles/2010/06/23). Українська нація належить саме до таких суспільних груп, які довгий час виконували чужі вказівки, не були повноправними учасниками державно-політичного життя.

Очищення України – невідкладна, кричуща проблема. Чи зможе Україна (тобто ми) очиститися від своєї немочі, одужати, воскреснути і постати перед світом у своєму первородному, Богом благословленному вигляді? Все залежить від нас, бо ми – це Україна.

Держава в Україні, за усіма міжнародними нормами, має бути національною державою. У даний час державна влада об-

слуговує національні меншини і відкидає інтереси титульної нації. Нація ще не визріла як загальна сукупність проявити усю свою потугу, але вона неухильно йде до цього стану. Наш обов'язок допомогти їй стати на ноги і зайняти своє керівне становище у державі.

Настав такий час, коли пересічні громадяни уже не вірять ні радіо, ні телевізійним передачам, бо там суцільна темнотна балаканина, мультики, ерзацкультура, секс, вбивства і нічого національного, патріотичного. Нас, українців в Україні, взагалі не сприймають як людей, вартих уваги. Для пересічного українця залишається шукати паперову літературу (газети, журнали, книги) з потрібною тематикою. У цій друкованій інформації ще можна віднайти відповіді на злободенні питання патріотичного, національного, політичного змісту, конструктивні думки, поради, проекти. Зауважимо, що і в цих друкованих матеріалах ще багато антиукраїнізму. Але його треба усувати. Нам треба будувати національну Україну.

Тільки за умови національного устрою в Україні українська нація має єдиний шанс зберегти себе як окремішню спільноту зі своєю культурою та державністю. Національна Україна – це країна національно свідомих, національно патріотичних громадян, які за своєю мораллю, своєю чесністю і чистотою покликані творити добро не лише для себе, а й для тих, що перебувають під їхньою опікою.

Говорячи про Національну Україну, ми говоримо про майбутню Україну, яку нам належить побудувати, витягти з прірви своїм розумом, своїми руками, своєю титанічною працею. І не забуваймо, що окрім нас ніхто цього не зробить, не зуміє і не захоче. Усі інші «будівничі» будуть імітувати плідну роботу, а насправді – лише шкодитимуть.

Ні на мить не припиняється зовнішня претензія стосовно української території та українського населення. Обставини дуже складні. Національно патріотичне українство має докласти надзвичайних зусиль, щоб зберегти Україну як територію, країну, державу, націю.

У цьому творі подається Українська Національна Ідея у максимальній повноті, щоб читач зрозумів, яка це

Можна сказати, доленосна категорія існування українського етносу, української нації, корінної нації, усього українського суспільства.

Оскільки УНІ ще не отримала офіційного визнання, ми її трактуємо як носія українських національних інтересів. Сутності такого варіанту не може бути заперечень.

Це остання, завершальна моя книга літературної діяльності.

ЧАСТИНА І. ВТРАТИ УКРАЇНИ ВІД СВИТОГЛЯДНОЇ НЕЗРІЛОСТІ УКРАЇНСЬКИХ КЕРМАНІЧІВ

Київська державність

Світогляд Київських князів формувався навколо родової державності. Межі київської держави розширювалися в інтересах членів роду, що перебував при владі. Якщо в цілому князівську династію можна назвати династією Рюриковичів, але ця династія складалася з окремих гілок, кожна з яких формувала свій світогляд. Цілісного бачення долі Київської імперії не було сформовано. Усе поклядалося на усні домовленості. Але ці домовленості повсякчас порушувалися під тиском переважаючої сили. І це була стратегічна лінія занепаду. Погляньмо на події тих часів неупередженим поглядом.

Великий князь Володимир поділив Київську державу між своїми синами, вимагаючи триматися купи, допомагати один одному, беретти цілісність держави. І що відбулося?

Доблесні сини дуже швидко пересварилися поміж себе, виступали військом супроти братів, залучаючи до цього половців та інших чужинців. Сила держави слабла.

Великий князь Ярослав повторив батькову помилку, що спричинило суттєве знесення великої держави.

На момент нападу Батия (1240 р.) Київська держава пала міжусобними війнами і була безсилою протистояти чисельній орді.

Козацька державність

Козацька автономна державність за польської та московської окупацій мала обмежений світогляд, який обмежувався привілеями для козацької старшини. Маємо чимало історичних фактів, які сприяли тому, щоб Україну визволити з окупації, але жодного разу цим не скористалися козацькі керманічі на користь волі України. Вся увага цих людей була зосереджена на привілеях козацької старшини: посади, землі, млини, став-

на, заборони, дворянські звання, безліч інших привад, включаючи релігійні та асиміляційні процедури, які «обезкровлювали» українську націю. Українці ставали спочатку поляками, а потім - москалями.

Звернемо увагу на окремі яскраві історичні епізоди, у яких українці мали можливість стати незалежною державою.

Епізод № 1. Польська влада задумала покарати непокірних українців військовою силою. Король Польщі Ян II Казимир з великою військовою потугою 1649 року під Збаражем вступив у бій з українським військом на чолі з Б.Хмельницьким. Перед боєм український гетьман наказав своїм воякам не наносити королю Польщі будь-яких ушкоджень. Під час бою польський король практично опинився у полоні українських козаків. Пам'ятаючи наказ Гетьмана, українці відпустили польського короля з пошаною.

Б.Хмельницький мав повне право вимагати від полоненого короля незалежність України.

Він цього не зробив, залишивши Україну в колоніальному становищі.

Епізод № 2. 1652 рік. Бій під Жванцем. Той же король польський Казимир знову потрапляє у полон українських козаків. Він не виконав Зборівського договору і мав бути покараним. Але Б.Хмельницький знову відпустив його з пошаною, нічого не здобувши від своєї перемоги.

Епізод № 3. 1654 рік. Україна звільнилася від Польщі бундівцем Богдане українську державність. Ні. Він веде Україну під Москву. І це тоді, коли українського населення більше, ніж у Московській державі.

Епізод № 4. Гетьман І.Виговський 1659 р. розгромив московське військо під Конотопом. Московська держава втратила своє військо. Українська старшина мала будувати незалежну державність. Натомість вона накинулася на І.Виговського, який змушений був тікати під польську владу, а та його репресувала.

Револьюційні державності періоду 1917-1920 рр.

З позицій світоглядної орієнтації можемо сказати, що у Центральній Раді 1917-1920 років найкваліфікованішим спеціалістом національної політики був Микола Міхновський. Саме тому, на наш погляд, його діяльність має бути предметом особливої уваги з огляду на причини провалу державотворчого процесу в тогочасній Україні. Ні Д.Донцов, ні жоден інший політолог не могли зрівнятися з М.Міхновським у справі осмислення українського національного питання. Починаючи з «Братства Тарасівців» (1892 р.), М.Міхновський був провідним ідеологом національного визволення України від окупації.

Торкаючись проблем державотворення у часи Центральної Ради та ролі М.Міхновського, не можна обійти питання війська як основної сили побудови держави в умовах революції.

Незважаючи на спротив, Микола Міхновський вже 23 березня 1917 року ініціює скликання в Києві Військового З'їзду. Він відбувся: було понад 1000 делегатів – солдатів та старшини. 29 березня, Міхновський заснував Український Військовий Клуб імені Гетьмана Павла Полуботка.

18 травня був скликаний 1-й Український Військовий З'їзд, на якому 700 делегатів від 1.580.700 українських вояків (у серпні 1917 року на фронті було 27 українізованих дивізій!), обрали Український Генеральний Військовий Комітет, до членів якого ввійшли С.Петлюра, В.Винниченко і М.Міхновський.

Центральна Рада вперто не хотіла мати української мілітарної сили, а її представник соціал-демократ С.Петлюра на 1-му Українському Військовому З'їзді сказав, що «не треба ... відокремлювати долі України від долі Росії».

У цей історичний момент треба звернути увагу на поведінку найбільшого патріота серед членів Українського Генерального Військового Комітету – Миколу Міхновського. Ні В.Винниченко, ні С.Петлюра не були категоричними прихильниками незалежної української держави в той час. М.Міхновський виношував цю ідею від 1892 року. Можна не сумніватися, що усі делегати 1-го Українського Військового З'їзду (700 делегатів та 1,6 млн. солдат, яких вони представляли) пішли б

а М.Міхновським, але ніяк не за Винниченком чи Петлюрою. М.Міхновський зобов'язаний був здійснити державний переворот і врятувати Україну. Не можна виправдати очікувальні сподівання М.Міхновського. На відміну від В.Винниченка і С.Петлюри М.Міхновський був високим фахівцем правового статусу, а тому володів державотворчою кваліфікацією. Винниченко був письменником, Петлюра – журналістом, а Міхновський – юристом. Це багато про що говорить.

Його ідеологічні напрацювання М.Міхновського співпадали з історичною обстановкою. Він проповідував взяття влади військовим шляхом – і обставини надали йому таку можливість ще в час І-го Військового з'їзду. Півтора мільйонна армія чеського наказу йти воювати за Україну.

Ні Винниченко, ні Петлюра не мали такої національно-популярної ідеології, яку створив і вселив у свідомість багатьох українських інтелігентів, а також у свідомість вояків-українців Російської армії саме М.Міхновський. 1917 року слова М.Міхновського, висловлені на початку ХХ ст. про те, що серед українства мало націоналізму уже були не актуальними. Солдати і народна маса «горіли» націоналізмом, і використати це «вугілля» – святий обов'язок перш за все М.Міхновського як концентрованого національного ідеолога. Цей стихійний націоналізм був державотворчою енергією (за кн. І.Белебехи «Філософія українського світогляду». – Харків, 2013, С.С.126, 127).

Світлоглядно були незрілими українські діячі тих часів: М.Грушевський, В.Винниченко, С.Петлюра, М.Міхновський. Це і було причиною не тільки поразки української революції, а й трагедії від 1919 по 1991 рік, включно з голодоморами, розкуркуленнями, колективізацією, репресіями тощо. В цілому, за абсолютну сліпоту українських керівників того періоду російсько-єврейський комунізм знищив 50 млн. українців. Такою є причина інтелектуальної незрілості української еліти.

Сучасна українська державність

Сучасна національна держава не знайшла у собі достатнього інтелекту, щоб оголосити Українську Національну Ідею – Основним Світоглядом Закону України і творити національ-

не життя за цим доленосним законом. Саме тому, що сучасне українське суспільство від президента до пересічного українця не мають на озброєнні ідейної основи життя, Україна 22 роки не рухається вперед, а деградує. Інакше не могло й бути. Судіть, шановні читачі, самі. Хіба може країна розвиватися, коли кожен наступний президент скасовує досягнення попереднього президента і ручним способом рулює в бік грабунку народного добра.

У кожного президента України був власний світогляд: у Л.Кравчука – свій; у Л.Кучми – свій; у В.Ющенка – свій; у В.Януковича – свій. Усі ці світогляди накладалися на державне життя, не були спрямовані на цивілізаційний розвиток України.

Звернемо увагу на світоглядну позицію президента України Л.Кравчука. Він публічно проголошував про Україну, у якій росіяни мають жити краще, ніж в Росії; євреї – краще, ніж в Ізраїлі і т. д. Аналізуючи ситуацію 2013 року, переконуємося, що так воно й сталося.

Національні меншини в Україні перебрали на себе роль авангарду суспільства, керівної сили держави, шляхом експропріації привласнили собі левову частку національного багатства. Цей злочин підлягає покаранню.

Незважаючи на великі гріхи перед Україною, маємо сказати позитивні слова на адресу Л.Кравчука словами людей, які були близькими до подій, що характеризують позитивно президента України.

Цитата перша: «У березні 1992 року Леонід Кравчук, будучи вже Президентом, зробив відважний і дуже ризикований для себе політичний крок: прийшов на з'їзд НРУ і виступив з вітальною промовою, заявивши про готовність співпрацювати з Рухом. Реакція з'їзду була фатальною: більшість, знехтувавши звичайні норми пристойності і національної гідності (бо мова йшла про Президента країни), грубо відкинула простягнуту руку першої особи «партії влади». Це була перемога вульгарного більшовизму над людською порядністю і здоровим глуздом, перемога «опозиції» над визначальними національними інтересами народу» (Бадзьо Ю. Влада-опозиція-держава в Україні сьогодні. Думки проти течії. – К., 1994, С.22).

Третя друга: «Коли президент Л.Кравчук пропонував співпрацю з російським урядом, наші лідери відмовилися брати вла-
да, дискредитує націонал-демократів. То була тяжка по-
вара, що потягла за собою ряд негативних для України на-
слідств аж до того, що всі керівні посади в державі опинилися
в руках колишньої радянської номенклатури» (Павличко Д.В.
Українська національна ідея. У 2-х томах. Т.2. – К., «Основи»,
2012, С.145).

Обидві наведені цитати яскраво свідчать про те, що ні
на початку нашої державної незалежності, ні на нинішньому
етапі (2013) українська патріотична еліта була і залишається
загалом сліпою, бездумною, прихильною до лже-ідеологій
(зокрема демократизму та псевдо лібералізму), начисто забув-
ши про українську націю, яка конче потребує відродження. І
Білошан і Павличко не називають імен тих людей, які задавали
такі негативні поведінки людей під прапором Руху. Але цита-
ти свідчать, що сліпота щодо порятунку української нації була
закономірною серед патріотичного середовища України.

Виснажливе захоплення геніальна операція ворогів Укра-
їни, які зуміли так витончено відвести найпалкіших націо-
налістів від центральної проблеми визвольної стадії
– як порятунку української нації. І нині (2013) усі наші націо-
налісти не розуміють, що сталося з Україною за 22 роки
незалежного буття. Причиною була, і залишається світоглядна
сліпота. Українство не знає, не розуміє смислу національного
виступу в системі демократичної свободи. Саме з цієї причини
спалахують Майдани, які ставлять поточні проблеми замість
тих, щоб розв'язати один раз і назавжди проблему україн-
ської нації як правлячої нації держави. Істина проста, але дуже
важко вона пізнається. За все це розплачується українська на-
ція і весь український народ своїм матеріальним і духовним
знищенням, знесиленням, втратою віри у справедливість.

Українська Національна Ідея містить у собі нормативи
на те, щоб росіянам в Україні жилося краще, ніж в Росії,
арабам – краще, ніж в Ізраїлі і т.д., а про те, як треба в укра-
їнському суспільстві жити за принципом етнічної, державної

справедливості, користуватися створюваним ними (етносами) національного доходу країни.

Висновки

У всіх наведених вище епізодах головним нашим ворогом була світоглядна сліпота керівної української верхівки.

Саме тому Україна приймала на себе такий державний лад, що не відповідав потребам українського суспільства. Панувала корпоративна світоглядна система: у київських князів – родинна світоглядна система; у козаків – привілеї козацької старшини; у революційні часи – ідеологія космополітизму; у сучасний період – світогляд грабунку.

Потрібна нова модель державно-суспільного ладу, придатна для цивілізаційного розвитку країни на принципах реальної демократії, соціальної справедливості та відповідальності.

Бездіяльність сучасної української еліти – один з видів національної зради.

ЧАСТИНА II. ІДЕЙНЕ ОБҐРУНТУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ УКРАЇНИ

Нація як центральний феномен українського світогляду

«Там тебе не захоплює хоч би та ж ідея відродження твоєї нації» (М. Гальперін, «Вальдинепи»).

Ще ніколи раніше Україна і українство не перебували так близько до загибелі, як тепер.

За короткий час два роки системно знищується Україна на наших очах, а ми, українці, спокійно спостерігаємо нашу смертельну трагедію, не вживаючи будь-яких зусиль захистити себе.

Де ж причина нашої байдужості до власної долі? Ця причина закладена у тому світоглядному мороці, яким нас окутала імперіалістична система попередніх часів.

Ми, українці, не маємо власної світоглядної системи, яка висловлюється в Українській Національній Ідеї, а тому не знаємо сенсу життя: для чого в світі живемо; яка мета нашого життя; чого ми роду-племені. Ми ніяк не можемо втямити, що є гонимими України.

Українська нація в даний час перебуває у тяжкому моральному і матеріальному стані. Її роз'єднали між політичними партіями, релігійними конфесіями, громадськими організаціями, політично-національними симпатіями (одні – за Європу, інші – за Росію, треті – за США), і немає кінця цим поділам, розбратом усього духовного і матеріального світу українства. Сучасна трагедія України відбулася за активної участі української політичної еліти, на яку українська нація поклала свої людські надії.

Відомо, що до сучасної незалежності українська нація розглядалася як неповноцінне суспільно-політичне, а відтак і державотворче явище, то від 1 грудня 1991 року вона стала центром, навколо якого спалахнула жорстока боротьба діаметрально протилежних ідеологій не на життя, а на смерть: одні прагли її знищити, інші – відродити. Антиукраїнська течія усіма силами намагалася знищити українську націю і довести, що україн-

ство – це частка російського народу. І тут були досягнуті великі переваги. Епохальний злочин здійснено не тільки руками відвертих ворогів, а й руками української еліти та державної влади: українців позбавили юридичної ідентифікації та зведено на нанівець значення української мови як державної. Українську націю перетворено у населення без роду і племені, без права на статус політичного суб'єкта. Тепер нація де-юре не має права претендувати на керівну роль у державі.

Утім остаточної перемоги антиукраїнці не здобули; на їхньому шляху постала сама нація на чолі зі своєю малочисельною елітою. Де-факто українська нація існує, вона жива і часто проявляє себе масовими акціями.

Патріотична ідейна течія, будучи не лише малочисельною, але й недостатньо впливовою групою, не змогла перемогти потужну антиукраїнську силу; не зуміла згуртувати націю в єдиний національно свідомий організм, а тому перебуває в стадії «нарощування м'язів».

Світоглядна система в Україні за усі 22 роки незалежності не була предметом обговорення ні у владних колах, ні серед еліти, ні в суспільстві. Таке враження, що усіх тих, які в першу чергу мали опрацювати концепцію світогляду нової, незалежної України, ця категорія не була не тільки проблемою, а взагалі – навіть найменшим питанням, вартим уваги.

Саме тому державне утворення формувалося не на українському світогляді, а на компілятивних космополітичних елементах: у одних сусідів позичили урядову схему, у других – виборчу систему і т.д., а свого, українського, не взяли, бо «не бачили», не знали!

Варто нагадати, що Конституцію України ухвалено лише 1996 року. У еліти було достатньо часу від 16 липня 1990 року, коли оголошена Декларація про державний суверенітет України, і до 1 грудня 1991 року, тобто півтора року. А в реальності цей процес тримали у довгому ящику 6 років. І врешті, українське суспільство отримало недосконалий Основний Закон України. На недоліках Конституції тут зупинятися не будемо, лише зробимо загальне зауваження в контексті нашої теми: там відсутній український світогляд.

Що ж являє собою українська нація як суб'єкт державно-світських відносин?

Це стійка сукупність одного генетичного фонду, ідейно-релігійно-патріотично налаштованих людей, які мають свою спільну мету, територію, мову, культуру, власну історію, свої звичаї-традиції і свою самоорганізацію. У нинішніх умовах поняття нації розповсюджується на діаспорні поселення українців.

Безсумнівне визначення нації є одним серед, можливо, тисяч інших, яке не буде тим еквівалентом, який задовольнить навіть найбільш вимогливіших українців. Чому? Тому, що кожен автор хоче поставити «свою крапку над і», а там – хоч трава не росте. До такого висновку спонукає аналіз багатьох визначень. Серед них привертає увагу перш за все позиція незаперечних патріотів України. Рідко хто не знає поважного громадського і державного діяча Анатолія Свідзинського з Луцька. У його патріотичності ніхто не сумнівається, бо багатьма своїми науковими працями зарекомендував себе незламним патріотом. Ось що пише цей поважний професор з приводу нації: «...формування української нації ще не закінчилося. ...процес ціноутворення нації не може вважатися завершеним». Але в чому ця невідомість – не сказано. Якщо формування нації не завершено, то вона неповноцінна – так може дехто сприйняти ці слова професора.

Як треба знати: чи дієздатна нація тепер виконувати свою місію у незалежній державі?

На це питання ми відповідаємо позитивно і це цілком характерне для того стану, в якому перебуває українська нація.

Відсутність національного світогляду як доктрини призводить і призводить до курйозних ситуацій. Нерідко найвидатніші патріоти України «кидали» своє незадоволення, свій гнів на власну націю. Маємо багато прикладів. Наведемо малий перелік. П.Куліш: «Народе без пуття, честі й поваги»; М.Костомаров: «Українці – це анархісти»; М.Драгоманов: «Українці – слабкість нація»; Д.Донцов ділив раси (нації) на «звироднілі та сильні»; В.Липинський твердив про неусталеність нації. Як відомі гіркі вислови І.Франка, В.Стуса та багатьох інших

Титанів. Утім українська нація жила, живе, розвивається, чекає від власної еліти світоглядного визрівання.

Не забуваймо, що в Україні діє чотири науково-дослідних інститути українознавства, обов'язком яких є дослідження реальної сутності української нації і всього, що з нею пов'язане, в першу чергу української національної ідеї. Ось назва цих закладів:

1. Науково-дослідний інститут українознавства та світової історії, який існує в Україні від 1992 року. За двадцять років свого існування цей Інститут використав величезну суму народних коштів, а сутність нації обійшов стороною. Сам директор П.Кононенко пробував доторкнутися до української національної ідеї, але окрім навколо наукової фразеології там нічого наукового немає. Тексти щодо української національної ідеї не мають рівня наукового дослідження. Ці публікації наносять шкоду самому процесу пізнання української національної ідеї. Детальніше ці публікації розглянемо у розділі II.

2. Від 1992 року існує Інститут українознавства при Київському національному університеті ім. Т.Шевченка, який очолює академік П.Кононенко.

У 2004-2006 роках тут досліджувалася наукова тема «Національна ідея як внутрішня сутність і самовираження українського народу», науковий керівник акад. АПН України Філіпчук І.Г. Інші інститути не планували наукову тему про українську національну ідею.

3. Львівський Інститут українознавства ім. І.Крип'якевича НАН України взагалі немає тематики про українську націю та її ідею.

4. Східний Інститут українознавства ім. Ковальських в Харкові також не торкався тематики про українську націю та її ідею.

Жоден з названих наукових інститутів не спромігся видати, сформувані доктрину державності української нації та ідеологічної інфраструктури. Можна до деякої міри зрозуміти (але ніяк не виправдати) безпорадність політиків перших років незалежності щодо неспроможності визначити місце і роль

української нації у національній державі. Це були палкі революціонери і вісні державники. Хоча і така характеристика їх не виключає.

А тут чотири науково-дослідних заклади з чіткою науковою спрямованістю – українознавство – з усіма потрібними умовами для плідної роботи, виявилися ще слабкішими у своїх наукових кваліфікаціях. За двадцять років праці ці «академіки» (застати усіх чотирьох установ налічують, мабуть, не одну сотню «визисць») не змогли дати визначення двох категорій: нації і національна ідея. Адже нація та її ідея – це ті концепти сучасної історії, над якими б мали працювати спеціалізовані установи.

І якщо не спитав у цих інститутів: чому Українська Нація і Українська Національна Ідея (УНІ) залишилися поза увагою, тою тематикою спеціалізованих науково-дослідних інститутів? Ми беремо на себе сміливість дати відповідь на поставлене нами ж питання.

Така ситуація відбулася тому, що жоден з названих інститутів не планував таку наукову тему, як світоглядні системи українства. Суспільство не отримало світоглядної орієнтації у цих екстремальних умовах буття.

Українська Національна Ідея – найважливіша, найзлободенніша проблема, від вирішення якої українська нація здобуде остаточну орієнтацію у своїх намаганнях зайняти провідне місце у своїй державі. УНІ – велика наукова проблема, але такі спеціалізовані науковці, на жаль, не доросли до розуміння цієї проблеми. Вся українська інтелігенція, за винятком поодиноких дослідників, перебуває у світоглядній темноті.

Не можна сказати, що усі згадані науково-дослідні інститути створювали цю проблему. Прямої атаки на цю тему не було. Було чимало наукових публікацій П.Кононенка, Л.Горенко-Баранівської, М.Дробнохода, Т.Кононенка, П.Масляка, А.Потрєбного, В.Сніжка, Л.Токаря, Т.Усатенко, Г.Філіпчука та інших авторів, присвячені формуванню української нації, утвердженню її ідентичності, реалізації історичної місії. Розглядався ряд аспектів, пов'язаних з історичними засадами української ідеї.

Утім проблема не тільки не розв'язана, але й не поставлена. Вона й не могла бути поставленою, бо автори страждали світоглядною незрілістю. Світоглядна система не як абстракція, а як доленосний орієнтир у складному житті – ось що потрібно сучасній Україні.

Користуючись чужинецькою ідеологією, ми маємо таку ситуацію:

У нас забирають нашу землю!

У нас забирають нашу душу!

У нас забирають нашу мову!

У нас забрали нашу ідентичність!

У нас забирають нашу честь і гідність!

У нас забирають наше життя!

У нас забирають Україну!

Погляньмо на українську націю неупередженим поглядом. 1 грудня 1991 року відбувся Всеукраїнський референдум, на якому за незалежність України проголосувало більше 90% дорослого населення. Це голосувала українська нація. Хто підняв гасло «Україна без Кучми!»? Це була українська нація. Хто по всій Україні та у Києві на Майдані відстоював принцип справедливості восени 2004 року? Це була українська нація. При виборах президента 2010 року не голосували взагалі ні за кого 13 млн. осіб. Це була українська нація.

У даний час ввійшла в обіход фраза «вільна енергія». Стосовно 13 млн. осіб, що ні за кого не голосували цю фразу пристосувати ніяк неможливо. Це не «вільна енергія»; це – невитребувана енергія. Вона сама по собі не може знайти собі корисного застосування. Без конструктивно-животворної ідеї ця невитребувана енергія буде стихійно докладати зусиль у будь-які сфери, у тім числі й негативні: алкоголь, наркота, попса, аморальність, а вже звідси – розклад суспільства.

Ці 13 млн. осіб – представники української нації, які хочуть мати українську Україну.

Їм потрібна Українська Національна Ідея. Школа, що за 22 роки незалежності українці так і не дочекалися ідейного су-

принципу державного управління. Про це свідчить матеріал ін-
терв'ю президентства.

Можливо посилалися на зарубіжний досвід дієздатності
національних ідей в інших країнах. Те, що усі розвинені країни
живуть за власними національними ідеями, не викликає сумні-
в, але ми не завжди цей фактор враховуємо, коли розглядаємо
решень життя у цих країнах. Тому не будемо конкретно зверта-
тися, наприклад, на Прибалтику, Центральну Європу тощо.
Звернемо увагу на колишню союзну республіку Казахстан.
Станом на 1 липня 2011 року там налічувалося 16,7 млн. осіб, з
яких 99% – казахи, тобто число казахів становить $(16,7 \times 39 : 100)$
6,51 млн осіб, а 10,19 млн осіб – іногородці. Корінний народ пе-
ребує у меншості. Але діє Національна Ідея.

Особливо казахи є господарями цієї країни і держави, то
їх керівні посади займають казахи. Навіть там, де у населе-
них пунктах немає жодного казаху, головою сільради, селища
чи іншого населеного пункту перебуває казах, тобто господар
держави.

Бачи українцям, соромно дивитися у вічі казахам, які ре-
ально господарюють на своїй землі, а ми перебуваємо у коло-
нальному стані лише тому, що не можемо взяти на озброєння
ідею – Українську Національну Ідею.

Потенціал української нації

Бачи відком доречно нагадати слова Івана Франка: «Сором
українській інтелігенції, сором особливо молодому поколін-
ню, коли воно не відчує тої великої потреби, не віднайде шляху
до вартості. Не покладе основи до того, щоби зробити Україну
цивілізаційною силою. Коли українство... не буде готовою силою,
то чого певні, що й найкраща Конституція... куватиме на
наше нове ярма» (за «Клич Нації», ч.4, жовтень 2009). Це було
написано 1897 року, але стріла цих слів прилетіла у наш не-
залежницький період здачі України під прапором Конституції
1996 року.

Використаємо ще одну фразу геніального Івана Франка у
контексті вищої теми: « перед українською інтелігенцією від-

кривається дійова задача – витворити з величезної етнічної маси українського народу українську націю» («Страх неготовності», за «Клич Нації», ч.4, жовтень 2009). І.Франко вже тоді бачив шляхи порятунку України, закликав інтелігенцію рятувати Україну політичними методами. Але Генія ніхто не чув тоді, не чує і тепер.

Вибори президента 2010 року показали, що за В.Януковича проголосувало 12 млн. осіб (з великим фальсифікатом), за Ю.Тимошенко – 11,5 млн. осіб, а 13,5 млн. осіб взагалі не брало участь у тих виборах (www.facebook.com/groups). Усі наші, українські аналітики, консультанти, політичні вожді бачать цифри осіб, які не беруть участі у голосуванні, але не знають, що з ними робити, не розуміють, як ці голоси забрати на свою користь.

У виборах 2012 року не голосувало 17 млн. осіб. Якщо взяти загальну кількість виборців в числі 37 млн. осіб (округлено), то 2010 року це становило 36,5 % ($13,5 \times 100 : 37$); 2012 р. – 46,0% ($17 \times 100 : 37$).

Яку характеристику можна дати тим, хто не голосував? На наш погляд, це люди, які незадоволені будь-якою політичною силою, що брала участь у виборах. Ставимо питання: може, ці люди хотіли голосувати за російську силу? Відповідаємо: ні!

Російська сила в Україні була представлена не тільки Партією регіонів та КПУ, а ще низкою інших аналогічних партій: «Русский блок», Соціалістична партія України, Партія пенсіонерів. Але ці партії не отримали й 1%. Тобто за Росію віддали свої голоси ті, що голосували за ПР і КПУ. За зелених ці виборці не голосували, за «нову політику» – також. Питається: чий ж потенційно ці виборці? Беремо на себе сміливість дати оцінку цій категорії людей. Це протестні голоси. Люди хочуть бачити Україну Українською, і ніякою іншою. Частина цих виборців прихилилася до партії «Свобода». Саме цим і пояснюється феномен «Свободи». Але цих «внутрішніх емігрантів» не влаштовує і «Свобода», бо якби вони довіряли повністю «Свободі», то вона б набрала, мінімум, 40%. Проблема постала, але розв'язувати її ніхто з політиків не береться. Бо інтелігенція відступила від української нації.

Покладімо на інший факт.

Згідно з даними червневого (2011) опитування Київсько-го міжнародного інституту соціології (КМІС), 11,2% українців вважають, що справи в Україні йдуть у правильному напрямку, 62,8% – що у неправильному, а 7,0% – що «не йдуть взагалі». У червні 2010 року були впевнені в правильному курсі країни 30,2% українців. Як бачимо, з кожним роком Україна «падає» все нижче і нижче. Хто покладе край цьому падінню? Поки ми такої сили не спостерігається. Це завдання покладається на українську націю, як господаря цієї землі. Ті 69,8% (62,8% + 7%) громадян несуть у собі патріотичний потенціал, якого структура не хочуть бачити «штатні» патріоти. Це той потенціал, який здатен організуватися, обрати свого лідера і здійснити ухвалення більшості для більшості мирним шляхом.

В Україні «спалахують» територіальні громади у захисті своїх прав. Це вже діє Українська Національна Ідея, але не організовано, а стихійно. Треба упорядкувати цю народну вимогу життя на справедливими нормами.

Складемо перед собою питання: Чи можна розраховувати на розвиток української нації до рівня самодостатності, враховуючи її тяжке матеріальне і моральне занепадництво?

Перша відповідь. Сама по собі нація, без розумного і мудрого керівництва не зможе самоорганізуватися до рівня реальної політичної сили державотворчого змісту. Цей варіант виключений ще й тому, що цей великий колектив (близько 47 мільйонів осіб) розшматований антиукраїнськими ідеологіями.

Друга відповідь. Можна і треба врятувати українську націю, якщо на чолі цього процесу стоятиме українська еліта, яка організуватиме цю велику спільноту вченням про Українську Національну Ідею. У цьому життєдайному процесі людиність має відмовитися від комуністичної та іншої злодійської ідеології і розпочинатиме жити за своїми, українськими законами.

Як хто ж ми на цій землі? Дослідницький проект «ДНК – структура нації» телеканалу «Україна» протягом 2012-2013 років зробив відповідь на це питання.

Завжди другий українець (тобто 50% чоловіків України)

носить у собі хромосому арійців.

Кожен п'ятий українець України (тобто 20% чоловіків) має трипільське походження.

(http://smi.liga.net/print/medianews/2013-05-30/9613355-kanal_ukraina).

У реальному вимірі арійці (орійці) і трипільці – ті ж самі люди. Іншими словами, 70% чоловіків сучасної України – мають родовід від трипільських часів.

З цього приводу можна додати декілька вставок. Трипільці, кімерійці, скіфи, володар гунів і все його оточення користувалися українським одягом (з вишиванками), носили «оселедці», стриглися «під макітру», мали звичаї та обряди трипільської культури, а сучасним українцям забороняється («науково») пов'язувати свій родовід з цими етносами.

22 липня 2013. У населення Росії виявлено найбільший відсоток хромосом ДНК близьких до населення Монголії, Татарстану, Індії, Пакистану, Туреччини (ratings.liga.net/duel/detail2694090.html).

Світогляд як життєдайна духовна сила.

Смисл життя – нове мислення

За 22 роки перебування багатьох українців-патріотів при владі (у Верховній Раді, в уряді, на президентській посаді) не знайшлося, бодай, одного, який би накреслив шлях національного прозріння та відродження знівченої української нації.

У нас не було, немає і тепер такого світогляду, у центрі якого була б українська людина, нація. У нас було і є багато світоглядів, у яких центром виступають концепти, дуже далекі від української нації: особисте або корпоративне збагачення, привілеї, звання, нагороди, посади, колаборантські устремління, зрада національних інтересів на власну користь (ставок, млинок, шматок землі...), помста колишнім друзям та родичам, асиміляція з представниками окупаційних режимів тощо.

З великого числа світоглядів ми досліджуємо лише один – український національний світогляд, тобто світогляд української нації. Це той світогляд, який міститься в Українській Національній Ідеї і випромінює світло життя на велику перспек-

тв. Такого світогляду у нас ще немає як юридичної доктрини, але серед народу побутує у різних формах і моделях УНІ, яка вводить нас від погибелі.

У кожної людини в голові рояться думки великою кількістю щодо призначення власного життя: яку професію обрати, де жити більше; з ким дружити, щоб продвинути по кар'єрній «трабіні»; з ким творити свою сім'ю, щоб жилося комфортно і безбідно тощо.

Але ці пориви ідейного та матеріального змісту не відносяться до світоглядних пошуків. Це пошуки людини свого місця в даній державно-суспільній формації. Людина прагне допотужної політичної, економічної чи ідейної течії, щоб жилося спокійно та у достатку. Те, що у нашій свідомості є прагнення знайти своє місце в житті, не можна вважати свідомим, смислом життя. Якщо це і смисл, то смисл тільки для одної особи. І цей смисл може не співпадати зі смислом життя нації. Це більше всього особисте прагнення пристосуватися до обставин життя.

Коли держава Л.Кравчука, я мушу робити те, що в даних умовах забезпечить безпеку і достаток життя. За тим прийшла державність Л.Кучми. Тут схема пристосування та ж сама, але нормативна інша. Я беру їх на озброєння. Настала державність Ющенко – треба перелаштовуватися. І я це успішно роблю. Я пристосуюсь. Настала державність В.Януковича. Знову відбувається переорієнтація. А світогляду як не було, так і немає.

Що ж тоді розуміти світоглядом як смислом життя?

Світоглядом є та ідейно-матеріальна течія, яка сформована людиною на своєму довгому шляху самопізнання і стає доктриною (обов'язковою нормою) у формуванні кожним членом суспільства свого місця в житті. Світогляд кожного українця – це рішення про смисл особистого життя в середовищі української нації. Обов'язкові норми (імперативи) світогляду кожного українця можна окреслити такими поняттями:

- національна свідомість чіткої і незмінної належності до української нації: я українець (українка) і більше ніхто – ні росіянин, ні арієць, ні скіф, ні русин..., тільки українець;

- я частка української нації, дійова особа, яка до кінця свого життя віддана своїй нації як у щасті, так і в нещасті. Доля нації – це і моя доля: гарна вона чи погана, вона тільки моя;

- я дитина української нації, але водночас я виступаю як оберіг нації, як мати (батько), що піклується за цілісність і чистоту нації. На мені лежить відповідальність за долю нації;

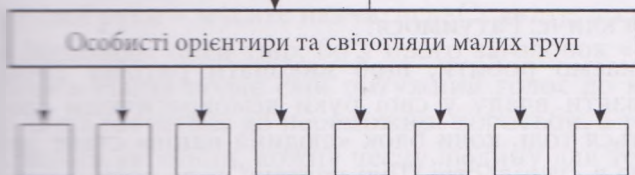
- центром життя українства у всьому світові є українська людина та українська нація. Перед несвітим українством стоїть проблема утворити рятівний блок «Людина-Нація». Як настане такий блок у всебічній готовності та дієздатності – Україна буде врятована як нація, як країна, як держава. У цій державі керівною силою має постати українська нація.

Людина до національної ідеї має ставитись не лише як виконавець її приписів, слухняний член спільноти. Тут мусить бути прагнення удосконалювати УНІ, хай у невеличких вчинках, але з користю для загальної справи. Якщо кожен з нас буде творити корисні справи, Україна буде успішно розвиватися, а люди ставатимуть заможними матимуть можливість самовдосконалюватися. І в той же час країна буде розвалюватися, коли кожен з нас буде критикувати УНІ, агітувати інших проти УНІ.

Потрібно все робити, щоб УНІ об'єднувала українців, допомогла їм бути розумнішими, мудрішими, організованими.

Оскільки сучасне українство відроджує не тільки Українську Національну Ідею, як базисну ідеологію, а й Україну як національну країну і національну державу на принципі справедливості, то багато чого з того, що було першочерговим, наприклад, для XVII-XX століть уже втратило актуальність, і на порядок денний виступають ті проблеми, які утворилися не лише у далекі попередні часи, залишаючись актуальними, та проблеми нашого часу, періоду 1991-2014 років.

Український національний світогляд та інструменти прикладної особистої орієнтації постійно «переплітаються» між собою. Їх можна зобразити такою схемою:

Особиста орієнтація конкретної людини у тих системах, які її оточують від дитинства й до смерті – явище природне. Стільки людей, стільки цих орієнтацій. Це не що інше, як вибір свого місця в діючій системі, щоб вижити самому, своїм дітям, житло та інші умови існування безвідносно до наявних матеріял. Це філософія прилипал, стихія, яку треба привести у структуру підпорядкованості генеральній лінії, Українською Національною Ідеєю. Всякий індивідуальний орієнтир має бути часткою УНІ. УНІ, на наш погляд, це енциклопедія українських інтелектуальних надбань; стратегія життя у несприятливих і у сприятливих умовах; це шлях у безсмертя українства й України в цілому. З цих об'єктивних позицій випливає незаперечне правило: неузгоджені індивідуальні орієнтири мають пройти стадію вrostання у національну лінію українського світогляду, де формується рядовий блок «українська людина – українська нація». Цей блок – цінний стовпчик, який дає можливість вижити й перемогти. Саме те, що нам треба!

Якщо нація, народ, суспільство не знає, що робити, виникає система застою, деградації треба замінити на конструктивний державно-суспільний лад на чолі української нацією. Здійснити демонтаж злочинської системи та запровадити систему конструктивного життя зможе тільки сильна, самодостатня українська нація. Вона уже тепер створює кваліфікований варіант УНІ, який ми подаємо у всіх своїх творах – у цьому та інших творах. Це Кодекс моральних та етичних правил українського буття в Україні. Тут наведено утворені теоретичні основи, кваліфіковані практичні

проекти пристосування українства до існуючих обставин; нові системи творення або відтворення українського життя у будь-яких умовах.

Нація кличе: Рятуймося!

Що маємо робити, щоб виконати рятівну процедуру? Мусимо взяти владу у свої руки демократичним способом. Це станеться тоді, коли блок «людина-нація» стане домінуючою силою в суспільстві. Тоді настане пора російськомовного українця перевиховати в україномовного; з українця-комуніста маємо перевиховати українця націонал-патріота; з українця-яничара маємо отримати українця патріота-захисника; з українця-алкоголіка маємо отримати українця-тверезника. І таких українців, які потребують перевиховання у нас є більше, ніж треба.

Іншими словами: нам треба з українців-ухильників зробити українців-патріотів. Кому це «нам?» Усім тим, хто відчуває себе відповідальним за свою долю, своїх дітей, онуків, за долю України. Вирожденців треба наповнити українським духом, осяяти світлом справедливості, почуттям правлячої сили.

Згадаймо слова Джузеппе Мадзіні (1805-1872) про те, що треба з населення творити італійців-патріотів. І це він зробив. Постає італійська нація. А до неї він звертався такими словами: «Не відволікайтеся ідеєю поліпшення ваших матеріальних умов, поки спершу не вирішите національного питання...» (з маніфесту Джузеппе Мадзіні (Мацціні) «Обов'язки перед країною»). Так виникла італійська національна держава.

Порятунок українства як нації і українства як державності перебуває, на нашу думку, у власному українському світогляді, наповненому правдивими, чистими, золотими, святими словами, які дуже легко зрозуміти, але дуже важко втілити в життя. Наш світогляд – доленосне явище, Кодекс законів, правил буття, приписів і застережень щодо помилок, ухилів, зради, байдужості. Які ж слова може подарувати Українська Національна Ідея українцям? Ось вони: **«Українці! Влада в Україні по праву належить вам! Візьміть її у свої руки! Будьте господарями своєї долі! Ніхто вам владу не подарує! Мусите взяти її! І тільки тоді постане правда в Україні! Наше доленосне**

«Важко: Вижити й перемогти!» Цю місію має виконати
Україна – Нація!»

Але як знаєте, як це зробити? Якщо дуже хочете перебра-
ти владу у свої руки – мусите навчитись. Скажете: а хто ж нас
навчить? Відповідає оцей твір, бо у нього заголовок «Вижити
і перемогти!» Нація подає свій потужний голос до кожного
українця. Вона готується до переможної боротьби, а тому мо-
же допомогти кожному українцю, кожну чесну людину для того, щоб
зробити основи справедливого життя без грабіжників-панів,
корупційно-зрадників, без окупантів-заброд та усякої нечисті
сил.

Перед українством в цілому, в першу чергу перед україн-
ською сім'єю, стоїть історична місія – взяти на озброєння всі
наступні, доленосні імперативи ООН і вийти з стадії стагна-
ції у стадію активного відродження. ООН – це ідеологічна
картина над практичним життям цілого українства у світі (в
Україні та діаспорі). Це треба чітко пам'ятати усім нам.

Час такий історичний момент, коли кожен українець
(україномовний, англійськомовний чи україномовний) повинен
встати і рішуче стати на захист своєї землі, свого краю, своєї
України. Як цього не зробимо, то настануть трагічні часи
для всіх українців. Орієнтиром для кожного українця має слу-
жити Українська Національна Ідея.

Боротьба за національну і державну незалежність покла-
дається виключно на українську націю.

Україна, озброєна національною ідеєю, – це той потенці-
ал, який поряткує українську націю та Україну в цілому у цих
надзвичайно тяжких умовах існування. Тільки ООН здатна пе-
ремогти українську націю і українську державність на рейки
справедливості, на шлях повернення додому, позбавивши чужих ша-
рабанських впливів, відкинувши служіння окупантам.

Без власного світогляду будь-яка нація вважається непов-
ноцінною. Багато наших ворогів українську націю також від-
носять до категорії неповноцінних спільнот. Українська нація
завжди мала у минулому, має і тепер свій світогляд, але він не
має ще свого публічного формату. І все ж, маємо образно

УНІ порівняти з Всеукраїнською Копилкою, Великою Скринею, у яку українство тисячоліттями бережно клало свої духовні та прикладні скарби: ідеї, мрії, пісні, молитви, традиції, обряди, вірування, способи господарювання та багато-багато іншого цінного, непроминучого. Накопичення своїх надбань робилося і робиться для того, щоб у разі потреби, взяти з цієї Скрині потрібний елемент і користуватися ним.

Настав час оприлюднити патріотичну версію Української Національної Ідеї як виразницю українського світогляду і мобілізувати українську націю супроти наших ворогів, захистити свою честь, своє життя, свою землю від чужих і своїх кровопивців. УНІ – національне вчення. Такого вчення в Україні поки що немає, але без нього українці не знають, як себе поводити у тих чи інших обставинах. Маємо створити світоглядне вчення.

Українська Національна Ідея – етнічна наука творення нової української людини: чистої душею і тілом, патріотичної, героїчної, сильної волею, здатної перемагати розумом.

Українська Національна Ідея – це філософія творення нової української людини у національній державі, у демократичному суспільстві. Тільки нова людина, наповнена проміннями національного світогляду, здатна оздоровити суспільство, переформатувати його з позицій споживацтва на позицію творчості.

Незважаючи на те, що формула УНІ ще не набула чіткого виразу, ми будемо посилатися на УНІ як на виразницю українських національних інтересів і закликати усіх українців служити цим національним інтересам. Нація, яка забезпечує українські національні інтереси, піклується перш за все за українську людину, українську державу за все, що сприяє розвитку України – є нацією, що сповідує УНІ.

УНІ – це душа, розум, дух, сутність, устремління спільноти, яка іменується нацією. Вона, і тільки вона, відповідає на багато доленосних питань:

1. Хто ми? Українці, і тільки. Не малороси, не хохли, не русини, а лише українці.
2. Яка наша місія на Землі? Бути світилом Божим у темряві

добротасяництва.

3. Куди йдемо? До світлих вершин самовдосконалення, на шлях вічного безсмертя.

4. Хто наші друзі і вороги? Наші друзі – правда і справедливість, вороги – неволя, ідейна сліпота.

5. Чи спроможні ми витримати наругу й несправедливість? Спроможні витримати і перемогти, якщо візьмемо на озброєння власний світогляд – УНІ як Божественний Дар, і блок «Україна-Нація!»

6. Яка воля Божа щодо української нації? Якщо ми не загирили у російському комунізмі, то на це була воля Божа. Він чекає від нас великих звершень. Українська нація покликана жити за метастратегіями, прогнозами на десятки і сотні років вперед.

7. Як з'єднати? УНІ – консолідуючий феномен українства не лише в Україні, а й у всьому світі. Це велика філософія, чинна естетика, енергійна націотворча практика, справедлива державотворча дієздатність, потужна моральна, навчально-виховна, життєва система. Це державно-духовний обруч української нації як суб'єкту самодостатнього етнічного організму.

УНІ – це громадянське суспільство на національній основі та міжнародних взаємодіях; українська святість, яка має бути присутньою у душі й голові кожної української людини; українська чиста моральність, висока, незаплямована честь, громадянська гідність; релігійна та світська орієнтація, культ святості до родини, всього українства, до краю, до Батьківщини-України.

Розпочався доленосний процес самоутвердження української нації у статусі Господаря Незалежної України. Цей процес має успішно завершитись, бо він поставлений на твердий і міцний правильний фундамент – Українську Національну Ідею, яка є виразником Основного Світоглядного Закону України.

Щоб нація стала самодостатньою спільнотою треба її розбудувати, просвітити, мобілізувати на тяжку інтелектуальну працю.

В сучасних умовах не треба брати вила, коси в руки, щоб

боронити себе; не треба йти у ліси, копати криївки; не треба автоматів, кулеметів, гармат і танків. Нам Бог послав сприятливі умови, щоб ми могли мирним шляхом забезпечити собі керівне становище у своїй державі, стали господарями своєї землі і долі. Нас Бог запрошує боротися розумом, мудрістю, волею, сильним бажанням, а не зброєю, не кров'ю творити нормальне життя для себе і своїх нащадків. Ми поки що цього не розуміємо, а тому падаємо у прірву.

Щоб вижити, нам треба озброїтись власним світоглядом, який проголошує українцям:

1. Ви тут, в Україні, є господарями своєї землі і долі.
2. Будьте дбайливими господарями, захищайте свої національні інтереси і відкидайте усе чуже.

Оце і вся філософія, оце вся премудрість, оце вся програма життя!

На жаль, ми поки що безлика нація. У нас немає національного духу і національного обличчя. Ми, українці, зневажена нація на своїй землі, у значній мірі з нашої вини. Нам нізвідки чекати допомоги. Треба самим захищатися у себе вдома. Маємо захищатися мирним, демократичним шляхом.

Наша праця належить до науки про соціальний рух за національну справедливість, а тому має непроминущу актуальність.

Для українства в Україні та усьому світі більш актуальної теми як Українська Національна Ідея – не існує. Якщо ми це зрозуміємо і візьмемося за роботу – виживемо; не зрозуміємо – загинемо. І сліду не залишиться на Землі! Обираймо Шлях Життя або шлях смерті.

Зауважимо, що у трактовках українського світогляду ми дотримуємося оптимальних, і ніяк не екстремальних суджень, рекомендацій, оцінок, висновків. Ми не маємо права робити злодійські заклики, продукувати ненависть до інших націй, держав. Наше завдання – допомогти українській нації самосмислити себе і рухатися вперед.

Бачення та трактування українського світогляду

Заради об'єктивності скажемо, що протягом останньо-го століття серед патріотичного українства панувала державницька концепція революційного формату. Навіть і тепер чуємо її гасло: «Здобудеш Українську Державу або загинеш у боротьбі за Неї».

Шенкен сформулював такі імперативи: Нація – абсолютна цінність; вища мета – незалежність держави. Політичні партії, класи повинні поєднатися заради Вищої мети. Висунуті Шенкенем цінності стали за суттю святцями – недоторканими та неприкосновенними: нація – абсолютна цінність, але вищою метою є досягнення незалежності держави. Ми переконані у хибності такої фундаментальної позиції і доводимо це вагомими аргументами.

Знаємо одного з дослідників науки про націю, названу «націологією», О.Бочковського: «Хрещеним батьком націології слід уважати І.Г.Гердера (1744-1803), цього «архіжерця нації вищості», що наприкінці XVIII ст. підніс проблему нації, передбачуючи майбутню роль та значення як культурно-історичного чинника в новітній історії Європи. Нація для Гердера є природним органом людства; держава — „штучно-налегалітрон» (Бочковський О.І. «Вступ до націології», Мюнхен, 1982 р. <http://www.ukrstor.com/ukrstor/natiologia07.html>).

Для нас дуже важливим є класифікація нації як природного органу людства, а державності – як штучного витвору. Державі не має природного змісту і тому функціонує як тимчасовий орган.

Внаслідок своєї великомасштабності, виступає в світовому середовищі національних спільнот як політичний суб'єкт з багатифункційними функціями: територією, ідеологією, наукою, власною державою або планами її створення, культурою, власною мовою і т.д.

Націоналізм, як захисна функція, є похідною величиною цієї революційною за змістом.

Творці українського націоналізму уявляли його тільки як революційну, збройну силу, здатну перемогти ворогів на українській території. І такі можливості справді були на нашій

території в 1917-1918 роках. Коли до творців войовничого націоналізму прийшло більше одного мільйона солдат з проханням дати їм можливість воювати за самостійну Україну, вожді злякалися такої сили, відійшли в бік, зрадивши свою ідею України.

Мільйони солдат, то була практично нація, а націоналісти не знали, що таке нація. На жаль, не знають і нині (2014 рік).

«Історично та логічно філософія національної ідеї передусім націоналізмові й у певному сенсі може вважатися його матерним лоном: націоналізм... є одне з породжень філософії національної ідеї, причому стосовно нього вона не порівняно ширша й багатша (обіймає його собою), оскільки є за своєю суттю плюралістична... Раз виникнувши, національна ідея, як теоретична самосвідомість національного руху, на заключній його стадії... перетікає в державну і зрощується з націоналізмом» (О.Забужко//за Жижко С. Нація як спільнота. – К., «Дніпро», 2008, С.308).

Нація – це етнічна сукупність людей, які мають свою територію, свою мову, культуру, історію, свої звичаї, традиції і свою самоорганізацію. Нація – це базис, націоналізм – надбудова. У цих визначеннях міститься концепція національної трактовки українського світогляду, тобто Української національної ідеї.

Історія України надзвичайно багата подіями у боротьбі за свою волю, і ця боротьба носила не націоналістичний, а національний характер. Згадаймо події 1917-1920 рр., коли уся Україна палала повстаннями; згадаймо Національне відродження 1923-1930 років. І такі спалахи патріотичної свідомості протягом століть сипались як з рогу достатку. Усі вони мали і тепер мають національний, а не націоналістичний характер. Стихийно проявлялася воля нації, її нестримне бажання бути самостійною, самодостатньою. З причин слабкої організованості, а то й взагалі анархічної сваволі, усі спроби здобути волю закінчились трагічно для українства.

З метою заставного визначення авторської позиції щодо бачення українського світогляду, скажемо: держава не повинна бути головною метою борців за Україну. На даний момент таке твердження виглядає дуже дивним, бо націоналісти та інші

десятиліття сотню років ставлять завоювання та побудову своєї держави головною своєю метою. І раптом, виникає заперечення цієї мети. Тоді виникає питання: а що ж є головною метою патріотичних сил України? Головною метою має бути:

- збереження самої нації, збільшення її членів;
- висхідна національно-патріотична свідомість;
- прагнення бути керівною силою в державі та суспільстві;
- вірність і готовність української нації стати лідером Європи;
- висока згуртованість, вміння бути самодостатньою.

Нація – це етнічна сукупність людей, які мають свою територію, свою мову, культуру, історію, свої звичаї, традиції і свою саморегуляцію.

Формулюючи мети можуть бути слова: буде дієздатна нація – буде українська національна держава. Коли нація не може брати владу у свої руки, націоналісти не можуть завоювати державу, бо відсутня народна підтримка.

Ця нація стала такою, як наведено у переліку, потрібна така діяльна сила (провідні люди та ідеологія), яка б здатна була національно несвідомого українця перетворити на незламного воїна, готового віддати життя за власну націю.

Національна ідеологія – ідеологія національного будівництва, відродження та модернізації нації. Це еволюційна сила формування і захисту нації, побудови держави силами нації, а не окремих політично-націоналістичних партій. Цю ідеологію мають утілювати в життя національно свідомі українського середовища нації: селяни, робітники, вчителі, лікарі, інженери, нарешті – загально визнані громадські діячі суспільства.

Центром і метою виступає нація, яку треба постійно спрямовувати ідейно в русло згуртованості, єдності; навчати виникати в складних умовах, захищатися, вступати у боротьбу, керувати, урешті брати владу у свої руки, коли настає визначений історичний момент. Це велика науково-практична система цінностей життя; тримати націю у бойовій готовності проти сил на своїй землі. УНІ не закликає людину умирати у боротьбі за державу чи за будь-що інше. Вона учить перема-

гати, а якщо це неможливо з об'єктивних причин, вижити й готуватися до наступної боротьби.

Вище ми навели думку німецького філософа Гердера про те, що нація – категорія природного змісту. Це, на наш погляд, базова установка далекого минулого, яка не втратила свого наукового значення і в наші дні. З цих позицій ми стверджуємо: Нація – базис; націоналізм – надбудова. Націоналізм не може бути вищою категорією проти нації, бо він є похідною величиною від неї. Сутність нації несе в собі не націоналізм, а національна ідея – всеохопна, творча, життєдайна ідеологія.

Національна трактовка українського світогляду – явище нове, але доволі амбіційне.

Для появи такого напряму мислення підставою служить сумна історія нашого буття під польським та московсько-російським окупаційними режимами. Обидва окупанти не вважали українців повноцінними людьми, обзиваючи їх холопами, собачою кров'ю, хохлами, «хорошими тогда, когда они мертвы»; знищували фізично, морально, світоглядно; забороняли мовити й думати українською; нацьковували один на одного; сіяли розбрат; спрямовували народний гнів проти самих себе. Не було чогось позитивного, що б виходило від того чи іншого окупанта на користь українства. Тільки гніт, образи, ненависть та перманентні карі – такі «блага» сипалися на голови довірливих українців.

Окупанти породили український націоналізм, як радикальну форму протесту, а також наукове осмислення національної сутності українства. Хто ж ми, українці, насправді: етнічне сміття, чи звичайні люди, які мають право на самобутнє, самостійне життя на своїй землі? Відповідь дає українська національна світоглядна система на основі нашого буття у доісторичні та історичні часи. Українство, виявляється родоначальником першої земної цивілізації, відраховуючи час, приблизно, від 100 тисяч років до н.е. Воно подарувало багато непроминутих цінностей, якими користується увесь світ: приборкало вогонь, перетворивши його зі стихійного лиха у соціальне багатство, винайшло колесо, утворило великі науки (астрологію, астрономію, арифметику, світоглядну систему,

...но-вистовну систему, сільськогосподарське викори-
...векій та тварин тощо). Хліб печений людство отрима-
...українських рук. Диких тварин приручило українство.
Українство мало у Трипільські часи найрозумніших людей
...пророків, жерців, волхвів, старотців, яким немає рів-
...дипетер.

Але в останню тисячу років українство потрапило у не-
...на своїй землі. Будучи миролюбним етносом, українство
...війни вів окупації втратило чимало власних, генетичних
...національну єдність, святість до Батьківщини і до себе,
...своєю честю, а тому живемо у безчесті; втратили по-
...персональної величі, гідності.

Російський «старший брат» категорично забороняв «бра-
...«запросу» мати свою мову, свою думку, власну поведінку,
...визить на найменшу автономію. А вже у період сучасної
...«старший брат» та «брати-малороси» позбавили
...власної ідентифікації та самої мови. Багато негативів
...українці від «старшого брата», але, на щастя, самих
...своєю сутність не втратили. Не тільки не втратили, а й ви-
...для того, щоб поставити на порядок денний питання про
...українства як національну спільноту на науковій ос-
...Третьє водати світові українство як титульну націю з усіма
...обов'язками та відповідальністю за державно-сус-
...в сучасних умовах.

З основи національної трактовки українського світогляду
...Українська Національна Ідея. УНІ – це монофактор-
...українського світогляду. Вона призначена не для
...групи української нації, зокрема, елітних частин, а для
...спільноти та національних меншин, які сприй-
...позитивно цю систему. УНІ – така інтегральна систе-
...не дає підстав для протиборства всередині української
...Це не означає, що УНІ не матиме ворогів. Мала, має і
...буде мати, але ці вороги не стільки самої Ідеї, як вороги
...України. УНІ об'єктивно не може мати ворогів з се-
...української нації, бо вона стоїть на захисті цієї нації.

УНІ – єдина ідеологічна система для української нації,
...суспільства. Вона вчить, як треба любити Украї-

ну і як Україна любить своїх відданих дітей; як долати негаразди і завжди триматися купи.

Національна трактовка українського світогляду побудована на виховній функції, без застосування екстремальних ідеологій та радикальних крайнощів. Тут діє методологія використання великих суспільних елементів у створенні конструкції державно-суспільного ладу України. Сутність цієї концепції полягає в тому, що у творенні державно-суспільного ладу мають брати участь не політичні партії, а етнічно-національні колективи українського суспільства, тобто великі етнічні угруповання, які містять у собі основоположні ідеї успішного життя усього суспільства.

Нації, як стверджує наука і саме життя, є вічною категорією самотності людських спільнот. Усі нації можна поділити на дві категорії: цивілізовані і варварські. Цивілізовані нації покликані допомогти варварським стати у лави цивілізованих.

Нація прагне отримати владу у своїй країні, бере під опіку своїх членів, які не зовсім лояльні до загальної спільноти. Нація потребує повного самовираження, автономії чи іншої самоорганізації.

Світова наука викристалізувала формулу всезагального принципу життя: справедливий суспільно-державний лад людства можна досягти лише на основі діяльності автономних, самостійних, правлячих націй. «...мирний і справедливий світ можна збудувати лише на основі автономних націй» (Ентоні Сміт «Нації та націоналізм у глобальну епоху». – К., 2006. С.148)

В основі Української Національної Ідеї лежить формула: «**Людина-Нація**». Це – фундамент Основного Світоглядного Закону України. Людина – Творець Нації, Творець Держави, врешті, Творець Світогляду. Українська Національна Ідея покликана допомогти патріотичним силам творити таку Людину, яка б була Досконалою у національному світобаченні, світосприйманні. Людина – це не абстрактний предмет, а складний живий організм, який має бути наповнений родовою, етнічною, національною духовністю. Врешті, людина – маленька часточка великої родини, яка називається українською нацією.

Людям відомою поляють антиукраїнські сили, щоб зменшити вплив української нації. Ведеться жорстока боротьба за національний світогляд кожної української людини. Тут Україна має великі втрати – багато українців покидають свою націю, приєднуючись до інших. УНІ покликана ідейно, національно згуртувати свою єдність і повернути втрачених. Перевиховати, згуртувати, згуртувати націю в один потужний організм. І саме тоді Людина буде творцем Досконалої Нації, Досконалої Держави, Досконалого суспільства – Оберегом українського народу, українського світу, українського поступу.

Людина та її Мати-Нація є центром життя, животворним центром усього їхнього середовища: політики, держави, культури, дипломатії тощо. Національна Ідея існує заради людини та живих суб'єктів, а не похідних величин цього життя. Ідея, як Ідея, породжена живими суб'єктами (Людиною, Нацією) для того, щоб ці похідні величини захищали українське життя в цілому і кожну людину зокрема. Така постановка питання є правомірною і логічною. Ідея захищає Людину та промовляє її творчість: націю, державу, політику, культуру, економіку, дипломатію тощо.

Ідея – дитя Людини, а вступивши у «зрілий вік», вона набуває статусу Захисниці своєї «матері» – людини. Водночас Людина є Творцем Нації, а вже Нація, набуваючи зрілості, стає Захисницею людини.

Усі великі мислителі світу основну увагу у спробах створити справедливе суспільство та державність приділяли Людині, а не Державі, Нації, Суспільству, Державі. Цю тезу підкріплюють висловлювання видатних мислителів людства.

Філософію «сутності Людини, опираючись на Сократа, творив Платон, черпаючи насагу і здобутки великих мислителів давніх часів. Усе своє життя наш філософ творив вчення під назвою «пізнай себе» та практично підкріплював його власним життям. Зміст вчення про людину простий, як усе велике: людина має постійно удосконалювати себе в моральному, духовному вимірі, не ставити за мету свого життя матеріальний достаток. Проте ця простота не стала життєвим центром українства. Не забудьмо, що українство перебува-

ло під окупацією, а тому українська нація не могла створити національну державу, щоб втілити у життя вчення Г.Сковороди. Давно вже немає Г.Сковороди серед нас, а його ідея про самопізнання та самовдосконалення – живе. Як будемо розумними будівничими власного життя, то цілком реальною практикою може стати його вчення.

Усі інші видатні українці звертали першу увагу людині, а тоді вже – похідним величинам від її діяльності.

«Звертаюся не до безсоромних і розбійників, а до шляхетних, не до сліпих і дурних, до мудрих і зрячих, не до слабих і трусів, а до мужніх. До тих, які покликані створити нову касту «лучших людей» – єдиний маяк у божевільному хаосі нинішнього дня» – так писав Дмитро Донцов («Націоналізм»), прагнучи довести, що люди з категорії «лучших», в нашому розумінні – елітних, є генераторами високих ідей та форматорами кращого життя. Він був близький до сутності національної ідеї. Д.Донцов був від початку й до кінця радикальним мислителем, ідеологом, натхненником української еліти до рішучих дій по застосуванню його рекомендацій інтегрального націоналізму; непримиренний до лібералізму, фальшивої демократії.

«Ніхто з нас не зробить нації, коли ми самі нацією не схочемо бути.» (В.Липинський).

«Не відволікайтеся ідеєю поліпшення ваших матеріальних умов, поки спершу не вирішите національного питання» (Мадзині, ідеолог «Молодої Італії», ХІХ ст.). Знову йдеться про людину, щоб уберегти її від світоглядної помилки, бо можна втратити усе життя на збагачення, а щастя «попливе» мимо.

Націонал-ідейники, обґрунтовуючи сутність Української Національної Ідеї, віддають пріоритет первинності категорії «українська нація». Не державність, а українська нація є тим головним об'єктом, який має бути ядром українського світогляду. Буде дієздатна нація – буде такою ж українська державність; без сильної нації – про державу можна забути.

Українська Національна Ідея починається з української національної ідеології. Національна ідеологія – це поміркований, науково-виважений варіант відстоювання прав україн-

... Сами ці ідеології спрямовують світогляд людини в певному напрямку власних, особистих інтересів з інтересами нації. У такій спосіб формує національно свідому особу, особистість, здатну активно протидіяти ворожим прагненням потімних сил.

Велика держава і кожна спільнота живуть ідеями, незалежно від того, світлі чи темні ці ідеї. Щоб така велика спільнота могла бути нездатність політичного суб'єкта, вона мусить керуватися Єдиною для всіх своїх членів Ідеєю Соборності. На ній, у порівнянні української нації живуть і діють різновекторні ідеї, часто несумісні з потребами корінного народу. Частково не керуватися загальними надбаннями людства у певному напрямку досліджень. Зацитуємо деякі висновки попередніх дослідників.

«Світлом, країнами і народами керують ідеї і ідеологи» (Петро Мислик «Народження масового руху в Україні»//«Нація і держава», № 21, 8 червня 2010).

«Народ без ідеології – мертвий» (Іван Огієнко).

«Велика в давніє времена история является ареной борьбы национальных идеологий. Национальные истории представляют мифы, символами, святыми, героями и мучениками, которые восходят из могил, когда их вызывают. История служит лабораторией воспроизводства национального духа, инструментом для обоснования жизненного права нации, для легитимизации угрозы насилия» (Д.Гайерст. «Насилие и история в историко-культурное время», – ж. «Вопросы философии» № 11-1995, С.30).

Национальна Ідея у всіх державах існує як Програма життя людської спільноти у всіх нормальних та екстремальних ситуаціях. Ідея – це система виживання, зброя захисту. Ідеї чи якась інша зброя, ні найсучасніше вишколене військо не можуть зрівнятися з силою національного духу.

Крім національної ідеології є переконання, непохитна віра в свою державу, свою країну, свій край, у свою правду. Таке життєдайне переконання називається національною

свідомістю – центральний елемент національної ідеології. Національна свідомість – продукт виховної системи в родині та суспільстві.

У кожної людини – ідеологія власна та ідеологія державна. У держави – державна ідеологія. На жаль, українська держава не має власної, державної ідеології. Так була спотворена ідейна сутність української людини і української державності в період необмежених можливостей для розвитку українства у 1991-2013 роках.

Український народ розколотий, розірваний на шматки різних ідеологій. Додамо, що національна ідеологія вводиться в суспільство всупереч владі не тільки в період окупації України російським комунізмом, а й в період сучасної незалежності. Всі інші ідеології насаджувалися владними структурами, що є руйнівним явищем для корінного народу.

Озброїти народ національною ідеологією, означає усунення від влади усіх злодіїв.

Національна ідеологія ставить у центр життя – людину, у нашому випадку – українську людину. Саме наша людина потребує постійної уваги з боку тих, хто плекає надію на впровадження державний механізм та суспільство Українську Національну Ідею.

Потрібна світоглядна переорієнтація української людини з позицій малоросійства, хохляцтва, «скраюхатенства», меншовартості на позицію господаря своєї долі, своєї малої батьківщини (села, селища, містечка), країни, своєї держави. Це відповідає вимогам ООН.

Нація потребує оздоровлення, і воно може прийти через людину – носія Української Національної Ідеї, української світоглядної системи. У ній містяться поняття національної свідомості, патріотизму, моральну установку орієнтації, оцінки явищ і рецепти мислення для привернення людей до нового світосприйняття. Будь-яка ідеологія нав'язує людині обов'язок творити сучасне життя у такому форматі, щоб воно перейшло у спадок дітям, майбутнім поколінням.

Українська Національна Ідея – доктрина генерального

ності, вона охоплює ідеали гуманітарного характеру, ідеали справедливості і відносин, схему побудови держави та суспільства, проблеми власності, духовності, релігії, оптимальність міжтеоретичних конструкцій, виховної системи тощо.

Як і сферу життєдіяльності не взяти, всюди потрібна стратегічна лінія, дороговказ, ідейна перспектива всезагальної ідеології суспільства. УНІ – це ідейне вчення, система ідей в освіті, науці, вихованні, релігії, у виробництві, у кожному державному, суспільному, національному житті. Це – ідейний надбудовний пласт загальної конструкції нації, суспільства, держави, її політики і культури.

Ідеологія існує незалежно від того, хоче її хтось чи не хоче; хоча вона публічно чи не визнана; подобається комусь чи ні. Різниця полягає в тому, що одна ідеологія функціонує як конструктивна, державотворча, націотворча, в той час як інша – деструктивна, руйнівна, антиукраїнська. В умовах дезінтеграції держави усі ідеології (окрім державної) мають право на існування на законних підставах, що наносить певний шкоди суспільству і державі.

Державну ідеологію українська влада заборонила у ст.15 Конституції. Утім існують категорії, що діють незалежно від заборони. Можна заборонити Сонцю сходити й заходити. Від цієї заборони Сонце не припинить сходити й заходити. Якщо в Україні немає державної ідеології, то національна ідеологія не фрагментарно, але перебуває всередині української нації. Наявність державної патріотичної ідеології призвела до колосальних втрат незалежної України. Перша втрата – Україна як держава не змогла обрати жодної патріотичної, конструктивної Верховної Ради. Створювалися закони не на користь, а на шкоду Україні. Друга велика втрата полягає в тому, що вища законодавча влада діяла переважно як ворожа сила. Тут ефективно застосовувалася ідеологія масового грабунку і потоплення національної ідеї, національної честі України.

Ця ганебну ідеологію і практику засудила Помаранчева революція чистоти й чесності. Розпочався процес очищення. У січні 2010 р. цей процес призупинено.

Ідеологія – це боротьба за людські душі. Скільки б дер-

жава «не кидала» грошей у соціальний вир, якщо при цьому не діятиме патріотична ідеологія, користі від цього буде дуже мало. Завжди знайдуться незадоволені. Споживацькі тенденції будуть зростати, не враховуючи спроможності влади задовольнити їх. Одні лишень гроші не допоможуть наповнити суспільство ідейною, національною зрілістю. Кожну людину треба навчити поважати, а потім і любити свою країну і владу, якщо вона того заслуговує. З іншого боку, влада має все зробити, щоб своїми діями заслужити довіру суспільства. Влада має за свій обов'язок любити свій народ і самовіддано захищати його внутрішні та зовнішні інтереси. Така взаємна любов зміцнює державний та суспільний устрій, єднає титульну націю з національними меншинами, є фундаментом консолідації усіх складових компонентів суспільства.

Україна, як і будь-яка держава, повинна мати в суспільстві одновекторний світогляд, одну панівну державну ідеологію. Якщо державна ідеологія відсутня, її має замінити національна ідеологія. Тільки на такій основі можна об'єднувати суспільство. Потрібна така система ідей, яка б була прийнятною для усіх соціальних прошарків, усіх вікових груп громадян. Це зовсім не означає, що антиукраїнським політичним течіям потрібно дозволяти вести підривну діяльність проти України. Це означає, що таким політичним структурам та окремим носіям деструктивізму не місце в українському середовищі. Таким є всесвітній закон демократії. Він не дозволяє анархії, провокацій, ідеологічних диверсій, шантажу, колаборанства.

Українська Національна Ідея – це патріотична ідеологія, без якої не можна виховати патріота України. Український незалежницький патріотизм ґрунтується на рідній мові, культурі, мистецтві, освіті. Без української мови, без українського патріотизму освіта формує (багато років) безбатченків, манкуртів, колаборантів, ідейних яничарів. Патріоти за цієї системи виникають лише як алогічний парадокс. Громадяни без почуття українського патріотизму з легкою душею покидають Україну, свою землю, рідних і близьких людей, шукаючи чогось кращого, замість того, щоб це «краще» будувати в Україні. Такі люди не ображаються, коли їх називають хохлами, вони і самі

об'єкти існують.

Національна ідеологія призначена навести порядок у людських словах і душах, а тому постає як найважливіша складова Української Національної Ідеї. На ідеологію покладається функція УНІ – об'єднувати суспільство, громадян в один єдиний і єдиний організм, який називається нацією. УНІ – це моральна «срамота» кожного українця від посягань на його честь, гідність, чесність і відданість Україні. Державною ідеологією має бути Українська Національна Ідея.

Бачи дуже важливо переконати читача у тому, що нація є категорією первісного, основоположного значення, бо ця категорія вічна, а держава – категорія тимчасова і така, яка підлягає змінам під впливом сильних, але не завжди розумних сил.

Для окупантів України у всі часи найбільшою проблемою була українська нація та в першу чергу її вожді, лідери. Польська влада саджала на палі, спалювала у залізних бочках, висувувала наших гетьманів, отаманів, інших повстанських лідерів. Московська влада робила те ж саме. Від 1349р. коли Польський король Казимир III завоював Галичину і до 1991 року Україна була під окупацією. І усі ці роки окупанти знищували українську націю та її вождів. За цей довгий період було знищено декілька наших державностей. Погляньмо на Історію.

Напередодні Голодомору 1932-1933 рр. російсько-єврейська влада знищувала українських сільських талановитих господарів (до-іхньому – куркулів), українську патріотичну інтелігенцію, українських національних лідерів. Відбувалося масово-жорстоке обезголовлення нації. І вже після цього було нанесено удар колосальної сили у вигляді голодомору. Після цього злочинного мору секретар ЦК КП(б)У Хатаєвич М.М. заявив, що з українською нацією покінчено. Насправді виявилось, що НІ! Не покінчено! Під час Другої світової війни не тільки вижила українська нація, зокрема Жуковим та іншими українцями.

Зрешті, за ХХ століття окупаційні режими знищили більше 40 млн. українців.

У державі 1991-2013 рр. ворожі сили знищували лідерів нації: В.Чорновола, В.Гетьмана, отруювали В.Ющенко, калічили та вбивали інших. Продовжувалося обезголовлення нації.

Закриваються українські школи, нація позбавлена національної ідентифікації, звужується сфера застосування української мови.

Системи нищення української нації ніхто з українських дослідників досконало не вивчав.

Це стосується в першу чергу націоналістів. Ніхто не зробив висновків про те, що українська нація потребує перш за все ідейної, ідеологічної підтримки. Всі, без винятку, лідери українських націоналістів на перше місце у своїй діяльності ставили і ставлять питання завоювати, отримати державу, а вже потім надати належні умови для захисту української нації. На наш погляд, це світоглядна помилка. Підтвердженням цього висновку є ситуація в нинішній Україні. Потрібно переглянути світоглядну концепцію українського лідерства. В основу нової орієнтації має бути покладена формула: нація – це базис українського життя, націоналізм – його надбудова. За цією схемою маємо перебудувати всю структуру ідеологічного впливу на націю. Тільки за такої умови можна досягти успіху у побудові української України.

УНІ – головний ідеологічний концепт, доктрина вищої категорії, основа духовного, політичного та національного життя української нації та усіх сфер, що пов'язані з нею, як життєтворчою силою. Конституція України як республіканської національної держави має бути насиченою сутністю УНІ щодо усіх сфер матеріального та духовного життя. Українська Національна Ідея заслуговує на те, щоб її називали Великою Ідеєю.

Усе це дає підстави трактувати УНІ як доктрину розвитку країни, держави, суспільства на велику перспективу (10, 20, 50, 100 років) та навіть постійну без часову мету. Таким є світовий досвід.

УНІ – найпотужніша, найрозумніша, найрозвиненіша, найпотрібніша ідея з усіх тих, які мали місце в середовищі української нації. Нічого більшого, нічого шляхетнішого, ні-

чим інтелектуальнішого, нічого по-людськи добродійнішого в історії України не було і не буде. Символом УНІ є гасло: «Безсмертна Україна!»

Українству дається Волею Божою шанс вижити за умови, що воно свято віритиме Великій Ідеї, наполегливо працюватиме над втіленням її в життя, буде взірцем поведінки, шляхетності для інших націй у світі. Завдання, скажемо прямо, – надзвичайної складності і за часом – не одного року, але мета warta того, щоб на її здійснення було затрачені великі зусилля. Ця мета цінна, бо на її здійснення було затрачені великі зусилля, яке має ознаки вищого ступеню досконалості.

УНІ – чиста, чесна світоглядна система, яка допомагає українцям зрозуміти себе, побачити свій реальний і печальний стан, спрямувати ідейні та фізичні зусилля українців на боротьбу за справедливість в Україні.

УНІ – потужний мотиватор національної думки, активної діяльності: «Вживаймо і перемагаймо!»

Українська Національна Ідея – Основний Світоглядний Закон України

УНІ як частка філософії спрямована на розв'язання проблем українства. Цих проблем нагромадилося дуже багато. Українство, перебуваючи у неволі, з покоління в покоління не могло здійснити свої мрії, відмирало, а проблеми залишалися майбутнім поколінням. Життя вимагає від живих українців здійснити задуми попередніх поколінь і розвивати життя далі.

УНІ – це інтелект української нації; синтетично-аналітичний метод самооцінки; способи самопорятунку, виживання та перемагати на власній землі.

Українству в цілому не властиве почуття правлячої субстанції на власній території, і тому українство не виплекало у собі потреби бути при владі. Йому (українству) невідоме почуття цієї переваги, яке дає управління державою. Українство завжди не мало будь-яких переваг (преференцій) від того, що воно перебувало при владі. І не могло мати, бо у його руках влада не було.

Водночас ми спостерігаємо шалену жадобу до влади в Україні національних меншин. Чому, питається? Їх тягне до владних важелів жадоба наживи. Це вони дуже добре відчували в період російсько-єврейського комунізму.

Тепер, коли влада в Україні по праву належить українській нації, а вона в силу недооцінки становища не дуже тягнеться до неї, ми не маємо права розпалювати у ній почуття наживи, грабунку, тобто того, що творять національні меншини.

Українська нація має усвідомити, що їй належить місія забезпечити принцип справедливості у всіх сферах життя. Українська нація має отримати те, що їй належить по праву – те, що вона створила своєю працею, а не об'їдки з барського столу національних меншин в Україні.

Національна ідея будь-якої нації, у тім числі й української – це Головна ІДЕЯ, Генеральна Ідея, Основна Мета, Коєцент, який містить у собі всю сутність буття у даний період і на велику перспективу. Українська Національна Ідея – це сакральна ланка між Богом і українськими людьми, між Небом і Землею; ланка чистоти, чесності, справедливості.

Для росіян головною метою є «собирание чужих земель» для єврейства – світове панування; для британців – «Британія вперед, до світового лідерства!»; для німців – «Німеччина – понад усе!», «Росія – для Русских!» і т.д.

Для чого живе українська нація і кожний її член? Якою Головною Ідеєю, Метою життя є для української нації? Пошуку відповіді на це доленосне питання присвячена ця науково-популярна праця. Але коротко можна окреслити відповідь такими словами.

Корінна сутність Української Національної Ідеї перебуває у сутності корінної нації України. Як українська нація є корінним народом України, так і УНІ є корінною ідеєю українського суспільства. І тут немає альтернатив. Головною формулою УНІ, на наш погляд, має бути фраза «Безсмертна Україна!» Детальніше ця формула обґрунтовується у самому тексті. В основу цієї формули береться той факт, що сучасна українська нація своїм корінням сягає у далеку давнину, як жодна інша

... цього скарбу не має. Якщо українська нація пере-
... світі, мінімум, 20 тисячоліть, то треба докласти багато
... щоб вона продовжувала своє буття як самобутнє, фе-
... явище серед людства.

Найцінніший духовно-матеріальний скарб української
... – збігладна система та її основний носій, українська на-
... Ідея, – практично ще не стала Дороговказом у жит-
... суспільства та держави. Держава і суспільство
... великому кораблю, який у великому бурхли-
... без керування лине туди, куди його несуть небез-
... смертельні хвилі. Цю страшну ситуацію ми спо-
... 22 роки, а зрозуміти, що з нами діється не можемо,
... академіків, державних мужів, філософів, еконо-
... мистів, марксистів, астрологів, чаклунів та всіляких шахраїв.

Українська Національна Ідея – це жива система, велика
... яка охоплює усю гаму складових елементів житте-
... держави та суспільства. Подивіться на перелік цих
... (парадигм) ... цього твору і ви переконаєтеся, що УНІ
... цілеспрямована, всеохопна цілісність, система
... і здорового способу життя, справедливого державного
... пропорційного розподілу національного доходу,
... не агресивних стратегічних устремлінь, основним з
... – безсмертя України.

Українська Національна Ідея – це дорога до української
... істини. Ця істина полягає в тому, що усі успіхи та
... перебувають в лоні української нації. Оскільки наша
... подарувала цивілізацію, то їй належить право
... безсмертною. Ми маємо здійснити це безсмертя. Твердо
... що українська нація – категорія безсмертна, усе
... суєта. Проголошуючи безсмертя української нації, му-
... всенародне і кожного індивідуума устремління
... працювати над цією темою. Гасло «Нація – понад
... перетворити на програму життя українства у всьо-

УНІ – це те, чого у нас поки що немає, а конче має бути.

Сутність Української національної Ідеї містить такі

1. Соборність, єдність нації, суспільства і держави.
2. Правове народовладдя: Україна без пана і холопа.
3. Власність у народу: мені чужого не треба, але свого не віддам.
4. Національна ідентичність, повага між етносами.
5. Вільна людина: свобода конструктивного слова і діла.
6. Самозахист. Побудова Збройних сил, здатних захистити кордони України.
7. Духовна чистота і святість національної України.
8. Моральність, культура, освіта, наука.
9. Високий добробут, соціальна справедливість, здоровий спосіб життя.
10. Екологія душі і території.
11. Українська нація є титульною нацією в державі Україна. Вона у стадії визрівання для здійснення своєї історичної місії за принципом: «Вижити й перемогти!»
12. Титульна нація – керівна сила в суспільстві та державі.
13. Титульна нація творить та удосконалює національну державу; забезпечує пропорційне представництво етнічних груп суспільства в органах державної та місцевої влади.
14. Титульна нація забезпечує повноправний політичний, духовний, матеріальний, державотворчий, культурний розвиток української нації; національних меншин, які не мають своєї батьківщини за межами України. Всі витрати по цих процесах забезпечуються за рахунок державного бюджету України; всіляко сприяє культурному розвитку, включно з мовою, національним меншинам, які мають за межами України свою батьківщину, за рахунок їхніх власних коштів.
15. Відтворення реальності у писаній історії (історіографії) за багато тисячоліть до н.е. і після неї. Адже українська історія пошарпана, пошматована так само тяжко, як і доля України в цілому та її складові частини.
16. Українська мова – титульна як і нація, тому має бути домінантою в суспільстві та державі.

17. Відступок українського села.

18. Залучення закордонних українців до життя в Україні.

19. Відступок з території України усіх ворожих, недружніх сил.

20. Добросусідські відносини з іншими націями, країнами, державами.

21. Максимальне виробництво, відсутність безробіття.

До фундаментальних основ Української Національної Ідеї належать:

1. Людина – центр життя нації, народу, суспільства. Людина має бути з філософією: на першому місці духовна, моральна, інтелектуальна досконалість; другому – матеріальні статки.

2. Народ – господар країни, держави. Через територіальні громади і центральну владу забезпечується право народу українським господарем усієї державної території країни.

Український народ складається з етнічних громад суспільства. Кожна етнічна громада формує свій ідейний центр, обирає свого лідера. Етнічна українська громада – це титульна громада. Займає центральне місце в суспільстві. Цій громаді підпорядковані усі інші громади.

Усі етнічні громади делегують своїх представників до вищого законодавчого органу у встановленій пропорції.

3. Державне управління народом доручається двом особам: президенту і патріарху. Їх діяльність перебуває під Народним Контролем.

4. Народовладдя здійснюється шляхом виборів. Вибори відбуваються один раз, а потім застосовується ротація. Одна особа має право бути депутатом лише 5 років. Народна влада скасовує усі несправедливі попередні процеси привласнення народного добра шляхом «прихватизації».

5. Части недоторканих скасовується.

6. Партійні партії скасовуються.

7. Релігійна сфера переводиться у статус державної структури.

8. Принципи життя: чесність, правдивість, суспільство без

злодіїв; жити власним державним розумом, власними моральними і юридичними законами.

9. Земля сільськогосподарського призначення не є товаром.

В українському суспільстві присутні представники багатьох національностей, але тільки українці та ще дві-три національні меншини не мають іншої землі, окрім України. Українська нація – єдиний корінний етнос на цій землі. Нам нікуди йти з України. Ми тут або загинемо, або будемо нормально жити, без «старших» та інших кровопивців.

Українство як цілісність починає розуміти, що жити без Національної Ідеї – це все одно, що жити безбожно, беззаконно, аморально і злочинно. Українська Національна Ідея – це Загальна Ідея для усього українства у світі. Сутність її полягає в тому, щоб українська нація була в Україні керівною силою, щоб українство жило власним, незалежним життям, розвивалося за власними законами, власною мораллю, власним світоглядом.

Наведемо образне порівняння. Іде собі людина. Ми з боку на неї дивимося і думаємо: вона не просто йде, а йде до своєї мети, у неї є план, наміри, потреба у цьому ходінні. Те ж саме думаємо про рух автомобіля, потягу, корабля, літака, якоїсь країни, держави. Приміряючи ці думки до двадцятидворічного самостійного життя української нації та держави, бачимо, що позитивний рух відсутній. Є окремі спалахи, але в цілому маємо топтання на місці, а більше деградації. Це результат того, що нація не має власної життєдайної ідейності, корінної ідеології, а тому терпить наругу.

Сучасна українська нація залишається і 2014 року спільнотою без власної ідеології, без власної національної ідеї. Саме з цієї причини людство, особливо – Європа, жахається такої спільноти.

УНІ – це система українських моральних, політичних, державних, гуманітарних цінностей, без яких нація, а з нею і українська національна держава, покидають своє місце під Сонцем.

Національний Дух Свободи, національну гідність, гордість утверджує УНІ. Мету існування нації окреслює УНІ.

Українство має стояти в державі над соціальними, релігійними, регіональними, супутниковими етнічними групами як єдина і відровідальна сила.

УНІ – це цілісне українське національне вчення, наука про те, як думати, як жити, як виживати, як перемагати, як взаємно єднатися, підтримувати один одного у радості і печалі, як кріпити свій дух, захищати українські інтереси і, якщо треба, як творити українське безсмертя. Це велика філософія, велика наука, якій є початок і немає кінця. Українство має оберігати як зіницю ока своє національне вчення про безсмертя. Ми одіємо УНІ як генеральну, універсальну сукупність теорій, методологій (тобто філософії), гуманітарних наук, наук про людину, в центрі якої (цієї сукупності) перебуває українська ідея з усіма її проблемами та успіхами.

Систематична система присутня у науково-прикладних дослідженнях лише окремими фрагментами, питаннями, а як цілісність – залишається недоторканою. Українська Національна Ідея як виразник світоглядної система являє собою найскладнішу цілість науки у сфері Українознавства. Вона має співпричетність до релігії, філософії, гуманітарних наук, юридичних наук. УНІ – це наука жити українським способом, власними силами, традиціями, звичаями і уподобаннями. Це ідейний напрям дослідження, знаходження відповідей на всі виклики.

УНІ – це генеральна, соборна скарбниця ідей: націотворення, державотворення, навчально-виховних процесів, інтелектуального потенціалу, соціальної справедливості, моральності, духовності.

Систематичну систему найповніше представляє Українська Національна Ідея. Не існує іншої категорії, яка б містила у собі всі аспекти буття нації. Тут минуле, тут сучасне, тут майбутнє. Це взаємопов'язане, взаємообумовлене, логічне і науково обґрунтоване.

Теорія Української Національної Ідеї як наукова дисципліна являє собою опис трактувань змісту УНІ та визначення основних факторів її життєдіяльності. УНІ – найглибша і найобґрунтованіша теорія нації, держави, суспільства, людини. Вона аксіома, що без теорії практика мертва або неповно-

цінна, як найповніше стосується саме нації та всього того, що пов'язане з нею. Українська нація – особлива категорія, оскільки вона занадто довгий час перебувала на межі життя і смерті. Вона терміново потребує власної теорії, власної науки.

Методологія Української Національної Ідеї – це така частина науки, яка формує визначення (стосовно нашої теми) основоположних імперативів українського світогляду; найдосконаліша система націотворення, націозбереження, націоопоступу, державотворення, економічного, культурного, морального розвитку. До методологічних принципів наукового дослідження УНІ можна віднести:

1. Єдність людини, нації і держави на основі патріотизму.
2. Природна класовість суспільства.
3. Чистота економічних відносин.
4. Соціальна справедливість.
5. Чесність, порядність, моральність.
6. Національна справедливість.
7. Духовність.

Людством правлять ідеї. Українство наповнене значною кількістю ідей, але одна з них має стати домінуючою, синтезуючи загальний напрям стратегії і тактики буття української нації. Першорядною, а тому найголовнішою, невідкладною потребою для України і виведення її на «орбіту» всебічного розвитку є осмислення сутності Української Національної Ідеї, яка являє собою – ідеологічний фундамент розвитку нації, держави, країни в гуманітарній сфері, в економіці, в політиці, у законотворчості, в науці, в дипломатії, у світогляді, у філософії, в культурі, у вихованні, у людських стосунках тощо. У завершеному варіанті – це Дорожня Карта Українства, яка дає українцям розуміння смислу життя в умовах об'єктивної реальності, окреслює перспективу практичної поведінки.

Українська Національна Ідея – це інтегрована сукупність ідеологій, ідей, ідеологом українського національно-патріотичного змісту, які мають похідне значення від головної концепції. Це – національно-патріотична українськість, що містить у собі:

1. **Окреслення** українських національних інтересів у всіх аспектах.
2. **Означення** конкретною людиною значимості українських національних інтересів в загальному плані та стосовно власних потреб.
3. **Кожна** людина має усвідомити, що її добробут та самовираженість повністю залежить від процвітання українських національних інтересів: чим багатша країна, тим забезпеченішим стає член суспільства.
4. **Власне** життя кожної людини присвячується служінню українським національним інтересам на всіх рівнях, включно з особистими інтересами.
5. **Українець** ідеологічно мусить бути перш за все національно-патріотичною особою, українцем за суттю і формою, а не тільки сповідувати ті ідеології, які не суперечать українським національним інтересам; категорично протистояти кожному атакі українських атак.

Українська Національна Ідея – об'єктивна реальність, яку не можна зібрати;

Берегти українських національних скарбів, дарованих **Українцям** **Життя** на Землі та скарбів, надбаних невтомною працею багатьох поколінь української спільноти.

Саме про Ідею українство ніяк не може висловити у синтетичному варіанті.

Українство тисячоліттями зберігало, розвивало й передавало покоління в покоління свій генетичний код, свою мову, традиції, звичаї, обряди, вірування, доброту, працелюбність, щирість... Від нашого етносу відбрунькувалися інші народи, на їхній мові отримали розвиток численні мови. З української рук світ отримав хліб, колесо, багато нетлінних скарбів. І все це створено і твориться під омофором Української Національної Ідеї. Вона не тимчасове явище, вона народилася разом з первісним українством, з першими українськими словами за багато тисячоліть до н.е., а тому безсмертна, як і саме українство. Вона живе, пульсує, ніколи не вмере, але потребує постійної енергетичної підтримки з боку народу, нації, держа-

ви та публічного «освячення» у вигляді власної назви. На даний історичний момент маємо нелогічну ситуацію: УНІ живе сама по собі, українська нація – сама по собі. А треба, щоб це була органічна, цілісна, нерозривна єдність Ідеї і Нації.

УНІ – це наш світогляд, на якому тримається як матеріальна, так і духовно-моральна сфери. Осмислення України починається з розуміння Української Національної Ідеї. Вона містить у собі духовність, теорію, методологію, прикладну сутність українства в минулому, сучасному та майбутньому житті-бутті.

Українська Національна Ідея – інтегрована філософсько-політично-державницько-національно-моральна конструкція системи українського самобутнього існування на Землі в минулому, сучасному і майбутньому періодах. Вона – духовний і водночас прикладний фундамент єднання українців на материнській території та у всьому світові у єдину етнічну братню спільноту, з єдиним устремлінням, єдиним світоглядом, єдиною метою. Ця Свята Ідея покликана породити та впровадити в життя Дух примирення; пригорнути до себе тих братів, які забули своє етнічне коріння, свою рідну мову, свої звичаї, традиції.

Наша Національна Ідея, як і сама нація, має складну долю. З великими зусиллями вона пробивається на світ Божий після століть замовчування, потоптання, обріхування.

На даний момент УНІ є воістину великою проблемою. В незалежній Україні Національна Ідея перебуває на правах нелегального емігранта. Та ж сама ситуація спостерігається щодо самої української нації. Обидві ці категорії потребують визначення: тихо вмирають чи тихо відроджуються, щоб повноцінно функціювати в суспільстві? На нашу думку, тут потрібна інтелектуальна атака української еліти, щоб «влити» енергію гідності, почуття господаря самій нації в першу чергу, тоді усе стане на свої місця. Українська Національна Ідея не зможе успішно функціювати, якщо українська нація перебуватиме у пригніченому, недієздатному стані. Україна – незалежна держава. Це нас зобов'язує діяти державно, владно, а не гнутися спиною перед чужинцями в українській владі. Треба спонукати

наш, щоб вона перебрала у свої руки те, що їй належить по праву – державну та самоврядну владу.

Оскільки до великого тіла української нації додалися „чужі“ інших національностей, то УНІ торкається тих з них, які сприйняли Україну і українську націю як своє рідне співвітчизне. І в той же час УНІ не є надбанням тих мешканців України, для яких і Україна, і українська нація є чужими категоріями. Це згодність не має морального права брати участь у національній темі української ідеї.

Відсутність УНІ в державі, серед народу призводить до ігнорування самої нації.

Національна ідея передбачає збалансовані та справедливі настанови, правила, способи досягнення мети... Усе це у комплексі можна кваліфікувати як розгорнутий атлас сучасного та майбутнього етапів життя нації. УНІ не містить посягань на мети, на території інших держав, націй. Там присутній вплив небезпечних сил на формування характеру, інтелектуального потенціалу та передбачення долі на весь період буття нації.

Українська Національна Ідея постає як духовна сила, що об'єднує українство для побудови Національної, Безсмертної України. Це мета і смисл буття української нації.

Українська Нація має постати зрілою політично, національно і державно, взяти на себе відповідальність за долю держави, країни; за долю національних меншин; за утвердження громадянського суспільства.

Якщо Україна є моноетнічною державою, а це об'єктивна реальність, то вона мусить мати національну державу, де б при владі були усі етнічні групи у відповідності з структурою суспільства. Має діяти пропорційна система представництва в органах державної та самоврядної влади.

Якщо українська нація є правлячою нацією, то президентом України має бути тільки українець(ка). Такою є наука і практика державного управління у всьому світі. В Україні замість системного співтовариства не сприймаються, а тому панує антиукраїнство, а тільки антиукраїнство.

Українська Національна Ідея – це спільний, загальнонаці-

ональний ідеал, який на кожному історичному етапі враховує його особливості, застосовує тактику виживання або процвітання, не відхиляючись від загальної мети. Це велика сфера загальних інтересів, благословенна Богом і сприяє безсмерттю України.

Національна ідея живиться національним духом, національною творчістю, національними устремліннями, українським патріотизмом. Водночас Національна ідея живить своїми моральними, духовними цінностями всю національну спільноту. Нація та її спільна ідея створюють єдину конструкцію, загальну схему буття у віках і тисячоліттях.

УНІ – ідеологічний та прикладний шлях буття українства, доля української нації, витворена її інтелектом та власними руками.

Концепцію української ідейності висунув М.Драгоманов у 1870-х роках у полеміці з авторами інших народів відносно їхніх власних трактувань своїх ідей. Українська ідея, за Драгомановим, – це еволюційний шлях українства до свободи і процвітання в братській слов'янській спільноті. З тих пір тема української національної ідеї не втрачає своєї актуальності не тільки в теоретичному аспекті, а й у прикладному форматі, особливо – від 1991 року.

Українська Національна Ідея – це сфера універсальних знань щодо великих і малих інтересів української нації. У загальному вимірі УНІ можна назвати філософією нації, наукою наук буття спільноти не тільки в теперішньому часі, а у стратегічному передбаченні.

У всіх складових матеріальної та духовної сфер буття функціонує система малого, середнього, вищого навчання (курси, школи, коледжі, інститути, університети). Там формуються знання з професій, спеціалістів, магістрів, науковців – знання і практичні навички з вузьких сфер життєдіяльності: шофери, будівельники, слюсарі, лікарі, педагоги, юристи, економісти, банківські працівники, дипломати, управлінці, кандидати, доктори наук... Для всіх цих прикладних функцій вирішальну роль має відігравати ідейна сутність професійної діяльності: шофера..., доктора наук, академіка, президента

... Яка головна мета витрачання життєвої енергії лю-
... на посаді шофера, академіка, президента, письменника
... без офіційної приналежності до будь-якої посади?
... чого живе людина? Вирішити своє призначення людина
... нездатна, у неї, особливо молодій, немає життєво-
... повноти знань тощо. Нерідко людині не вистачає
... щастя, щоб знайти своє місце серед людей, в державі, у
... і т.д.

... сутність перебуває у світоглядній системі, яку ми
... Українською Національною Ідеєю. УНІ як філософія
... нації має бути присутньою у всіх, без винятку, си-
... буття нації: в школах, університетах, на виробництві,
... Хлібороб вирощує пшеницю не тільки як про-
... особисто для себе. Він наповнений почуттям
... до процесу забезпечення продовольчої безпеки
... держави. Місія хлібороба, як і місія іншого трудівника
... (інтелектуальної чи фізичної праці), освячується ідейною пе-
... що він служить високим ідеалам, причетний до
... творчої праці. Така оцінка своєї місії надихає людину на
... працю. І це приносить гармонійність стосунків у су-
... в державі. Вся людність країни сповідує одну шля-
... мету – творить добро своєю працею, радіє з того, що
... приносить користь усьому загалу.

... лихо – ворог окупував країну: що робити, з
... порадитись? Порадься з Українською Національною Іде-
... яка тобі підкаже, як в цих умовах жити.

... Українську Національну Ідею можна назвати Берегинею
... національних скарбів, дарованих Творцем Життя
... Бог нам дав так багато, що не кожен з нас усвідомлює
... чисельних цінностей. Що ж нам дав Бог, і як його
... Бог нам дав:

- Україну як символ самобутності території та людності;
- Вийращу землю за плодovitістю та красою. Це святий
... українцям, тільки їм, і нікому іншому. І цей Дар
... Богом протягом багатьох тисячоліть. Той, хто
... українську землю, виступає проти Бога, бере на себе
... гріх;

- Працьовитих і талановитих людей. Обдарував їх шаленими властивостями: світлим розумом, щедрою душею та вдачею, любов'ю до свого Краю, талантом пісенності, творчої культури...;

- Високу духовність, яка допомагала протягом тисячоліть успішно долати виклики долі;

- Національну Ідею як Гармонійну силу Нації, як Дорогоказ безсмертного життя.

У ній Душа Нації, Серце Нації, Мрії Нації, Правила Життя Нації. А ми виявилися напрочуд байдужими, обходимо дорогою дорогою найцінніші скарби... І хто від цього втрачає? Ми втрачаємо, а потім жаліємося на долю, мовляв, вона несправедлива до нас.

Українська Національна Ідея – це спільний, загальнонаціональний ідеал, який на кожному історичному етапі має свою форму та свою тактику, не позбуваючись загальної мети. Це велика сфера загальних інтересів, у якій є місце кожному українцеві.

Стрижнем Української Національної Ідеї є доктрина безсмертності України. Першим похідним елементом цієї доктрини є категорія сучасного звучання: «Україна має бути українською». В Україні є частина етнічних українців, світогляд яких зіпсований чужими ідеологіями, і вони не визнають право України і українців на суверенне національне життя. Цю частину населення треба повернути у своє природне, українське лоно, зняти з них шкідливу заангажованість, очистити націю від скверни. Потрібно здійснити практичні заходи до спонукання заблудлих російськомовних і російськоїдейних українців ідентифікувати себе з національним українством. Питання стоїть так, щоб повернути в українське лоно усіх, до одного українців, які у попередні часи відмовилися від свого українського коріння, до цього часу перебувають у таборі ворожих сил. Потрібна копітка роз'яснювальна робота про честь і гідність українства, про те, що вони наносять болісні удари Матері-Україні відмовою від неї. Не забуваймо, що ці люди генетично належать до українського етносу і їх треба врятувати. Це святий обов'язок нації.

Об'єднати Україну можна тільки на українській національній основі. Роз'єднання України відбувалося нехтуванням, руйнуванням українського національного ества, духовного цінності аборигенної людності. Цю печальну руїну треба подолати за будь-яку ціну, бо вирішується питання життя і смерті України, кожного життєвого простору.

Високою духовною і матеріальною цінністю моноетнічної держави, якою є Україна, визнана національна ідея. Націоналізм становлять серцевину, ядро суспільства. Спочатку ідея, потім держава.

Українська Національна Ідея – це система:

1. Фізичного і духовно-національного розвитку української нації на материнській території та у країнах поселення. Імплементація теорії і практики братерського єднання, любові українців усього світу.
2. Застосу економічних, політичних, інформаційних, культурних, світоглядних, духовних, освітніх, наукових сфер української нації.
3. Ієрархію національної держави, де б титульна нація займала провідне місце (як у всьому світі), забезпечуючи демократичні принципи взаємин з національними меншинами.
4. Застосу територіальної цілісності, унітарності української незалежної держави. Без права постановки й обговорення питань федералізації чи автономізації України, бо це неможливо.
5. Тимчасу національної ідеології на основі українського націоналізму, національної свідомості, єдності України.
6. Застосу українського суспільства від іноземних ідеологій, інформаційних, економічних агресій, які несуть загрозу стабільності, руйнують світоглядну та матеріальну системи українського етнічного середовища.
7. Застосу українського національного культурного пласту, існування українського національного побуту від історії.
8. Повернення в Україну загарбаних іноземцями національних скарбів матеріального (бажано б і територіального),

культурного, духовного змісту.

9. Відновлення української історії на основі об'єктивної фактології.
10. Захист України від руйнівних процесів глобалізації, транс-національних монстрів.
11. Логічної і справедливої виборчої моделі, щоб в органах влади усіх рівнів (від села до Києва) було пропорційне представництво етнічних груп населення. До Національних Зборів делегують своїх представників ті національні меншини, чисельність яких перевищує 100 тисяч осіб.
12. Позитивного ставлення до інтернаціоналізму тільки в тих сферах, де українські національні інтереси не втрачаються, а збагачуються.
13. Запобігання деструктивності тих, які живуть в Україні і шкодять.
14. Розвитку пасіонарності українців.
15. Усунення розриву сув'язі поколінь.
16. Відторгнення всього, що руйнує українство.
17. Визволення української людності з духовної та фізичної неволі. Захисту від кривд.
18. Запобігання процесам деморалізації українства.
19. Соціальної справедливості, соціальної відповідальності.
20. Утримувати на високому рівні національну мораль.
21. Наповнення національно-патріотичним духом усі сфери нашого буття: збройні сили, український побут, культуру, освіту і науку, економіку, елітність.

Українська національна ідея мобілізує інтелектуальну, духовну та фізичну енергії нації на утвердження українського способу життя. І все це, разом узятє, ґрунтується на серцевині українства – національній мові.

Українська національна ідея існує для того, щоб наповнити Україну українським змістом, українським словом, українським світобаченням. Хоч би як тяжко було це робити, Україна мусить поставити національну ідею в центрі свого існування. Пройти цей шлях надзвичайно тяжко, бо не всі це розуміють.

Українська Ідея є визначальним для українського майбуття. Цей шлях – безальтернативний. Його треба пройти твердо, незворотно, безкомпромісно. І тільки тоді Україна збережеться в світовій історії як самодостатня державно-національна суверенна держава зі своїм самобутніми укладами: державним, політичним, культурним, релігійним, духовним, економічним, соціальним.

Українцям, згідно з національною ідеєю, ні з ким не потрібно зустрічатися: ні з росіянами, ні з поляками, ні з німцями, ні з євреями, ні з іншими нашими кривдниками. Всі інтелектуальні, матеріальні, духовні зусилля суспільства, держави, кожного громадянина мають бути спрямовані на розбудову України, втілення її великою ідеєю, на виховання нової людини для самовдосконалення. Нам заборонено Богом будь-кого ненавидіти. Нам показано любити себе, вдосконалювати себе, захищати себе.

Україна не збережеться, якщо ігнорування національної ідеї буде продовжуватися. Вона зникне як національне явище.

Українська Ідея – це глобальна ідейна доктрина, що несе в собі спасіння, а тому нетлінне зерно сутності нації. Це зерно захищене Богом і визначає місію нації серед людства.

Мисль українства – нести у світ Добро. І з цього випливає Українська Національна Ідея – це Ідея Безсмертя України. Несучи у Світ добро, Нація йде тернистим шляхом.

Сучасній українській державній корабель практично до 2010 року ніким не управлявся; велася нещадна боротьба за владу між Президентом, ВРУ і КМУ. Нині Україну очолили клани і руйнують її антиукраїнською ідеологією та грабунками. Для України – це плацдарм для особистого збагачення. Саме тому відсутній порядок і справедливість в країні.

Маємо в Україні дикунську ситуацію. Люди в своїй основній масі практично не реагують на масове пограбування держави, країни. Але боляче реагують на шкоду, заподіяну їхньому особистому майновому стану (пограбування, псування, крадіжки, пожежа...). Це свідчить про те, що люди не знають цінності всенародного (всенародного) багатства. Буде у нас 5 чи 500

заводів, 1000 га чи 30 млн. га орної землі і т.д. – людям байду-же, бо вони ніколи не відчували благодяного впливу на своє матеріальне становище загального багатства країни. Уже який багатий був СРСР, а народ залишався жебраком. І тому, коли розграбували Україну новітні нувориші, клани, олігархи, шахраї і бандити, народ залишався в стані спокійного спостереження. І думав тільки про свій сімейний, родинний добробут. Не було повстання, не було погромів.

За часів російсько-єврейського комунізму існувало неписане правило, породжене владою для пересічного громадянина: «не висовуйся!» Ні в Конституції СРСР, ні в конституціях союзних республік це правило не згадувалося, але суспільство добре знало, що порушення цього правила тягне за собою велику відповідальність. За будь-яке слово проти Сталіна людину арештовували, і вона щезала безслідно навіки. Усі дисиденти, інакодумці, борці за демократію отримували ув'язнення від одного до 27 років перебування у таборах суворого режиму. За слово про те, що були голодомори в Україні – тюрма або ще гірше.

Ми у ХХІ столітті побачили й відчули, яку моральну і матеріальну руїну завдало це правило для усього радянського, у тім числі й українського суспільства. Коли у 1990-х – 2000-х роках розкрадалася Україна, грабувалося народне добро українська нація не стала стіною на шляху грабіжників. Українська людність як тоді, так і тепер перебуває під правилом «не висовуйся!»

Під це правило підпала і українська еліта. Можна навіть сказати, що наша еліта підпала в першу чергу. Від 1917 й до 1991 року українська національна еліта була найголовнішим об'єктом винищення (фізичного, морального, політичного, національного, духовного, патріотичного). У нерівному бою еліта падала першою.

Масово це правило покрило українську людність Східної України (підросійської). До цього додалася політика видуршення українців голодоморами. У 1930-х – 1940-х роках та усі наступні роки у південно-східні регіони України цілеспрямовано завозилася російська людність, яка займала керівні посади в

...відкриття сільської ланки до ЦК КП(б)У. Російська ж меншинка публічно виступає за приєднання України до Росії, «нараховуючи», не бажаючи російського панування, мовчить, бо не може. Створюється враження, що «східняки» – за Росію. Це велика нещастя! Східні українці – за самостійну, незалежну Україну, але звертні, бо над ними висить «Дамоклів меч» окупаційної влади.

Українська нація в незалежній державі утримується в чорній темряві. Саме тому люди не готові управляти ні своїм селом, ні своїм містом, ні своєю областю, ні своєю країною. Їх як не дивували до цих процесів «за советів», так не допускають і до «незалежності». Люди не знають ідеології загального добра. Вони є пасажами у чужій грі. Загальну людську масу треба довести до такого стану національної свідомості, щоб горе окремих людей стало горем всього народу, а багатство країни розподілялося усім порівну (з відповідним коригуванням).

Багаті люди повинні мати таку свідомість, щоб думати про свою родину, щоб багаті люди не добивали свою родину «до рудки», не вивозили з неї багатства (долари...), а інвестували кошти в економіку, спонсорували соціальну сферу, щоб для багатих людей були братами і сестрами всі оті прості люди, «сільські українці».

Гідність – це охоронна «грамота» кожного українця від посягань на його честь і гідність, на його чесність і відданість Україні.

Не можна забувати, що УНІ – це джерело духовності (релігійної та світської), чистоти особи та спільноти. Це мирна культура, але не нейтральна. Вона відкидає споживацьку ідеологію, яку іноді називають «споживацькою цивілізацією». Найважливішим і раціональним цей процес «відкату» можна кваліфікувати таким позитивним поняттям, як цивілізація. Інфекційна хвороба споживацтва – це початок кінця духовності людини на Землі. Людина добровільно перетворюється в істоту, яка живе за мету: жити, щоб їсти, пити, задовольняти інші фізичні потреби. Це фетишизація гедонізму, втрата святощів, відмова від творчої праці, потоптання співчуття, доброти, милосердя.

Несумісні з Українською Національною Ідеєю:

- недолугі, нетямущі та непатріотичні президент, прем'єр – міністри, голови ВРУ, міністри, керівники самоврядних органів, керівники підприємств, освітніх, наукових, культурних закладів;

- космополітизм як світоглядна система;
- розпуста, пияцтво, відмова народжувати дітей;
- безбожництво, аморальність;
- неконтрольованість негативних процесів;
- псевдопатріотичні і псевдонаціоналістичні організації, які зсередини підривають державний устрій незалежної України;

- пропозиції впроваджувати російську мову як державну;
- зрадницька еміграція заради «солодкого життя». Треба мати відповідальність за долю України;

- безпритульність дітей, дорослих людей, народні злидні;
- нахабна поведінка державних та самоврядних органів до населення;

- надмірна, ніким не контрольована експлуатація приватними власниками робочої сили;

- свавільний парламентаризм, як вороже гніздо щодо незалежної України;

- виборча система, яка дозволяє проникати у вищі ешелони влади криміналітету, «ворам в законі»;

- продажні судді усіх рівнів, прокурори, міліція, чиновництво, викладачі усіх навчальних закладів;

- неконтрольований, а нерідко заохочувальний в'їзд в Україну іноземних громадян під виглядом біженців;

- потік іноземних спортсменів, особливо футболістів, які гублять вітчизняний спорт;

- антиукраїнські, антидержавницькі ідеології;

- надбагатіі;

- «донецькі порядки»;

- федералізація України;

- клани, олігархи, нуворишіі;

- такі політичні діячі, що містять паскудство, руйнування, злодійську аморальність;

- інтелігенція з недорозвиненою національною свідомістю.

УНІ – це правда, якою б вона не була: гірка чи солодка. Правда має бути чистою і святою. І тільки тоді вона врятує нас. Якщо правда брехлива, тобто брехня подається за правду, вона приносить лише гріх, зло, несправедливість і горе.

УНІ має спонукати українське патріотичне суспільство встати і заявити на весь світ, що Росія була до 1991 р. іноземним окупантом України. А нині робить все можливе, щоб повернути Україну у колишній стан своєї колонії.

УНІ має поштовх піддати суду окупантів: росіян, євреїв і інших; поставити питання про відшкодування ними нанесених втрат України під час їхньої окупації.

Національна ідея вимагає постановки цих питань перед самим і перед світом. Якщо ми про це мовчимо, то світ вважає, що у нас немає ні до кого претензій з цих питань. Тобто ми свідомо чи несвідомо покриваємо злочини, вчинені супроти нас іншими країнами.

УНІ – це самозахист Нації в небезпечному океані глобалізації.

УНІ – це перш за все національне виховання: дітей, їхніх батьків, керівників органів місцевого самоврядування, державної влади в цілому. Без такого виховання справа буде лише папером.

УНІ повинна мати таку притягальну силу, щоб українці з далеких і близьких світів з'їжджалися у рідний край, додому, в Україну. Треба їхати в Україну на постійне проживання щоб зустріти не тільки свою Батьківщину, а й себе. Всі ми, українці, навіть і в діаспорах, чітко розуміємо, що українська людність за кордоном втрачає (частіше всього – свідомо) свою національну ідентичність. Наприклад, в Росії ще зовсім недавно повідомлялося, що там мешкає 20 млн. українців. 2006 року по даних ЗМІ «провотилася» цифра в 4 млн. чол., а тепер – 1,9 млн. чол. Де ж поділися 18 млн. українців? Згадаймо деякі моменти: Краснодарський та Ставропольський краї – це українська (переважно) людність; Далекий Схід (Зелений клин) – українці; Тамбовська область – 1 млн. українців. Північні широти – мільйон українців. У Москві – мільйон українців. У Брянській,

Курській, Білгородській, Воронізькій, Ростовській областях – майже половина населення – українці. Отож, 18 млн. українців перетворені на 18 млн. росіян («русских»).

Те ж саме відбувається у США, Канаді, інших країнах поселення. Представники української нації (а їх десятки мільйонів) перетворилися в етнічний «матеріал» для оздоровлення (фізичного та інтелектуального) інших націй. Боляче про це говорити, але це реальність.

Хто і коли збере цих дітей України до своєї рідної хати, до своєї природної Батьківщини? Тільки УНІ. Бо саме вона продукує відповідальність за долю України і особисту долю кожного з нас.

Хто має стати носієм УНІ? Яку матеріальну оболонку може отримати УНІ? Яку структуру(організаційну) їй належить мати? Багато, дуже багато питань постає і постане в майбутньому щодо матеріалізації УНІ, яка нині ще перебуває у стадії формулювання. Але все це треба вирішувати, розв'язувати. Надавати логічну структуру і привабливі форми.

УНІ – це не якась офіційна державна установа (міністерство, комітет, комісія...). Це- «І Світлий хтось іде, і геть летить сміття» (В.Сосюра «Останній бій»); Український Дух з Божого благословення; Дух, який пробуджує любов до Рідного Краю, до рідної культури, до свого минулого; прагнення зробити кращим сучасне і майбутнє життя.

Якби наша УНІ функціонувала у повному обсязі, то хіба міг вестися ідеологічний бій на тему: визнавати чи не визнавати ОУН-УПА захисниками України і борцями за її волю? Ці люди були б на перших місцях пошани і слави. А вони, на превеликий жаль, все ще тавруються як зрадники та прислужники німецьких окупантів. Чому ж не тавруються ті українці, які з 1654р. й донині служать російському окупантові? Тому, що у нашої влади «рильце» біля російського «коритця».

УНІ – основа для:

- очищення українського суспільства від ворожих сил, антиукраїнських організацій;
- проведення люстрації усіх, хто співпрацював з КПРС

УНІ. Звільнення і відсторонення їх від керівної роботи;

- проведення реприватизації незаконно захоплених об'єктів державного господарства з наступним конкурсним продажем їх на справедливій основі;

- виконання з української території Російську правосуддя;

- вживання найжорстокіших заходів покарання за корупцію, злочини, злочини за моральне розкладання молоді, підлітків, за наркотики; за проституцію, пияцтво; за куріння дівчат і жінок;

- зупинення деградації українства, його денационалізації, викоринення нації. Це головна загроза для нормального існування української нації, української державності;

- виродження села, здійснення прогресивної аграрної реформи;

- виродження інших базових галузей економіки, а також культури, освіти, науки, охорони здоров'я;

- асиміляції і пропаганди переваг національних форм життя;

- наркомафію прирівняти до вбивць і введення смертної кари за торгівлю наркотиками.

УНІ – фундамент державності, культури, світогляду, духовної сутності нації, характеру народу. Щоб УНІ стала практичною реальністю, треба, щоб вона своєю правдою ввійшла в свідомість кожної української людини, стала часткою людського еста, як душа, як серце, з любов'ю до Батьківщини, з патрістичними почуттями.

УНІ веде Україну у Великий світ. І в цьому глобальному світі Україна має знайти своє стале і гідне місце. Україні потрібні чесі, патрістичні, розумні та мудрі лідери. А один, великий із Божь – вкрай потрібен.

Українська Національна Ідея включає у себе закони, норми поведінки національного українства у всіх ситуаціях державного і державно-політичного життя; це інтереси українства у світі і на власній території. Людство і українці мають пошанувати феномен УНІ і отримати чітке про неї уявлення.

УНІ являє собою систему формування нормальної людини, нормальної родини (сім'ї), нормальному суспільства, нор-

мальної країни, нормальної держави. Так, як і у більшості країн світу.

Українство має йти дорогою, осяяною світлом Святої Зірки – Національної Ідеї.

Українська Національна Ідея – духовний творець українського світу, українського буття, мислення, прагнень, мета нації; воля очищеної і шляхетної нації, яка наповнена добром і справедливістю; цивілізованої нації, яка нікого не поневолює, ні у кого не відвойовує території, не знищує мільйонами та навіть одиницями інших народів, не нав'язує силою свою мову і свою владу над іншими націями, народами і державами; нація, яка несе у своїй душі святу і чисту віру в Бога, боїться гріха, а тому благословенна Богом на Безсмертя; Божественна Ідея для України.

Українська Національна Ідея є ідейним і водночас прикладним інструментом Самоорганізації Української Нації. Ключовими словами Української Національної Самоорганізації є заклик: «Слава Україні!» То ж, самоорганізуймося, дорогі Українці!

Своєю життєвою позицією нація осмислює і впроваджує у практику основний зміст свого буття, що у політичному вимірі називається Національною Ідеєю. Найголовніша категорія.

Національна ідея – це ідейно-теоретичні та прикладні прагнення нації щодо близької та далекої перспектив; Божественні принципи буття Української Нації; захисна ідеологічна зброя проти атакуючих загарбницьких доктрин інших народів.

Українська Національна Ідея – це власність і програма життя титульних українців та їхня відповідальність за долю лояльних національних меншин. Представникам недружніх націй та народностей, що мешкають в Україні, ця Ідея не адресована, а тому вона для них є незрозумілою, а то й ворожою системою. Особливо це стосується тих, які докладають зусиль, щоб витіснити з України українців та загарбати їхні надбання. Ті ж національні меншини, які сприймають Україну як свою батьківщину, є українцями.

За 22 роки незалежності національно-патріотичні сили так

не спроможтися зрозуміти, а потім утвердити єдину теорію національної єдності та єдину національно-патріотичну силу, яку треба висунути з України всю антиукраїнську нечисть. Замаєм принцип єдності, сповідувався принцип множинності. Утверджувалося все більше і більше патріотичних українських організацій, кожна з яких не визнавала інших, протистояла їм. Результатом цього процесу стало ослаблення українських сил, виснаження України як держави, країни.

Україна не претендує у своїй національній ідеї на особливе місце у світі, не формулює свою доктрину комусь в ущерб. Українці мають докласти зусиль, щоб стати повноцінною нацією – державою на своїй споконвічній території.

Українська Національна Ідея це:

- імена української нації;
- дім української нації;
- священний скарб української нації;
- вісність української нації;
- українське національне братство;
- мир і процвітання;
- честь українства.

Українська нація потребує відродження, і зміст цього процесу перебуває у самій нації.

Теоретичним, моральним, світоглядним арсеналом відродження виступає Українська Національна Ідея, яка не має жодної альтернативи, іншої теорії, іншої філософії, іншого доктриналу. Усі існуючі сучасні патріотичні ідеології в Україні мають собою складові частини Української Національної Ідеї, вислизають з неї, бо це їхня Мати, а тому мають діяти у напрямку цієї світоглядної системи.

УНІ – це програма:

- вільної національної волі, духу;
- єдності української нації;
- єдності політичних партій;
- вільної праці, любові до усього українського, турбота про майбутнє;
- шанування культу предків;
- культу пошанування власної землі;

- волі до влади;
- побудови власної релігії;
- збереження та зміцнення власного генетичного фонду.

Українська Національна Ідея – це джерело моралі у самій нації. Нація тримає у собі це джерело, але розкриття і користування ним, цим джерелом, дає можливість Українська Національна Ідея – Кодекс честі, гідності та безсмертя Українства на Землі. Це не мораль Москви, не мораль Варшави, не мораль лібералізму, не мораль комунізму, не мораль демократизму, не мораль авторитаризму, чиєїсь диктатури тощо. Це мораль українського національного буття, яке існує уже багато тисячоліть та існуватиме дуже довго на Землі з Божої Волі. Це мораль найвищого ґатунку, яка долає розбрат, дарує способи самопорятунку, методологію творення українців нового типу з традиційним світоглядом. Ніяка інша світоглядна система зробити цього не зможе, бо українській нації потрібен свій, національний дух, національний патріотизм, національне, а відтак Божественне буття. УНІ – рятівний імператив Українства. Закон Законів України.

Розкрити цей закон ми спробували у вигляді таких категорійних поняттях, як парадигми.

Парадигма – багатофункціональне поняття. Ми надаємо йому значення системи теоретичних, методологічних та аксіоматичних установок еволюційної діяльності Національної України; досконалі методи прийняття рішень, які, сподіваємося, будуть схвалені великою кількістю людей. А ще краще – українською нацією. УНІ – це не красиві слова, а чіткі імперативи, якими треба керуватися у будівництві українського життя. Імперативи несуть у собі очищувальну хвилю від зрадництва, байдужості, від злочинної влади, московської релігійної деспотії, всілякої скверни.

До найважливіших парадигм УНІ у цьому творі ми віднесли категорії, що несуть зміст українського життя в Україні:

- Батьківщина – свята земля;
- базова націотворчість;
- захист генетичного фонду;
- возвеличення нації;

- національне державотворення;
- захист державних кордонів;
- єдність етнічна, організаційна, ідейна;
- патріотизм (захисна функція);
- героїзм – для України;
- моворозвиток і мовозахист;
- переможність, непереможність;
- інформаційне очищення території;
- інформаційне очищення території;
- кваліфікація;
- самовіддентифікація;
- саморганізація: *Вжити й перемогти*;
- самоочищення;
- самовдосконалення;
- справедливість;
- патріотизм;
- національна турботливість;
- чесність, правдивість: *не красти, не задрити, не свід-*
- *вати неправду*;
- згуртованість;
- традиціоналізм;
- гуманістична справедливість;
- трудоварська справедливість;
- частота людини і території;
- переконаний протекціонізм;
- сумарність, самостійність;
- владовладдя;
- громадянське суспільство;
- елітничність і єдиновідповідальність;
- політична творчість;
- морально-виховна система;
- толерантність;
- здоровий спосіб життя: поступово, але категорично
- *відмовитися* від алкоголю, паління, наркотичної залежності;
- підтримувати офіційну медицину з народною;
- розширене самовідтворення: категорично заборонити
- *вживати* відомості від дітей;
- *істи*, щоб жити, творити добро, а не жити, щоб їсти;

- смиренність перед Богом, ярість – перед ворогом;
- знати історію України від української науки;
- знати давню нашу віру;
- економічність;
- гуманітарність;
- соціальність;
- моральність;
- демографічність;
- продовження роду;
- демократичність;
- шляхетність;
- побут;
- призупинити міграцію людей в Україну, окрім етнічних українців;
- творення майбутнього;
- обліково-контрольна система;
- співпраця з українцями усього світу;
- прозорість поведінки влади і суспільства;
- превентивність;
- відповідальність;
- антикорупційність держави і суспільства;
- люстрація кадрів державного управління;
- виживання;
- міжнародні відносини;
- громадська думка (опінія);
- любов до себе й України;
- категорична заборона змінювати українську національність на іншу;
- скромність;
- заборона ворожіння, чаклунства, астрології;
- пошанування батьків, родичів;
- перевиховання українців-відступників на українців-патріотів;
- пошанування навчителів, мудреців, старших людей;
- заборона татуювань;
- шанування, розвиток української культури. Запозичити з інших культур те, що збагачує українську культуру, а не руйнує її;

- *істини* – тільки між українцями;
- *Безсмертність України*.

Це не метанічний набір «істин», а логічна їх конструкція на основі національних цінностей. Українська Національна Ідея – вселогонна сфера українського буття серед людства, з орієнтацією на Небо. Вона – наше святилище, храм духовності та витривалості. Чи зуміємо ми осягнути весь обшир національних істин, чи будемо тихо помирати, тягнучи чуже ярмо? Цей переліком не обмежується повний зміст УНІ – він нескінченний і життєдайний.

Звертаємо увагу: не усі перелічені парадигми діють водночас. Одні з них на якийсь історичний момент виступають як пріоритетні, потім відходять «у резерв», а на перше місце стають інші актуальні проблеми. В цілому, усі парадигми (наведені у переліку і не згадані) умовно можна поділити за такими функціональними ознаками: інформаційні, контрольні, регуляційні, санкціональні, постійні, тимчасові, державотворчі, інтегративні.

Слідливо вони складають світоглядну систему українства. Наше завдання раціонально використати цю життєдайну систему для процвітання і Безсмертя України.

Сьогодні Україна конче потребує інтегральної ідеології, щоб могла орієнтуватися у своєму розвитку. Українська Національна Ідея відрізняється і є об'єднаною, синтетичною, інтегральною Ідеєю, яку правомірно можна кваліфікувати як Основний Світоглядний Закон України.

Що ж містить у собі Українська Національна Ідея, щоб її можна було підняти у ранг Основного Світоглядного Закону України, Конституції Безсмертної України? Вона містить такі методичні основи:

1. Українська Людина.
2. Українська Нація.
3. Українська Національна Держава.
4. Українська етнічна територія.
5. Українська духовність.

6. Українська національна еліта.

7. Українська мова.

Спробуємо довести переконливими аргументами сутність методологічної основи:

1. Людина. Г.Сковорода все життя подавав суспільству центральну свою ідею: «Людино, пізнай себе». Ця ідея є центральною не тільки для Г.Сковороди, а й для всього українства. Саме тому ми першим і найголовнішим елементом УНІ ставимо людину.

Українська Національна Ідея збагачує українську людину духовними, моральними скарбами, прикладними засобами життя у тяжких і сприятливих умовах. Це життєдайне джерело невмирущості українського духу, української працелюбності, української доброти, терпеливості, врешті – української людини. Віра української людини у святість української національної ідеї робить саму цю людину святістю для держави, нації, суспільства.

Людина – це частка Нації, але така важлива ця частка, що від неї, цієї людини, залежить доля усієї національної спільноти, тобто нації. Людина породжує національну еліту, національних лідерів, героїв, творить національну культуру, звичаї, традиції, національний світогляд. Іншими словами: людина – дитина нації, і водночас її берегиня, можна сказати, – мати нації. Людина породжує націю, нація породжує людину, яка покликана захищати свою націю, своїх побратимів у всьому світі.

До цього треба додати, що людина, як частка і творець нації, є ще і творцем такої держави, яка б захищала її особистоту і її багатоблискучі інтереси. Отже, людина – центр життя, законодавець життя, володар земного життя, намісник Бога на Землі. Саме тому нація і держава мають ставитись до людини як до святості, у якій закладена сутність життя на Землі, сутність нації, сутність держави. Треба творити людину здоровою, працювиту, ідейно зрілу, патріотичну, здатну до розширеного відтворення роду і Божественно добру.

Мета життя людини – самовдосконалення, а не прагнення бути багатим і ситим.

Серцевиною нації – людина. Вона перебуває у блоці «Людина – Нація».

Українська Національна Ідея – вчення про те, як переви-
нищить українця-відщепенця в українця-патріота, який сам
стає вихователем для інших блудних синів..

2. **Нація** – це велика спільнота однодумців на чолі з елітою
– державою, моральним і організаційним ядром. Нація містить
в собі і творить: державу, культуру, мову, світогляд, ідеологію.
Нація – символ єднання етнічного люду. Порятунком України
стане тільки від порятунку нації. Як порятуємо українську націю,
тоді й перемажемо. Для цього нація творить блок порятунку
«Людина – Нація!», чи навпаки, «Нація – Людина!»

Без цього ми ніколи не матимемо власного життя за влас-
ними законами. Українська Національна Ідея є продуктом
української нації як світлий орієнтир своєї державної, наці-
ональної, політичної, культурної, виховної поведінки у бурх-
ливому потоці сучасного і майбутнього життя. Нацменшини
можуть прийняти Українську Національну Ідею, а можуть її
відхилити – це їхнє право. Від цього український світогляд не
страждатиме.

3. **Національна держава.** Держава – це Батьківщина

Національна держава в творах М.Міхновського, Д.Дон-
цова, В.Липинського, Є.Коновальця, С.Бандери та багатьох
інших займає пріоритетне місце. Концепція національної дер-
жави, як центральний елемент світогляду, є неповною у своїй
формі. Від М.Міхновського і донині така лінія світогляду вва-
жалася основною.

Усім логічно і справедливо вважати, що інститут держав-
ності є похідною величиною категорії нація. Не держава тво-
рить націю (хоча й такі прецеденти є у світі), а нація творить
саме власну державу на основі власного світогляду. Ідейну
суть держави визначає нація. Вона закладає ідейні підва-
рини державної моделі. Сучасна Україна має національну дер-
жаву (як назвою), однак усім відомо, що нація її не творила, бо
не мала ні свого світогляду, ні організаційної основи. Звідси
виникає світоглядний глухий кут – нація не знає, як себе по-

водити у державі, яка її не визнає, хоча багато хто вважає, що сучасна українська держава – держава «національна».

Якщо до національної ідеї входить поняття про власну державність нації, то ця державність мислиться як продукт нації, її світогляду, найкращий взірець справедливості, де б нація отримала всі можливості розвиватися, а не скніти в державі, яка лише формально називається українською, а насправді творить блага для національних меншин, залишаючи титульну націю на задвірках політичних та соціально-економічних процесів.

Саме тому ми у своїх дослідженнях національну державу ставимо на четвертий рядок, бо вона є похідним елементом творчості людини і нації. Без людини і нації будь-якої держави не буває. Від української людини та української нації залежить зміст національної держави.

Національна держава – продукт людини, нації, але водночас – захисник людини, нації, території та духовності. Держава будується на принципах: єдиновладдя і єдиновідповідальності під безпосереднім контролем народу; на пропорційному представництві усіх етнічних груп, чисельність яких перевищує 100 тисяч осіб. Нацменшини, чисельністю менше 100 тис. осіб, просять тих, хто входить у Національні Збори захищати їхні інтереси.

Президент України – Лідер української нації. Він отримує від народу великі повноваження стосовно управління державою. Йому надається право мати шість віце-президентів, яких він сам призначає і сам звільняє за незадовільну роботу. Віце-президенти очолюють: Національні Збори, Кабінет міністрів, Органи правопорядку, Органи самоврядування, Національний Банк, Органи з національних питань. Президент має надзвичайні повноваження і водночас надзвичайну відповідальність перед народом. Над ним стоїть Народний Контроль, який може будь-якої миті звільнити його з посади, а в разі необхідності – притягти до кримінальної відповідальності. Президент один відповідає за долю України на кожному великому чи малому епізоді державного управління. Якби така система діяла уже тепер, то В.Янукович був би знятий з посади і ареш-

сповідає в день підписання Харківської угоди.

Українська держава має повернути народу усі загарбані народні багатства.

Важливим фактором у цій сфері має бути блок «Люди-на-Державі».

4. Українська етнічна територія – територія, материнська територія, де проживає основна маса українців. Поняття Батьківщини пов'язано як з державою, так і з етнічною територією. На глобальному плані, українці проживають практично у перемішаній більшості країн світу – це уся земна куля. Національна ідея має виклукатися про своїх людей в усьому світі. Але національною є тільки Україна по обидва береги Дніпра.

5. Українська духовність – це святість до Небесних Сил, любов до себе, своєї історії, своєї сучасності, свого майбуття. Святість та релігійна духовність покликана єднати конфесійну різноманітність, творити толерантність, мир та злагоду у державі. Духовна сфера переводиться у стан державної структури. Керується Патріархом (Верховний Духовний Вождь України). Йому підпорядковуються релігійні конфесії (церкви): християнська, мусульманська, єврейська, інші. Ці релігійні структури мають бути патріотичними до України. Непатріотичні – виключаються з України. Патріарх, як і Президент, перебуває під Національним Контролем, може бути знятий з посади.

Релігійна духовність рятувала нас і водночас ставала «мішком розбрату». Духовність потребує особливої уваги.

6. Українська шляхта/еліта – середовище вищого порядку організаторів лідерства.

Саме з цього суспільного прошарку народжуються Лідери, Герої Нації, провідники Нації усіх рівнів. Це – інтелектуально-організаційний центр нації, держави.

7. Мова титульної нації – державна мова. Це українська мова.

В відповідності з Українською Національною Ідеєю самоназивання нація демократичним методом застосує принцип самоназивності в державі, а саме:

– *наступна (тобто українська) нація стає керівною, дер-*

жавною силою;

- поставить Людину у центрі державно-суспільного життя;

- утвердити нову Конституцію на основі Української Національної Ідеї;

- Президентом України має бути українець/нка;

- об'єднає в одну спільноту українців у світі, тобто в Україні та у діаспорі;

- вилучає з обороту питання про землю як товар, бо земля сільськогосподарського призначення не підлягає торгівлі;

- упорядкує приватизацію, здійснену на пограбованому народі;

- поставить на державну основу навчально-виховну систему;

- здійснить стабілізацію та ґрунтовну основу для справедливого функціонування фінансово-банківської системи.

Ввести практику безпроцентних кредитів;

- сформує заохочувальну фіскально-податкову систему;

- наведе порядок у міжетнічних взаємовідносинах в Україні;

- захистить державну (українську) мову;

- утвердить кордони навіть і тоді, коли Росія творить перепони у цій справі;

- виправить демографічну ситуацію, щоб приріст населення став постійним;

- порятує українську культуру, історію;

- введе в статус господаря землі та ресурсів територіальні громади;

- введе нормативи якості продуктів харчування;

- мобілізує усіх українців набути природну українську сутність: мова, культура, національні інтереси, самозахист;

- очистити Україну від Російської православної церкви, усіх політичних і громадських організацій з антиукраїнською ідеологією;

- усі керівні посади в державі очолюють українці (80%), їм допомагають представники національних меншин (20%).

Безсмертя як ідейні засади світогляду

Це, ще в сукупності являє собою систему українського життя в Україні – Національну Україну. У Національній Україні існує Безсмертя України. Отже, символом Української Національної Ідеї може бути фраза «Національна, Безсмертна Україна».

Стрижень Української Національної Ідеї є доктрина безсмертності України.

Українська Національна Ідея дає велику перспективу національного розвитку не лише етнічному українству, а й усім, без винятку, національним меншинам України. Українська Національна Ідея має бути присутньою у всіх державних та саморегульованих структурах.

Безсмертя нації – це вічно жити і вічно творити добро. Безсмертя – найшляхетніша мета цивілізованої нації.

Смерті не маємо, бо життя вічне (ВК.Д.7д).

Життя як Божа субстанція, як філософська категорія ще незвичайно пізнана й розкрита ні колись, ні тепер. Маємо приклад, коли зернина, пролежавши в льодових товщах мільйон років, потрапила в сприятливі умови і проросла. Те ж саме було з тисячами зернини, що пролежали багато тисяч років у одній з єгипетських пірамід. Є рослини, які живуть на Землі більше 200 мільйонів років, не змінюючи докорінно своєї сутності.

Все це свідчить про існування потужної, але ще не зовсім пізаної енергії життя, що діє у відповідності з законами безсмертного буття. Елементом цієї вічної, безсмертної енергії є і людина як розумна істота (homo sapiens).

Ідея Безсмертя була центральним елементом світогляду багатьох дохристиянських народів, і в першу чергу – праукраїнського. Вона ґрунтувалася на повчаннях пророків, жерців, мудреців, які мали свої власні знання про потойбічне життя, а тому переконували, що смерть – це перехід від одного стану існування до іншого, досконалішого, безсмертного.

Людина – частка Бога. Ця Божа частка виражена людською душею, а не тілом. В людське тіло вселяється душа волею

Космосу, Бога. Саме тому людина є духовною часткою Бога, і є безсмертною, як і він. Бог – в нас, ми – в ньому. Людина є носієм Божого Духу. Вмістилищем цього Духу є людська душа. Цей органічний зв'язок людини з Богом обумовлює безсмертя людини (її душі), як частку Бога.

Вмираючи, людина передає свій Дух та свою волю до безсмертя нащадкам через посередництво Бога, як заповітний скарб. Нові покоління, також за посередництвом Бога, сприймають від своїх попередників їхні духовні скарби, збагачують і передають, вмираючи, своїм дітям. Так діють ланцюги безсмертя як людини, так і нації. Життя і Дух походять від Бога, наділені перехідними стадіями, які забезпечують безсмертя.

Отже, в центрі ідеї безсмертя є переконання, що людська душа безсмертна.

Проблема безсмертя Людини (людства) пов'язана з проблемою безсмертя Природи, бо то є середовище, в якому котяться хвилі людського життя.

З самого свого початку ідея безсмертя породила проблемне питання: безсмертя потребують всі, але чи гідні всі на таке призначення? Відомо, що одна частина людства визначила свою місію – пригноблювати іншу частину людства. Це великий гріх, незалежно від того, яку віру сповідують. Єдиний Бог не може благословляти безсмертя тим, які творять смерть іншим. Відповідь є однозначною: грішні душі безсмертя не одержують. Погані людські душі після смерті людей переходять в тіло тварин. Чистота тіла і душі – ось що потрібно для безсмертя. „І так речемо славу Богам, як і наші Отці, а ми є їхні сини! І будемо достойні в чистоті тілесній, як і душі наші, які ніколи не вмирають і не завмирають у часи смерті наших тіл” (ВК.Д.26).

Якщо розуміти людину як душу, дух (в чистоті), а не тіло, то вона безсмертна. Якщо ж розуміти людину як тіло, то вона смертна, а продукт її діяльності може бути безсмертним.

Душа є безсмертною лише тоді, коли вона несе в собі безсмертну Божественну сутність буття. Іншими словами, життя безсмертне лише тоді, коли воно творить Любов, Добро, Святість і Гармонію. Безсмертність перебуває всередині самих нас.

в наших душах. Плекаймо душі наші і будемо безсмертні.

Ідея безсмертності зародилася задовго до трипільської цивілізації, але розвиток набула саме в цю епоху. Створено багато легенд, міфів, фантазій. Зустрічаємо чисельні означення об'єктів, де нібито зберігається таємниця безсмертя: Острів Вічного життя, Трава Безсмертя, Тунель Безсмертя, Дерево Вічного життя, Гора Безсмертя тощо.

Найвищою цінністю людності Трипільської культури була можливість вічного життя, обоєннювання природного начала людини, радість існування на Землі. Розум людини є часткою Розуму Космічного, Божественного розуму.

Адже людина – це частка Бога. Проте тільки мале число людей Землі (особливо талановитих, геніальних, відібраних Богом) одержувала право спілкуватися з Богом, а відтак бути пророками, пророками. У цих геніальних людей дуже чітко проявлялася спорідненість людського розуму з якоюсь часткою Божого розуму. Ця спорідненість проявлялася не лише у особливостях, а й у впливі на протяжність людського життя. За свідченнями халдейського жерця Берроуза, на якого посилався Е.П. Блаватська, царі древньої Халдеї жили по декілька десятків тисяч років (Відо-Вістичне Православ'я Русі-України, Київ – К., 2003, С.139).

Науковці, астрологи стверджують, що люди минулих цивілізацій мали високі знання і практичні навички спілкування з Богом (Богом), з потойбічним світом, вміли регулювати протяжність життя на тисячі років. Люди до-трипільського і трипільського періодів жили по 1000 і більше років. Цьому можна вірити, оскільки у 2005 р. одержано наукове обґрунтування довгожителства. Вчений Петрик Віктор Іванович з Житомира винайшов метод ідеального очищення води, вживання якої дозволяє людині жити 500 років (3 вист. Кашпировського телепередачі 5.02. 2006 р.). В ті далекі часи води у ріках, водонапірниках були абсолютно чистими.

У індійських священних книгах «Відах» повідомляється про Золотий Вік, який індуїсти називають Віком Істини. Тоді людина не могла вмерти доти, поки сама б того не побажала. Вона могла не розлучатися зі своїм тілом стільки, скільки сама

хотіла. В ті часи її розум був чистим та сильним. Не було в тому Золотому Віці ні зла, ні страждань (Відо-Вістичне Православ'я Русі-України, С.25).

Це був дар Божий саме тим людям-особистостям, які своє довготривале життя присвячували служінню людям і Богові. Було тверде переконання, що людина має жити доти, доки сама цього побажає. І дивовижно – для жерців у багатьох випадках це було реальністю, бо вони володіли природними та духовними знаннями, спілкувалися з Богом, ходили по воді, повітрі, зцілювали хворих.

В „Поемі про Етана” розповідається, що Етан був царем правив півтори тисячі років, але не мав сина (Шилов Ю. „Истоки славянской цивилизации”. -К.,2004, С.533). Це вже можна вважати фізичним безсмертям. То був Золотий вік, де не було ні зла, ні страждань. У Біблії наводиться багато прикладів довгожителства.

Ідея безсмертя з тих пір, як вона постала, перебуває (візьмемо на себе сміливість сказати: і завжди буде перебувати) у сфері найактуальніших проблем людства в цілому та кожної людини зокрема. Не тільки в Трипільські часи, а й дотепер ця ідея не перестає бути актуальною.

Як повідомляють інформаційні джерела, англійські вчені (університет Саутгемптона), що „фізичною смертю існування людини не припиняється, бо існують й інші форми життя людської субстанції, які лежать поза межами звичного світу... за межами земного життя” (Мосенкіс Ю. Трипільський прасловник української мови. – К., 2001//Мицик В. „За Законом світового ладу”. – К., 2007, С.76). Багато тисячоліть минуло з того часу, коли наші пращури уже знали цю істину, а сучасні вчені тільки-но наблизилися до неї.

Про те, що ідея безсмертя не призупиняла своєї „ходьки” можемо судити з Велесової книги, де часто йде посилання на конкретні явища, пов'язані з цією категорією.

*Хвалимо Сварога – діда Божого ...
Він зачинатель Роду Божого
І Вселенського життя. Джерело вічне,*

Бо витікає у часі з вершин творення
І мавз часом не зникає ... (д. 11а)

Це прямий доказ віри у вічне життя, бо:

... тече вода жива до нас, і пиймо її,

І все від Сварога до нас життям тече

І ту пиймо, як стікання життя Божого на землі (д.8)

Життя вічне як філософська категорія, але кожна людина має свій час перебування на Землі. Наші пращури вірили в те, що життя не припинилося.

Згадаймо про те, що отці наші

десь у небі синьому

і дивляться на нас.

І так ми з отцями нашими,

як самотні ми (д.8)

Скелювад висвітлював процедури після припинення фізичного життя.

А як умре, то до луки Сварогової йде
(луки його райські)...

І говорить йому Сварог:

„Чи, сине мій, до тієї краси вічної.

І дивись, що діди і баби твої

в radoщах і веселоцях,

як досі гірко плакали.

А зараз возрадувалися

з життя твого вічного...” (д.15а).

Живі наші пращури не відділяли себе від мертвих своїх родичів і близьких людей.

... час не страчено і є вічний перед нами.

І там побачимо пращурів своїх і матерів,

які порядкують на небі й отари свої пасуть,

і віни свої вінують і життя мають як і наше.

Там немає ні гунів, ні елінів, і Права княжить над

нами ...

там зла немає, і трави зелені зустрічають їх

І тако проголошуємо славу Богам,

які суть отці наші, і ми сини їхні,

і повинні бути в чистоті тілесній, як і душі наші, які ніколи не вмирають і не завмирають за час смерті тілес наших.

А загиблому на полі бою Перуниця дає воду живу попити,

і, попивши її, йде той до неба на коні білому.

І там Перуньоко їх зустрічає і веде до благ своїх, до палат своїх,

і там перебувають (якийсь) час вони і дістають тіло нове.

І так жити мають і радити прісно і до віку віків, за нас молитву творячи (д.26).

Для померлого на небі був один варіант прийому, для загиблого воїна – дещо інший, але життя небесне вважалося безсмертним, вічним.

Віра людей у безсмертя завжди була невичерпною, незнищенною. З найдревніших часів людина творила «зілля довголіття», «еліксир безсмертя». Писемні джерела XII ст.н.е. свідчать, зокрема, що єпископу Алену де Лісле в похилому віці вдалося, завдяки «зіллю», продовжити своє життя ще на 60 років. Засновник філософської системи дао Джон Даолін зміг дожити до 122 років. Допоміг «еліксир». Роджер Бекон – вчений середньовіччя – писав про феноменального німця Папаліуса, який, перебуваючи в полоні у сарацин, пізнав таємницю виготовлення «еліксиру», вживав його, і дожив до 500 років.

Проблема безсмертя пов'язує живих з усіма померлими, з усіма живими, з усіма ненародженими. Вважалося, що в потойбічний світ людина відходить такою, якою була за життя: вільною або невільною; багатою чи бідною; чесною чи нечесною.

Безсмертя – це та Абсолютна Істина, яка є об'єктивністю, до якої дійти судилося далеко не всім. Людина одержала від Бога безсмертну душу і тому є безсмертною настільки, наскільки вона пов'язана з Єдиним Богом-Творцем. Без взаємодії з Богом безсмертя душі і результатів земної праці неможливі. А тому вічність, безсмертя знаходиться всередині нашої душі і тіла.

Задство за своєю природою є субстанцією безсмертною, безсмертним є Бог. Він поселяв людину на Землі не для того, щоб її знищувати. У цьому немає ніякої логіки: ні Божественної, ні людської. На цьому стояли трипільці.

Людина безсмертна духом, а не тілом. Дух людини переживає духів. Плакаючи життя своєї душі в чистоті, у постійному інтелектуальному розвитку, сповідуючи добро і справедливість, людина одержує від фізичного життя велику радість і щастя, що її душа є дорогоцінним скарбом не тільки для земного, а й для вічного, небесного життя. Добрі справи земного життя мають неперехідне значення. «Мої казки зроблять вас щасливими в безсмертності» (Г.Х. Андерсен). Так воно й сталося. Категорія добра, чистоти і справедливості є категоріями безсмертними, вічними. Служити їм означає обезсмертити свою душу. Душа безсмертна, бо вона нетлінна. Тіло – смертне, воно тліє, піддається фізичному зносу. Душа безсмертна, бо вона є часткою Духа святого – Бога, вічного і нетлінного. Науковцями (С.Равінг), що релігійні уявлення про безсмертя є правильними.

Кожна людина має свою душу, яка є безсмертною. Земля-Матір також має свою душу, яка перебуває в небесах серед ангелів і є безсмертною. Якщо є мала людська душа, є велика душа Матері-Землі, і обидві ці душі споріднені нерозривною любов'ю, пов'язані силою Божественного провидіння, то уже сам по собі окреслюється смисл життя людини, чини, Биттяківщини. Цей смисл полягає у взаємозалежності людини, Землі-Матері та Бога (богів), яка забезпечує Безсмертя. Отже, основний смисл життя – безсмертя.

Безсмертя душі перебуває у формулі: Прав, Яв, Нав. У межах цього трикутника обертається праведна душа. На Небі (Прав) вона народжується, на Землю (Яв) посилається для народження людини, з настанням смерті (Нав) душа покидає тіло і повертається на Небо для продовження свого безсмертя в наступному тілі.

Сучасне мислення стоїть на переконанні, що люди первісної епохи були примітивними, життя яких ледь-ледь перевищувало життя тваринного світу.

Однак, науково-прикладні дослідження довели, що українці не прийшли на свою землю, їхнє коріння перебуває тут з 40-тисячної давнини до н.е., а розвиненість їхнього інтелекту вражає своєю досконалістю навіть сучасних вчених. Сучасний англійський учений-генетик крові А.Мурант відносить українців за складом крові до найдавніших етносів Європи. На Запоріжжі знайдено чоловічий та жіночі черепи, яким налічується 8 тисяч років.

Доцільно звернути увагу на раніше замовчувані найвагоміші внески праукраїнства (а потім і українства) у творенні свого безсмертя і безсмертя всього людства. Творячи власне безсмертя, праукраїнство заклало підвалини для вселюдського розвитку й безсмертя.

До фізичного земного безсмертя праукраїнство внесло визначальні витвори:

1. Створено науково обґрунтовану систему світогляду.
2. Здобуто вогонь, винайдено колесо. І це стало надбанням людства.
3. Приручило диких: коня, вола, корову, вовка. І всім цим скористалося людство.
4. Створено астрономічний і господарський календарі.
5. Розроблено систему землеробства, хліборобства, тваринництва. Праукраїнство на українській території створило неперевершений життєдайний продукт – хліб. Перший у світі хліб був виготовлений нашими пращурами. Людина вперше стала їсти хліб на українській землі, виготовлений за українською технологією, українськими руками. Землеробство, хліборобство, тваринництво стали вічними, надбаннями людства.
6. Оріянський флот став першим у світі флотом (Ю.Шилов). І цей винахід став вічним надбанням людства.
7. Створено систему найвищого шанування та охорони природи. Ця система стала надбанням людства, плідно діяла протягом (мінімум) 20 тисяч років і забезпечувала людству благодатне життя на Землі.
8. Трипільське праукраїнство створило найдосконалішу (й

власної часту) систему державного будівництва, яка базується на принципах рівноправності усіх членів суспільства, без панів і бідних, без панів і наймитів.

10. Найдавнішим на Землі матеріальним пам'ятником нашої нескорності є Кам'яна Могила у Запорозькій області, де поєднані віковичну духовність з побутом повсякденного життя.

11. Праукраїнство стало джерелом постання білої раси людства, створило й виплекало мову, з якої відбрунькувалися всі інші мови світу. Мова належить водночас як до матеріальних, так і до духовного надбань. Праукраїнський скарб став матеріальним надбанням.

За всі ці воїстину Божественні дари людство мало б шанувати, оберігати українство від лихих обставин, дякувати йому за право на вселюдське благо, завдяки чому людство стало щасливим і швидко прогресувати. Відбулося ж все навпаки – українство було поставлене на межу виживання протягом тисячоліття. Сучасне людство українську природозберігаючу систему друїдувало. І найтяжчий удар дістався Україні у вигляді катастрофи на Чорнобильській АЕС. Однак, ця катастрофа не перервала, не зупинила віковичну ходу українського безсмертя.

Протягом останньої тисячі років нашу безсмертність можна вважати невмирущстю. Ми були придушені, пригноблені, фізично знищені, але не вмирили, виживали, творили свою мову, культуру, націю, економіку і державність. Зберігали свою територію. Щось виходило краще, щось – гірше, а головне зберегли головні атрибути великої нації.

Україна має усі шанси стати країною нового, небувалого часу, у якій людина стає основним об'єктом життєдіяльності суспільства, влади, політики. Україна-держава може створити такі умови (політичні, адміністративні, ідеологічні, духовні, економічні, виховні), щоб людина могла успішно й всебічно реалізуватися, знаходити застосування своїм талантам у відповідних сферах суспільного життя. Така людина буде не споживачем, а вільним творцем нових еталонів життя. Нове життя створити нова людина.

Безсмертя людини – це світла і вічна пам'ять про її добру

діяльність на Землі.

Людство шанує кожную особистість як фізичний образ, продукт її творчості на землі в ім'я добра. Безсмертною пам'яттю освячені видатні люди багатьох минулих тисячоліть і нашого часу. Імена цих людей служать великим прикладом у вихованні нових поколінь. Безсмертя ж душі людської є непомітним. Суспільство не може використати це явище для виховання кращих людських рис.

Безсмертя – це висока духовність; успішне творення життя в його найкращих формах; найвища субстанція добра, моралі, честі, чесності; генератор чистоти й непорочності; мудрість всього народу; відвага, сміливість.

Якщо нині українству (враховуючи всі його попередні стадії та найменування) виповнилося 42 тисячі років, то це є реальне земне безсмертя. Родове, національне безсмертя є запорукою безсмертя результатів праці окремих людей, а також безсмертя імен видатних людей.

Один з дослідників пропонує формулу безсмертя України: цілісність єдиного етносу – розділення етносу на автохтонів і діаспору – повернення найактивнішої частини діаспори і народження нового етносу (Каганець І. Арійський стандарт. - К. 2005, С.60). Наскільки ця формула відображає реальні процеси сказати трудно, але кожна ідея має право на своє існування. «... є життя земне, а вище є життя вічне. Мусимо дбати про вічне» (ВК. Д.7Є).

Безсмертя здобувається на шляху миру, очищення від скверни, творення Добра та Справедливості. Наймиролюбнішою у світі була і залишається українська нація. Ми дивимось у майбутнє, яке несе в собі наше безсмертя. Маємо прислухатися до голосу пращурів, які сказали: «Будете синами своїх Богів, і сила їхня прибуде з вами довіку!» (ВК, Д.17В). Українство заслуговує на безсмертя.

Закон безсмертності життя здійснюється через постійну оновлюваність не тільки живих організмів, а й передумов у

...і інші організми існують. Безсмертя – це животворний рух: Висхідний на Небі, Землі, Природі, у людському середовищі, вниз тварин, рослин... Сучасні люди є свідками, як одні Боги зникають у свідомості давніх поколінь, потім на зміну виникають інші Боги. Одні небесні тіла зникають, інші народжуються. Вони падають на Землю, а потім через випаровування утворюють нові зірки, процес руху відновлюється. Холод змінюється теплом, і навпаки. Зернята рослин падають на землю, щоб потім зрости новими рослинами, які народжують нове покоління рослин. Деревя живуть за цим же животворним рухом.

Влада порушується, нехтується животворне самовідтворення якого виду, роду тварин, рослин, людей..., для нього настав момент відмирання. Назавжди. Відмерли назавжди переклади лад, феодальний лад, соціал-комуністичний безлад, а монархістський і капіталістичний устрої ще живуть. Живуть несправедливими законами. Ще не народилися нові форми справедливого ладу, досконалішого від існуючих несправедливих.

Висновки

Українська Національна Ідея – несе в собі велику магічну силу. Саме тому ця назва викликає до себе неординарну привабливу силу. На цю тему звертають увагу усі, кому забайрається в надії на те, що подадуть суспільству оригінальну версію цієї категорії.

Не вивула ця мода і деяких «великих» світу цього. Серед них Дмитро Павличко. Від 2002 року він тричі подає свою редакцію української національної ідеї у незмінному тексті. У численних своїх творах ми цей текст наводили, але для переконливості наведемо його ще раз: «Національна ідея – це творчий, моральний, відновлювач і будівничий державності народу, знак для свободи, вищий рівень самоусвідомлення, ознака інтелектуальної зрілості, його здатність впливати на формування сприятливого для себе політичного міжнародного клімату» (Павличко Д.В. Українська Національна Ідея. У 2-х томах. Т.2. – К. «Основи», 2012, С.126). Якщо 2002 року свій текст УНІ

Д.Павличко подав у маленькій брошурі, під назвою «українська національна ідея», що містила у собі зміст лекції на цю тему у Києво-Могилянській Академії, то 2004 р. пан Павличко видав збірник статей та інших матеріалів, що не мають ніякого відношення до української національної ідеї, товстелезний том у 771 сторінку під назвою «Українська національна ідея». Вище наведений текст українських національної ідеї Д.Павличка містить усього-навсього 29 слів. І ці слова лягли в основу назви книги. На наш погляд, назва книги не відповідає самому змісту книги. Але це не зупинило пана Павличка. 2012 року він видає під назвою «Українська національна ідея» уже два томи. Перший том містить 854 сторінки, а другий том – 845. Разом ці два томи мають 1699 сторінок, а стосовно УНІ належать тільки 29 слів. Для об'єктивності, скажемо: весь текст лекції, прочитаної у КМА 2002 року займає у двотомнику 31 сторінку (125-156), а там 1699 сторінок, тобто близько 2%. Для назви двотомника «Українська національна ідея» немає жодних підстав.

Це наша думка на захист етичного ставлення авторів до назви своїх творів. Д.Павличко, заворожений словами «Українська національна ідея», думав, що під цю назву можна друкувати все, що є у портфелі. Тут ми не торкаємося самого визначення Д.Павличком змісту української національної ідеї, а там є також питання.

На жаль, дехто не розуміє, що Українська Національна Ідея сама по собі не є творцем, захисником, відновлювачем і будівничим державності народу. Вона лише навчає націю бути творцем, захисником, відновлювачем та будівничим національної держави. Це Українська Національна Біблія – вчення про смисл українського життя на власній території.

2. Україна як нація, як країна, як суспільство, нарешті, як держава може, і повинна, розвиватися тільки на прогресивній, національно справедливій ідеології, ім'я якої Українська Національна Ідея.

3. Вищою метою кожної людини, політичних, громадських, наукових, освітянських, виховних організацій, суспільства,

...має бути захист, плекання, єднання, національний
...духу, розвиток нації на материнській території
...масштабі.

4. Центром українського життя має бути людина і нація,
...всі похідні величини державно-суспільного ладу.

5. В Україні має діяти блок «Людина – Нація!», який спро-
...Україні вижити й перемогти.

ЧАСТИНА ІІІ. ОСЬ ЗАРАДИ ЧОГО ТРЕБА ЖИТИ УКРАЇНЦЯМ НА СВІТІ

Як брати владу в Україні?

Теоретично влада береться дуже просто й дуже легко. Революційний спосіб: підняли повстання, захопили центральні позиції в столиці та провінціях, перестріляли «ворогів народу». І влада у ваших руках. Мирний, еволюційний спосіб: на виборах обрали чесних патріотів на посаду президента, депутатів Верховної Ради. І влада у ваших руках.

Так було 1917 року, коли російсько-єврейська банда заступила Російську імперію. Утім від теоретичної схеми, наведеної вище, тоді відбулися «специфічні» відступи. Більшовики знищували противників комунізму протягом усього часу своєї диктатури – 72 з лишком роки, але ні комунізму, ні соціалізму так і не спромоглися побудувати. Знищено було в СРСР близько 100 мільйонів осіб різних національностей. Що ж цій банді завадило «ощасливити» усе людство, як вони обіцяли це зробити?

Спочатку у них відбувалося все добре. Ленін подав велику Ідею розвалу капіталістичного ладу. І цю роботу більшовики виконали блискуче. Але не було Ідеї, як будувати нову систему життя. Ленін щиросердечно зізнавався, що він не знає, що таке соціалізм, комунізм, але буде все робити, щоб побудувати щасливе життя для тих, хто доживе до комунізму. Було пролито море крові, знищено (Леніном і Сталіном) страхітливе число людських жертв. Основною причиною провалу Ідеї комунізму була світоглядна темнота Леніна та усіх його наступників. Вони не знали предмету свого досягнення, божеволіли і творили трагедії. Безідейне управління державою приносить тільки горе.

Те ж саме відбулося з українською революцією 1917-1920 рр. Грушевський з Винниченком розпустили українське військо, і віддали Україну на розтерзання Росії. Це приклади з революційних способів завоювання влади.

Тепер приклад з сучасної української дійсності. Всі знають, чому потужною була сила Українського Народного Руху. У 1989-1991 роках ця сила стрімко розвивалася в плані набуття Україною статусу незалежної держави. Тут була не тільки велика Ідея, а великий організаційний механізм її здійснення. Операція вийшла блискуче! Україна стала незалежною державою. Тут відбувся ідейний провал. Керманичі НРУ були буквально переіменовані: вони не знали, що робити з Україною. Як наслідок, 22 роки країна поволі «пливе» у провалля. Трагедія полягає ще і в тому, що керманичі НРУ (які ще живі: І. Драч, М. Савуровський, Д. Павличко, М. Жулинський, М. Попович, ... група «1 грудня») до цього часу не розуміють, що треба було робити. Основна причина – світоглядна темнота керманичів, які щиро вірили народні течії, бо вважали цих людей не тільки керманичами, а й державними діячами. Тепер перейдемо до питання, на поставлене питання у заголовку: як брати владу в Україні у теперішній час?

Знову звертаємо на теоретичну сутність: дуже просто й дуже велика. Тепер розкриємо, що криється за тією простотою сутності.

Для великого діла потрібна велика Ідея. Без ідей не беріть-ся за справу. Ось вам приклад. Осінній Майдан 2013 року розпочався без великої ідеї – за інтеграцію в ЄС. Коли Янукович не віддав угоди, Майдан розгубився. Потім висунули ідею перевибрання президента та ВРУ, відставку уряду. Уявімо собі відповідь, що влада б погодилася на таку вимогу. Оголосили Майдану. І що б від них мала Україна? Те ж саме, що й тепер. Замість В. Януковича президентом став би Ахметов або інший з роду Януковичів, замість Азарова був би Єфремов – «благодійник» Лупатини і т.д. В опозиції відбулася ідейна пробуксовка. Дивно не всі громадяни України будуть голосувати проти сучасних чиновників – вони дуже добре прилаштовані в житті, і навіть все є, і вони це все можуть втратити в процесі зміни державно-суспільного ладу. Ідея перевиборів не опиралася на суспільну базу.

Велику перебудову державно-суспільного ладу задумують в українській державно-національній проект.

1. Перш за все визначають соціальну базу, на якій треба опертися у цьому проекті.

Цією соціальною силою може стати тільки українська нація. Скажете чому? Та тому, що українська нація найбільш упосліджена національна спільнота, яка будучи гегемоном суспільства, немає доступу до політичної влади, яка за усіма міжнародними нормами має бути державною керівною силою. А вона такою силою ще не стала, але має право.

2. Тепер цій нації треба дати Велику Ідею. Вона називається Українська Національна Ідея.

Завдання далеко не просте. Складність полягає в тому, що українська нація ідейно розшматована на діаметрально протилежні вектори: 2012 року на виборах за комуністів голосувало 2,6 млн. громадян України. Переорієнтувати таку масу людей дуже складно, але треба. За регіоналів проголосувало значно більше – 6,1 млн. виборців. Регіонали – це ті ж комуністи з величезними матеріальними статками – вони магнати, олігархи, клани, недоторкані... Тримають у страху багатьох людей. Як мінімум 8,7 млн. людей (2,6+6,1) треба переорієнтувати на українську Україну.

3. Треба усіх українців переконати в тому, що саме вони, а не національні меншини є господарями України.

Тільки після всього цього брати владу є простою і легкою справою, бо за неї голосує 80 % українського населення.

Майдан перебуває у пошуку. Виходячи з існуючої ситуації, можна розглянути невідкладні програмні засади опозиційного Майдану:

1. Довести протестні зусилля до усунення від влади президента, разом з адміністрацією у повному складі; Верховну Раду у повному складі; уряд у повному складі.

2. Встановити перехідний період протягом одного року на чолі з тріумвіратом: А.Яценюк, В.Кличко, Ю.Тягнибок. Завдання Тріумвірату на перехідний період:

а) замінити адміністративно-управлінський персонал від села до Києва на представників опозиційних партій;

б) переформатовувати державотворчі основи. Усі сфе-

можливо незалежної України поділити на три частини. Кожен член Тріумвірату очолить одну з них, і щоб за рік була готова демократія».

3. Затвердити напрацьовані документи може спеціально скликана Народна Асамблея

Україна, яка має бути складена з трьох політичних партій виборчої коаліції. Число цієї асамблеї, на нашу думку, не повинно перевищувати 100 осіб. Можна погодитися на те, щоб ці документи затвердили члени Тріумвірату – без бюрократичної волокити.

4. Основоволожними документами нового державно-суспільного ладу мають бути такі:

4.1. Завституція України на основі Української Національної Гасі.

4.2. Проекти законів у відповідності з новою Конституцією:

- «Про реприватизацію доленосних галузей економіки»;

- «Про повернення вивезених капіталів України за кордон»;

- «Про конфіскацію маєтків та інших об'єктів рухомого нерухомого майна в Україні та за її межами»;

- «Про заборону продажу земель сільськогосподарського призначення». «Земельний Кодекс»;

- «Кримінальний Кодекс». «Закони Правосуддя». Прийти до кримінальної відповідальності осіб, які вчинили злочини проти незалежної України за 22 роки;

- «Про вибори народних депутатів усіх рівнів на пропорційній основі, яка склалася в українському суспільстві на момент останнього перепису населення 2001 року. У Верховній Раді (Національних Зборах) має бути 77,8% – депутатів-українців і 22,2% – депутатів-нацменшин. Вибори призначити через три місяці після закінчення річного перехідного періоду. Заборонити помилкою допустити до балотування на посаду президента України тільки трьох кандидатів: А.Яценюка, В.Кличка, П.Ляшко. Хай люди виберуть одного з них. Це буде наслідком, створити якої не може бути скарг.

- «Про відновлення юридичної ідентифікації українства в Україні»;
- «Про заборону виїзду з України громадян і не громадян до рішення суду»;
- «Про порятунок українського села»;
- «Про звернення до держав-гарантів українського суверенітету за здану безоплатно ядерну зброю відносно повстання Росії до України»;
- «Закон про державну мову».

До цього переліку треба додати ще низку основоположних документів, потрібних для переведення української державності та суспільства на рейки природного українського життя.

Жити по правді – мета українства

На своєму довгому-предовгому життєвому шляху українська нація знала багато чого такого, якого іншим націям не дано було знати. Для того, щоб жити правдою потрібен страдницький шлях, який дає гіркоту існування та «філософію» життя. Багатий бідного не зрозуміє, а бідний бідного зрозуміє. Перебуваючи в окупації від 1349 року, коли король Польщі захопив Галичину, і практично до 1991 року, коли настала державна незалежність, українська нація перебувала у вкрай несправедливих політичних та економічних умовах.

На долю цієї працюючої нації за цей довгий період випало так багато горя, що у неї сформувалася концепція за формулою: «Україна без пана і холопа!» Такої формули не створено у жодній іншій країні. А в Україні ця формула стала виразником українського національного світогляду: жити правдою. Ця формула передбачає життя, яке забезпечується власною працею без експлуатації, наживи з чужої праці.

Жити по-правді вимагає від ініціаторів цього концепту політичної зрілості та поведінки за принципом справедливості. Тільки тоді більшість учасників життя по-правді будуть сприяти цьому процесові. Скоробогатки не будуть радіти з того, що у них відбирають «кровне» багатство. Народна маса дотримується зовсім протилежної позиції. Наша позиція за

На даний момент (2014) українське суспільство перебуває під жорстким арештом групи прибульців у вигляді національно-ворожих. Ці люди настільки впевнилися у тому, що владу в Україні захопили назавжди, що зовсім не думають передавати її на результатами виборів. У них влада, у них суди, у них міліція, у них залюбки працюють працівники бюджетної системи, нарешті, у них – виборчі комісії, і саме головне – у них величезні народні сили, які використовуються проти народу. Боротися з такою об'єктивною силою – дуже складно. До цієї боротьби потрібно залучити весь український народ. І всю цю революційну силу треба зібрати переконливою програмою про справедливий державно-суспільний лад.

Революційна сила зміщує існуючий владний режим, не будучи утворювати – яким чином. Можемо умовно сказати, що це відбулося внаслідок виборів. Так, як це зробили у свій час Ющенко, а потім В.Янукович, не можна вважати правильним. Ющенко нічого не змінив, а В.Янукович змінив після того, як став президентом. Президент, який прийшов служивою людиною, а не власній сім'ї, мусить визначити якийсь перехідний строк для підготувати нормативну основу для роботи на користь народу. Цілком прийнятним, на наш погляд, може бути строк в один рік. За цей період вкрай потрібно очистити державство як націю, як країну, як державу:

1. Від загарбницької приватизації народного добра. Повернути українському народові пограбовані у нього власність на матеріальні, земельні, водні, лісові, фінансові, культурологічні, побутові ресурси. Винні мають понести відповідну кару.

2. Від релігійності російського формату, козацьких загонів, мілітарських утруповань, прихованих та легітимних військово-структур.

3. Від антиукраїнської політичної заангажованості.

4. Від російсько-комуністичної ідеології, яка заперечує генезис української нації.

5. Заборона усіх, без винятку, політичних організацій, створених з яких не принесла користі українській нації за 22 роки

(1991-2013) незалежності.

6. Від російського викривлення об'єктивності у викладенні навчальних дисциплін в навчально-виховній системі України.

7. Від усіх видів ЗМІ неукраїнського змісту.

8. Від усіх бізнесових установ, організацій, підприємств, де примушують працівників спілкуватися лише російською мовою.

9. Мати в системі навчально-виховної роботи стільки російськомовних закладів, скільки дозволяє створений цією вищезгаданою національний продукт України.

10. Скасувати усі форми і методи російського впливу на українському виробництві, в установах, організаціях.

11. Притягати до кримінальної відповідальності тих осіб, які ображають честь і гідність українства словами: фашист, зрадник, хохол, недораса тощо; честь і гідність країни, держави; зневага до державних символів України – прапора, герба; наруга над традиціями, звичаями, українськими обрядами тощо.

12. Відновити юридичну та фактичну ідентифікацію українства у паспортах, свідоцтвах та інших документах.

13. Відновити усі закриті українські школи, бібліотеки, медичні установи.

Даний перелік не є вичерпним. У ньому дещо можна об'єднати у більш загальні блоки, а дещо доповнити. Саме життя внесе корективи, але країну треба поставити на рейки українського розвитку. І це є основою успішного розвитку суспільства і держави.

Де той матеріал, з якого будуватимемо нове життя?

Молекулами нового державно-суспільного механізму мають постати люди, які народилися і живуть в державно-суспільному ладі, який переріс себе і стає об'єктом історії. У старій формації зароджуються елементи наступної формації. Саме ці люди і є тим «матеріалом» для будівництва моделі нового життя. Маються на увазі люди прогресивного інтелекту, а

нова версія старої моделі.

Вибори президента 2010 року показали, що за В.Януковичем проголосувало 12 млн. осіб (з великим фальсифікатом), за Ю.Тимошенко – 11,5 млн. осіб, а 13,5 млн. осіб взагалі не брали участь у цих виборах (www.facebook.com/groups). Усі наші, так звані аналітики, консультанти, політичні вожді бачать тільки осіб, які не беруть участі у голосуванні, але не знають, що з ними робити, не розуміють, як ці голоси забрати на свою користь.

У виборах 2012 року не голосувало 17 млн. осіб. Якщо взяти загальну кількість виборців в числі 37 млн. осіб (округлено), то 2010 року це становило 36,5% ($13,5 \times 100 : 37$); 2012 р. – 46,0% ($17 \times 100 : 37$).

Яку характеристику можна дати тим, хто не голосував? На наш погляд, це люди, які незадоволені будь-якою політичною силою, що брала участь у виборах. Ставимо питання: може, ці люди хотіли голосувати за російську силу? Відповідаємо: ні!

Російська сила в Україні була представлена не тільки Партиєю регіонів та КПУ, а ще низкою інших аналогічних партій: «Російський блок», Соціалістична партія України, Партія пенсіонерів. Але ці партії не отримали й 1%. Тобто за Росію віддали свої голоси ті, що голосували за ПР і КПУ. За зелених ці виборці не голосували, за «нову політику» – також. Питається: чи є потенційно ці виборці? Беремо на себе сміливість дати відповідь цій категорії людей. Це протестні голоси. Люди хочуть змінити Україну Українською, і ніякою іншою. Частина цих виборців приєдналася до партії «Свобода». Саме цим і пояснюється феномен «Свободи». Але цих «внутрішніх емігрантів» не вистачило і «Свобода», бо якби вони довіряли повністю «Свободі», то вона б набрала, мінімум, 40 %. Проблема постала, але вирішувати її ніхто з політиків не береться. Бо інтелігенція відлучилася від української нації.

Попиньмо на інший факт.

Згідно з даними червневого (2011) опитування Київсько-Львівського інституту соціології (КМІС), 11,2% українців вважають, що справи в Україні йдуть у правильному напрямку.

ку, 62,8% – що у неправильному, а 7,0% – що «не йдуть взагалі». У червні 2010 року були впевнені в правильному курсі країни 38,2% українців. Як бачимо, з кожним роком Україна «падає» все нижче і нижче. Хто покладе край цьому падінню? Поки що такої сили не спостерігається. Це завдання покладається на українську націю, як господаря цієї землі. Ті 69,8% (62,8% + 7%) громадян несуть у собі патріотичний потенціал, який впритул не хочуть бачити «штатні» патріоти. Це той потенціал, який здатен організуватися, обрати свого лідера і здійснити революцію більшості для більшості мирним шляхом.

Потрібна інтелектуальна цілеспрямована діяльність з висновком про конкретні заходи просвітницької роботи серед народної маси. Не голосували щирі патріоти, але, будучи неорганізованими, не знають ефективних заходів для досягнення національної мети. Спостереження показують, що в Україні «спалахують» в різних регіонах громадські організації з наміром допомогти нації прозріти, але усі вони поки-що роз'єднані, не мають ідейного обґрунтування своїх намірів, а тому часто припиняють свою діяльність без будь-яких наслідків.

В сучасній Україні уже 22 роки здійснюється нечуване і небачене злодійство: українська інтелігенція, українська еліта відвернулися у своїй більшості від власної нації, прямо і опосередковано допомагаючи ворогам нищити не тільки себе, власну націю, а й Україну в цілому. Українська нація стала обезглавленою – її мізкове, інтелектуальне ядро залишило націю надпризволяще. В цілому, інтелігенція займає у структурі суспільства помітну величину питомої ваги. Але 22 роки незалежності показали, що українська еліта у своїй більшості відвернулася від власної нації. Вона стала чужою до своєї Матері-Нації.

Перед українською нацією стоїть проблема приділити достатню увагу власній інтелігенції, щоб вона стала на чолі нації.

Людина як дитина нації і держави

Людина – найскладніший елемент суспільства. Цей висновок стосується в першу чергу людини українського суспільства. Українська людина потрапила в незалежну державу з колоніальної системи, маючи смутне або ніяке уявлення про

наш українську державність.

Так і живе вчорашній колоніальний кріпак 22 роки, не розуміючи нічого того, що відбувається в цій країні. Цю людину потрібно привести в стан високої національної свідомості, бо тільки така людина може стати творцем нового життя.

Таких людей в Україні багато, але не всі. Здорове ядро нації проявило себе 1991, 2004, 2013 та 2014 роках. І це все-таки надія, що через людей здорового ядра можна оздоровити націю.

У такому трактуванні УНІ, людина посідає перше, головне місце у світогляді. Успіх чи поразка у державно-суспільному житті залежить від людини, в розумінні, що людським «людина» розуміється нація або народ. Яка людина, така і держава, і навпаки.

Українська нація 1991 року була патріотичною, але не володіла знаннями національного будівництва, державного управління, не мала єдиного національного світогляду, власного інтелектуально-патріотичного керівного ядра. Іншими словами: нація мала вигляд беспорядної великої народної маси, яка сама не знала що робити, а їй ніхто не роз'яснив особливого статусу звільненої української нації.

В сучасній Україні державна влада за активної допомоги керівників наших національних лідерів на чолі з В.Чорноволом, зрівняла усіх суцих на нульовому рівні. Це означає, що всі українського народу і їхні жертви (українські національні воїни) стали в один момент «білими і пухнастими», чистими і рівноправними. Більше того, кати як були при владі, так сталися при ній, а жертви як були безправними, бідними і гнобленими, такими вони залишилися і після 1 грудня 1991 року. Здоровий глузд не може збагнути, яким дрімучим невігласом треба було бути нашим українцям при владі (В.Чорноволом, І.Лук'яненку та їхнім колегам, а трохи пізніше – В.Ющенку та його опонентам), щоб не побачити цієї наруги над стражданнями українською нацією.

Ця ситуація яскраво свідчить, що людей без патріотичної свідомості, без ґрунтовних знань національної історії, еконо-

міки не можна допускати до публічної політичної діяльності. Усі сучасні трагедії нація має розв'язувати через виховання людини нового типу. Як же можна це зробити? Невтомною, складною і небезпечною роботою у своїй державі, у своїй країні, де нас більшість, яка нічого не вирішує і з якою влада не рахується, а тільки шкодить їй. Спробуємо поглянути на цю проблему науковим поглядом.

Виховання і перевиховання людини – процес творчий, але надзвичайно складний, особливо тоді, коли мова йде про дорослих людей, значна частина яких вважає, що вони усе знають, мовляв, їх не треба вчити, а дати готові рецепти, як діяти.

Виховання і перевиховання є безкінечним процесом, стосується усіх прошарків суспільства. Тільки треба мати чітку яву про мету виховання та перевиховання. В Україні основною і єдиною метою є створення такої свідомості у кожній людині, щоб вона стала жертвовно працювати на побудову Української України. Адже в даний час українська нація «розірвана на шматки»: одні українці продовжують служити комуністам, інші – Росії, треті – США, четверті – російській православній церкві і т.д. А треба, щоб усі українці (тутешні і закордонні) служили тільки Україні. А що ж являє собою Українська Україна?

Це національна Україна, у якій державою управляють усі етноси української землі у пропорції відповідно до структури українського суспільства. Якщо українці в сучасній Україні займають біля 80% питомої ваги усього суспільства, то і при владі усіх рівнів українці повинні мати квоту 80%. Так у всьому світі, тільки не в сучасній Україні.

В Україні має бути господар, як і у всіх країнах світу. Титул Господаря України належить титульній нації, яка водночас корінним народом України.

Кожна людина української держави повинна знати свою роль у житті цієї держави.

Наведена вимога – не чиясь примха, а обов'язкова умова державного управління.

Ці передумови покладені в основу навчально-виховної

...перед усіх прошарків суспільства.

Кожна людина від народження носить у душі своїй якийсь (неодмінно для самої людини) скарб у вигляді таланту, особливих здібностей, неординарної долі тощо. Нація як мати (людина має у своєму розпорядженні світоглядну систему (Українську Національну Ідею), за допомогою якої знаходить цей особистий скарб і доводить його до високої досконалості. Цей такий процес не завжди відбувався до теперішніх часів, але саме державного статусу української нації піклування над її своїми «дітей» буде однією з визначальних функцій. Ці діти української нації не будуть покидати Україну у пошуку кращої долі, як це ганебне явище має місце у нашому часі.

Статусування людини як дитини держави аналогічне тому, статусування дитини нації

Людина як мати нації і держави

Якщо людина не буде виконувати батьківсько-материнських обов'язків стосовно нації, то цієї нації не стане на землі. Саме тому можна нація має свого вождя, лідера, по-нашому – голову нації. Це явище природне, оскільки нація – це свого роду велика родина. А у будь-якій родині є батько або мати.

Українська людина мусить бути членом двох блоків: «Людина – Нація!» і «Людина – Держава!» Загальна філософія насправді у собі просту, але вагому істину: без досконалої, дієвої, незламної, мудрої, розумної людини не може відбутися ні нація, ні держава.

У чому ж полягають батьківсько-материнські обов'язки людини перед нацією?

Обов'язок перший – відтворувальний. Людина зобов'язана народжувати таку кількість дітей, щоб нація чисельно зростала. Конкретно чоловік і дружина як сім'я зобов'язані (неодмінно – зобов'язані) мати мінімум трьох дітей, а більше – настільки завгодно. Тільки за такої відроджувальної лінії українська нація матиме стабільну основу свого існування. Відповідність наведеної норми ніде в законах не передбаче-

на, не має юридичної сили. Це моральна вимога. Вона згідна вища від юридичної позиції, бо мова йде про життя і смерть національної спільноти. Відтворювальна функція людини - це та функція, яку благословляє Всевишній Господь-Бог.

Нації, що не дотримувалися Божої вимоги щодо відтворення, зійшли не лише з політичної арени, а й поля життя. Залишні могутні нації у даний час мають, можна сказати, мізерну чисельність. Та ж монгольська орда налічувала у період розквіту багатомільйонну чисельність, а нині монголів налічується 3 млн. осіб. Зникли з лиця Землі чисельні кочові племена (половці, хазари, гуни...)

В Україні спостерігається тенденція до зниження народжуваності, що викликає тривогу.

Обов'язок другий - єднальний. Можна бути чисельною спільнотою, але ідейно роз'єднаною, і тоді не відбувається загальна воля, загальні прагнення нації. А без них не можна отримати бажаного ефекту. В єдності - наша сила. Тут вирішальну роль відіграє національний патріотизм. Кожна українська людина, кожна українська родина мають бути пропагандистами, консультантами для малосвідомих українців, щоб вони не втратили потребу єднання українства не лише в Україні, а й далі за її межами.

Обов'язок третій - інтелектуальний. Нація повинна мати потужний інтелектуальний центр, здатний розв'язувати найскладніші ребуси політичного і національного виміру. Українська людина мусить спрямовувати свій інтелект на збагачення і розвиток української нації у всіх сферах державно-суспільного життя. Треба усувати недоліки у поведінці окремих громадян щоб не допускати розповсюдження цих недоліків на усю спільноту. Треба активно використовувати український інтелектуальний потенціал для процвітання української нації у світі,

Обов'язок четвертий - ідейно-світоглядний. Нація мусить мати стратегічну мету свого існування: хто ми і яка наша мета у цьому світі? Треба доносити людству наші українські цінності. Ми, українці, найдавніша нація у світі. Нашим розумом, нашими талантами творилася первинна людська цивілізація.

Два тисячі років до н.е. І в новій ері ми не згинули, не зникли, перетерпіли смертельні муки і залишаємося однією з найбільших націй серед людства. Перед сучасним українством стоїть велика проблема – засвоїти і перетворити в дію світову систему, яка називається Українською Національною Ідеєю.

Батько-матері національно свідомий українець, а це уже свідчить про те, що знає сутність Української Національної Ідеї, протягом свого життя переконує несвідомого українця в статус яскравості Ідеї, то отой свідомий українець не дарма прожив своє життя.

Визнання людини як батька-матері держави аналогічній системі, що і стосовно нації.

Там, де ваш скарб, там і душа ваша – стверджує Святе Письмо. РПЦ спрямовує нашу свідомість на те, щоб скарбом кожної української людини була Україна. Україна для кожного громадянина – це перша Святість на Землі. Так має бути. Але поки що це не так. Маємо розшматовану українську націю. Частина українців вважає своїм скарбом комуністичну систему. Там і ми діємо. Вони світоглядно сліпі, не розуміють, що ідеологія комунізму обманлива, злочинна, знищила багато мільйонів патріотичних українців.

Частина українців вважає своїм скарбом Росію. Там і їхні дії. Вони такі ж світоглядно сліпі, як і попередні. У них втрачено любов до України, яка їх народила і вигодувала.

Також «відрижки» російсько-єврейського комунізму, який своєю метою ставив знищення націй як таких, окрім російської та єврейської.

Намні потрібні люди, скарб яких лежить в українській Ідеї. Так, у яких скарб протирічить інтересам України, мають переконувати. Це дуже складна робота, але без неї ми не зможемо використати людський потенціал.

Незважаючи на затверджену світоглядну систему, українці, ми маємо реагувати на те, що наших талановитих учнів, студентів переконує російська сторона; переманює видатних фахівців різних галузей виробництва, науки, техніки, мистецтва

тощо. Процес крадіжки українського інтелектуального капіталу продовжується багато сотень років. Ці втрати у значній мірі залишаються не відновлюваними. Україна інтелектуально знекровлюється.

Україна патріотично знекровлюється. Україна фізично знесилюється. Усе це відбувається на наших очах, а ми мовчки спостерігаємо та мовчки чухаємо чуби. І все тому, що в Україні немає власного господаря. А його немає тому, що не функціонує Українська Національна Ідея.

Українство має зрозуміти власну трагічну ситуацію та братися за оборонні процеси, застосовуючи свої демократичні і ворожі недемократичні способи звільнитися від неволі.

Міжетнічні взаємини

Українська людина – різноваріантна етнічна постать. З одного боку, – це людина корінної нації, українська, а з іншого – людина іншого роду-племені. Таких етнічних різновидів у нас налічується чимало: росіяни, білоруси, кримські татари, молдаване, болгары, венгри, румуни, поляки, євреї та інші. Усі вони мають статус національних меншин. Усіх людей України (людей титульної нації і національних меншин) потрібно перетворювати на патріотів тієї країни, у якій вони живуть у даний момент.

Скористаємося показниками перепису населення України 2001 року за національним складом: українці – 37541,7 тис. осіб, питома вага в суспільстві – 77,82%; росіяни відповідно – 8334,1 і 17,28%; білоруси – 275, 8 і 0,57%; кримські татари – 248, 2 і 0,51%; молдаване – 258,6 і 0,54%; болгары – 204,6 і 0, 42%; венгри – 156,6 і 0,32%; румуни – 151,0 і 0,31%; поляки – 144,1 і 0,30%; євреї – 103,5 і 0,21%; греки – 91, 548 і 0,19%; вірмени – 99,894 і 0,21%; татари – 73,304 і 0,15%; цигани – 47,587 і 0,10%; азербайджанці – 45,176%; грузини – 34,199 і 0,07%; німці – 33, 302 і 0,07%; гагаузи – 31,923 і 0,07%. Разом – 48240,9 і 100% (Вікіпедія).

Наведемо інформацію про етноси України, які налічують

тис. осіб, від афганів (1008 осіб) і лакців (1019 осіб) і двох українців — усього 43. І вже зовсім сумнівно стверджувати, що в Україні проживає аж 121 національність, адже серед них є і такі, котрі представлені кількома особами: алеути — 6 осіб, юкагири — 12, чилійці — 13, середньо-азійські євреї — 15, ітельмени — 18 та ін. (С.А.Макарчук/ Етнічна історія України / Начальний посібник. Київ «Знання»2008.<http://ukrlibrary.com.ua/books/16/2/14/1404.html>). Стверджувати, що в Україні проживає 121 національність означає відверте прагнення знизити роль українців в Україні.

Національні меншини в Україні поділяються на дві категорії:

а) нацменшини, які мають за межами України свої батьківщини;

б) нацменшини, які окрім України ніде не мають своїх батьківщин.

До першої категорії належать представники усіх колишніх радянських республік СРСР та інших держав світу: китайці, в'єтнамці, афганці, корейці, німці, угорці, болгари, євреї, греки, поляки, росіяни тощо. До другої категорії належать: кримські татари, гагаузи, алеути, юкагири, ітельмени, цигани тощо. Якщо чисельність цих національних меншин додати до чисельності української нації, то це буде 37869,41 або 78,5% загальної чисельності. Це ті люди, які своєю батьківщиною вважають Україну, свою історичну країну.

Це означає, що одні нацменшини користуються двома бюджетами (українським і своєї батьківщини, а інші – лише українським). Протягом 22 років (1991-2013) в Україні спостерігається загарбницька тенденція: лівову частку українського бюджету споживають національні меншини, що суперечить здоровому глузду і принципу справедливих виробничих відносин.

Українська нація, створює мінімум 80% національного доходу, в той час, як окремі нацменшини взагалі не беруть участі в цьому процесі, а користуються ним на 100%.

Така ситуація має бути упорядкованою.

Демократія і протекціонізм

Демократія

Творці сучасної демократії в Україні зовсім не думали про демос-народ, іменем якого названо форму суспільного ладу. Чарівне слово «демократія» використали ділки від політики, щоб ввести в оману неспокушену народну масу, яка ще, на жаль, має звичку вірити тим, яких на гарматний постріл не можна допускати до політики. А їх там чимало.

У національній державі має сповідуватися така демократія, яка перебуває під пильною увагою народного контролю (назва умовна).

Якщо усі територіальні громади стануть господарями своєї землі і долі, то яку вищу демократію можна придумати?

Якщо українська людина стане центром життя держави і суспільства, то якої вищої демократії треба сподіватись?

Якщо кожен український талант буде збережений для України, то це і є демократія.

Лідер української нації автоматично стає президентом України. Хіба це не демократія?

Найвидатніший духовний священнослужитель стає Верховним Духовним Вождем України. Це демократія вищого класу.

Вибори народних депутатів усіх рівнів мають здійснюватися етнічними групами, а не політичними партіями. На одне місце обирається два депутати: один – основний, працює на відповідній посаді, а другий на громадських засадах працює з населенням. Як тільки перший депутат порушує закони чи власну присягу, народні збори його тут же звільнять (відкликають), а на його місце стає резервний депутат. Це вища демократія.

Можна навести ще декілька прикладів такої демократії, про яку у даний час навіть не чули не лише пересічні громадяни, а й творці сучасної демократії.

Але усі форми пропонованої демократії перебувають під пильним і суворим народним контролем. До порушників до-

вимоги широкої демократії народна маса застосовує негайні покарання. Ці покарання мають не однакову норму суворості, але діють незвідкладно. Це може бути звільнення з посади, заборона на певний строк з конфіскацією майна сім'ї та родичів або смертельна кара. Кожен з посадовців, приступаючи до виконавчої роботи отримує інформацію про його діяльність та покарання. Більше того, він пише письмову присягу, у якій дає добровільну згоду на відповідні покарання, якщо він завдасть шкоду державі та суспільству.

Протекціонізм

Загальне визначення сутності протекціонізму полягає в тому, що це державна політика в системі конкуренції, особливо в економічній, способом захисту державних, політичних, національних, комерційних проектів, які без підтримки держави стають неефективними, неактуальними, збитковими, загрозливими для суспільства і країни. Це той інструмент, який в певних випадках може принести користь або в неумілих – шкоду.

Підприємство державності, ми її називаємо національною державністю, за своєю природою покликана бути владним захисником національних інтересів у великих і малих масштабах.

Якщо українська нація від 1991 до 2013 року не отримала належної державної підтримки, а була нещадно атакована, позбавлена тих природних прав на життя і керівництво державою, то ця проблема має підпасти під державний протекціонізм в умовах реального народовладдя.

Не тільки названа проблема вимагає державного втручання для того, щоб Україна отримала безперешкодні можливості успішно розвиватися. Найважливіші проблеми загнані в скриньку Пандори – схрон, де зберігаються антинародні, антиукраїнські, антидержавні акти за 22 роки нової державності: корупційні, продаж державних стратегічних галузей і підприємств, темні операції по грабунку землі, розвал сіл, свідоме знищення заводів машинобудування, цукровиробництва, свідоме використання землі і багато чого іншого, що потребує народної уваги та захисту.

Народовладдя та самоорганізація населення

Народовладдя

Центральна влада перебуває під пильним спостереженням з боку представника народу (Народний Контроль чи Наглядова Рада або інший вищий орган дотримання норм). Це є формою народовладдя, бо народ має можливість змістити з посади (а в окремих випадках і заарештувати президента України).

Народовладдя як самоврядність у національній державі здійснюється через територіальні громади.

Самоорганізація населення

Інститут самоорганізації населення – один з базових інститутів формування господарів територій первинного рівня. Законом України «Про органи самоорганізації населення»

(№2625 – III від 11 липня 2001 року) визначено багатобов'язків для успішного свого існування. На жаль, у переліку завдань не передбачено забезпечення чистоти на території окремої самоорганізаційної одиниці (домкому, вуличного комітету тощо), так по всій українській території.

Чистота – категорія багатоформатна. Її можна класифікувати за такими ознаками:

- а) чистота моральна;
- б) чистота духовна;
- в) чистота ідеологічна;
- г) чистота генетична;
- д) чистота фізична і т.д.

Про чистоту моральну, духовну, ідеологічну, генетичну дещо сказано у цьому творі. А відносно чистоти фізичної звертаємо увагу читача у цьому розділі.

Оскільки мова йде про народну державу, то автоматично маємо ставити питання про всенародну участь у забезпеченні чистоти.

Якщо до 1917 року Україна була під царським режимом, то усі норми життєдіяльності кожної української людини, кожного етнічного колективу визначали царські чиновники.

До 1991 року Україна перебувала у російсько-єврейському оклі, то усі норми життєдіяльності визначали партійно-апаратні бонзи.

Як наслідок, багато українців звикли до того, що вони нічого не залежать, від них нічого не залежить, а все має робити держава своїми силами і засобами, а простим людям не треба «втручатися», не «лізти не в своє діло», бо можеш натрапити на несприятливості. Ці українці, охайні від природи, стали пасивними у саморганізації населення, у самоврядуванні тощо. На даній мові: Українська територія захаращена сміттевими горами, всі захаращені падалішніми гілками, маємо великі «сміттєві» будівельного сміття і т.д. Села позаростали бур'янами, вище також у бур'янах... Куди не глянь – кругом нечистота. Ми говоримо про фізичну чистоту, але усі інші чистоти перебувають у такому ж занедбаному стані.

Українську людність потрібно переорієнтувати на почуття відповідальності не тільки усієї України, й кожного клаптика української землі, українських водоймищ, лісних територій

Єдинозавдання та персональна відповідальність

За 22 роки самостійного життя українська влада не спромоглася визначити той орган чи окрему владну персону відповідальну за негаразди в Україні. Не спромоглася, бо при ній усі ці роки перебували люди, яким дуже гарно жилося в відсутності будь-якого, навіть символічного контролю за своїми діями.

Персоніфікація влади і персоніфікація відповідальності – промовлять з відповідними надписами на лицевому і зворотному боці. У перші роки нашої сучасної державної незалежності не було ні персоніфікації влади, ні персоніфікації відповідальності. Як результати діяльності своїх каденцій не несли будь-якої відповідальності протягом 22 років ні президенти, ні Верховна Рада, ні уряди. Відслужили свій термін і пішли «відпочивати», ніколи жодним словом не промовився про позитивні та негативні процеси, що відбулися під час їхнього керування. Вони не мовчали, бо їх ніхто не питав про результати, ніхто не казав. Жодним квітом процвітала всюдозволеність: людям при

владі дозволялося все, а народна маса перебувала у злидні під гнітом.

Саме тому Україна як національна держава не відбулася. У цій національній державі відбулося усе навпаки: національні меншини перебувають при владі, а титульна нація, яка займає левову частку суспільства перебуває у такому ж стані, як і часів СРСР.

У пропонованому концепті нової національної державності народ, нація наділяє Голову держави (президент чи гетьман) надзвичайно великими владними повноваженнями. Майже вся повнота влади зосереджується у його особистих руках. Безпосередньо йому підпорядковані шість віце-президентів, яких він сам призначає на посади, ні з ким не узгоджуючи їхні кандидатури. Так діє принцип персоніфікованого єдиновладдя. Цей принцип розповсюджується на усі керівні посади в державі від села до столиці: дається дозвіл застосовувати єдиновладдя на усіх щаблях управлінської ієрархії. В ім'я прогресу.

Поряд з цим принципом діє принцип персональної відповідальності. Перше ж порушення з боку усіх керівників, включаючи президента, викликає реакцію народної маси (Наглядова Рада чи Народний Контроль) у вигляді попередження (при незначному порушенні) або звільнення з посади і арешт (при великих зловживаннях).

Приступаючи до виконання своїх обов'язків, кожен начальник (великий і малий) складає власноручно свою присягу вірно служити Україні. Закінчує цей текст словами: «Якщо я здійснив великі зловживання, хай мене український народ покарає смертю. Я свідомо про це заявляю!»

Це означає, що смертна кара юридично не відновлюється, а застосовується за заповітом посадової особи, яка вчинила злочин перед державою і народом. Чесного начальника народ не покарає, навпаки, прославлятиме його багато років. А усі злочинці мусять понести відповідну кару. Окрім добровільної смертної кари винуватець може бути покараний «Стовпом ганьби» у столиці (найвищі посадовці), у обласних і районних центрах – регіональні провідники. Тільки такими рішучими

можливо зможе очистити суспільство від любителів розкішно життя та рахунок ожебраченого народу.

Вертикальність та горизонтальність влади

Вертикальність влади забезпечується конституційним повноваженнями про право президента призначити й звільнити будь-якого посадовця в Україні в разі порушенням ним своїх службових обов'язків або з інших причин, заслуговуючих, на владу президента, на відповідне покарання. В національній державі вертикальна влада – це президентсько-духовні установи з чітким означенням своїх функцій і можливостей.

З метою захисту унітарності України потрібно створити кураторів країни на чолі з кураторами президента, що наділені надзвичайними повноваженнями, в межах Конституції:

Східний – з Слобідського та Донецького країв.

Південний – з Запорізького, Приморського та Кримського країв.

Західний – з Галицького, Волинського та Поліського країв.

Північний – з Сіверського та Київського країв.

Центральний – з Подільського, Шевченківського та Полтавського країв..

Куратор регіону – це надзвичайний і повноважний представник президента у кожному регіоні України. Його обов'язок здійснювати моніторинг за діями місцевих парламентів, інших органів влади щодо виконання положень Конституції, законів, указів президента і патріарха, рішень Національних Зборів та Рад.

Факти порушень куратори повідомляють президенту, віце-президентам, і за потребою,- патріарху. Самі вони не наділяються правом зміщувати з посад порушників.

Горизонтальність влади перебуває у руках місцевого самоуправління та самоорганізації населення, разом з релігійними організаціями, що розміщені на відповідних територіях.

Навчаймося захищати себе наступом (морально, матеріально, інтелектуально, фізично)

Л.Кравчук на телеканалі «Інтер» заявив: «Якщо своєчасно не піти на зближення з Євросоюзом, Росія нам сяде на голову, а цього допустити не можна. Так станеться в разі, коли ми будемо й далі слухати і не реагувати фактами, зверненнями до міжнародних організацій. Що швидше ми «розлучимося» з Росією, то краще для нас. Коли Україна визначиться з Європейським Союзом, тоді Росія зрозуміє, що сподіватись на те, що Україна стане «дружньою», вже немає підстав» (за «Інформ. бюлетень» № 19, 7.11. 2013).

Слова – правильні, але сказані дуже пізно. Треба було це зробити тоді, коли обирали президента. Якщо на посаді президента України перебуває російська людина, то що б ви не говорили, не буде мати позитивного результату.

Отже, мусимо навчитись захищати себе морально. Це означає, що до влади треба допускати людей морально чистих. А щоб це відбулося, треба виборцям також бути морально чистими по відношенню до України як незалежної держави. Мораль – категорія ідеалістична, але має вплив на матеріалістичні процеси суспільного життя.

Морально чистими виборців і президентів можна виховати на засадах УНІ

Головною для української нації є функція захисту. До усіх без винятку, діянь української нації, функція захисту є основною, головною. Зусилля всіх і кожного з нас спрямовується на захист і розвиток українського способу життя.

Узагальнено скажемо: УНІ – це самозахист Нації в небезпечному океані глобалізації та агресивної поведінки окремих держав щодо неправомірності буття України.

Наша територія, наша земля – це Святий Божий Дар українству, здійснений у незапам'ятні часи. Цю сакральну цінність даровано не будь-кому, а найкращим людям Землі. До сучасного періоду українство, незважаючи на багатовікові окупації, зуміло утримати за собою свою землю (хоч і не у повному обсязі) та своє ім'я. Але настають особливо небезпечні часи, де

...нашого народу втрати землі і навіть життя усього українства на чужинській території.

Маємо святий обов'язок охороняти Україну як Божественний Дар. Ми захищаємо не тільки і не стільки саму землю, скільки – Волю Божу щодо надання нам такої щедрих. Не зуміємо захистити Божий нам Дар – землю – втратимо право на життя у світі.

Пастава стоїть саме так! Кожна українська людина мусить виводити ідеологію порятунку нації, національної держави, українського життя в Україні, і вправно застосовувати її. Пастава не порятує, мусимо самі себе захищати.

Самостійна система України передбачає не агресію, не напад на інші країни, держави, а захист того, що нам дароване Богом і закріплене за нами навечно.

Зовнішня політика передбачає зміцнення в першу чергу внутрішніх сил України. Теза про те, що військо має бути поза політикою є шкідливою. Армія має захищати свою батьківщину, свою країну, свою державу. Захищати, маючи у свідомості національну установку вищих керівників. Служити батьківщині, захищати її інтереси – це велика політика.

Українське військо – це сини та доньки українських батьків і матерів. Не наймане військо, а військо як частина українського суспільства. Військо і суспільство – єдина родина. Кожен член військовослужбовців має формуватися за принципом обов'язкового призову молоді до строкової служби. Частини можуть формуватися контрактним способом, виступаючи з числа юнаків українського походження.

Українська національна держава зобов'язана (під безпосереднім контролем нації) забезпечити такі умови функціонування збройних сил України:

1. Фінансування збройних сил в обсязі від валового продукту країни за усталеними нормами для передових країн світу.

2. Збройними силами України доцільно мати двоступеневу структуру:

а) традиційні збройні сили з відповідними видами: пі-

хота, танкові частині, повітряний, морський флоту, ракетні частини і т.д. Тут перебувають військовослужбовці (від рядового до генералітету) у чисельності, здатній захистити територію України від зовнішнього нападу;

б) допоміжні громадянські напіввійськові територіальні організації військової підготовки від дитячого й до повнолітнього, дієздатного віку: козачі загони у кожній територіальній громаді (сільській, селищній, міській, районній, обласній, кримській), позаконфесійні, просвітянські скаутства та інші добровільні дитячо-юнацькі патріотично-військові загони.

Козачі формування мають у своєму складі козаків кінних і козаків-пластунів, тобто піших. Їхнє завдання: у вільний від роботи час проводити теоретичні та практичні заняття з військової підготовки; залучати до членства дітей (козачата), юнаків (козачки) та людей зрілого віку (козаки); мати бойову готовність; підтримувати громадський порядок на своїй території; витіснити з своєї території козачі загони інших держав.

Фінансування діяльності допоміжних напіввійськових структур здійснюють Міністерство збройних сил та в міру можливостей – органи місцевого самоврядування.

3. Патріотично-виховна робота у військових частинах повинна мати таке ж значення як і бойова підготовка. Національно-патріотичний дух війська тримати у найвищому рівні.

4. Командирський склад повинен бути тільки з числа патріотичних, україномовних спеціалістів.

Українська Національна Ідея містить захисні мотиви, щоб протистояти загарбницьким ідеям, проти національного гніту, проти асиміляції. Без національної ідеї українство багато століть слугувало етнічним донором для оздоровлення польської та москово-суздальської людності. І це ще не закінчилося. Цьому ганебному явищу треба покласти край.

Захисна функція містить у собі не тільки розбудову збройних сил, хоча це основна компонента. Захищатися треба у всіх видах моральних та фізичних процедур.

1. Кожен громадянин і тимчасово присутній в Україні неї громадянин мають проявляти до України як незалежної дер-

жави позитивне ставлення. Ця вимога стосується і всіх іноземців, які перебувають за межами України, які ніколи не були і не будуть в Україні. Забороняються: образливі висловлювання, антидержавна, антинаціональна, антиукраїнська агітація і пропаганда. Порушення цього принципу карається:

1.1. Громадянин України позбавляється права голосу у виборах усіх рівнів. Якщо це не допомагає, ставиться питання про позбавлення громадянства України.

1.2. Негромадяни України підлягають штрафу в розмірі 100 тисяч американських доларів і видворенню за межі України без права будь-коли відвідувати її територію.

1.3. Іноземці, що перебувають за межами України оголошуються персонами «нон грата» (Person Non Grata) по-життєво: президенти, королі, інші високопосадовці і пересічні громадяни.

2. Чесність кожного громадянина і негромадянина:

2.1. У виробничих відносинах між державою і людиною. Представник державної або місцевої влади від імені держави і особа (підприємець, пересічний громадянин, починаючи з 18-річного віку) укладають угоду про чесну роботу, про чесну сплату податків та інших зобов'язань, про незастосування силових та інших аморальних способів за умови чесного виконання своїх зобов'язань. Держава зобов'язується скасувати податкову адміністрацію, цілком покладаючись на чесну роботу (без тіньових та інших нечесних схем), чесну і своєчасну сплату податків та інших обов'язкових платежів. Підприємець погоджується з умовами і ставить свій підпис у документі.

У випадку порушення з боку держави підприємець через суд стягує з держави неустойку у десятикратному розмірі від понесених втрат. Винними вважаються чиновники, вони за власний кошт сплачують підприємцю його втрати. Коли ж умови порушив підприємець, держава позбавляє його права займатися бізнесом, конфіскує усе його виробниче майно, гроші, фінанси, незалежно від того, на чие ім'я усе це зареєстроване.

2.2. У всіх фінансово-грошових відносинах сторони зобов'язуються не користуватися аморальними, злочинними,

тіншовими варіантами взаємовідносин: корупцією, хабарями, зловживаннями службовим становищем тощо. У випадку порушення цього принципу, винні караються конфіскацією усього родинного майна (власної сім'ї, родичів, друзів, якщо на них зареєстровано частину майнових чи грошово-фінансових цінностей) і позбавленням права займатися підприємництвом по-життєво.

2.3. Усі учасники несправедливої приватизації (приватизації) мають добровільно повернути державі майно, гроші, фінанси, що зареєстровані на головну особу та усіх осіб, які залучені до цієї несправедливої акції.

Нагадаємо читачам окремі захисні важелі, окрім беззаперечної рідно військових.

Один з них – економічний. Багата економіка – надійний захисник української людини.

Україна, як жодна союзна республіка, мала великі можливості забезпечити заможне життя не лише українському суспільству, а й стати одним з основних виробників-постачальників якісної сільськогосподарської продукції серед європейських країн. Для цього було потрібно, щоб політичне керівництво країни розуміло економічний фактор та діяло зусилля для розвитку виробництва. На жаль, політичне керівництво (1991-2013) мало політичним орієнтиром власні та корпоративні, і ніяк не національні інтереси. Усе відбулося навпаки – Україна стала невіддатною розв'язати продовольчу проблему, що змусило 7 млн. українців покинути батьківщину у пошуках заробітку. Вибули кращі працівники за віком і продуктивністю. Україна як країна стала жебрачкою.

Другий важіль захисного плану – міжнародний. Він містить у собі як економічний, так і дипломатичний сегменти. Сутність цього фактору міститься у стратегічних ядерних силах, розміщених на території України. Станом на вересень 1990 року вони включали 176 міжконтинентальних балістичних ракет шахтного базування з 1828 ядерними боезарядками та 44 стратегічні бомбардувальники, здатних нести 588 крилатих ракет. На кінець 1991 року тактична ядерна зброя мала за різними підрахунками від 2000 до 3500 боезарядків. В Україні

власному вимірі це був третій у світі за потужністю арсенал ядерної зброї. Окрім цього, на території України розміщувалася найбільша ракетна армія та існували деякі ключові підприємства та конструкторські бюро системи ядерного потенціалу (http://www.dbev.gov.ua/Portal/Soc_gum/GrIst/2008/St-29pdf).

Вартісний еквівалент ядерної зброї, за різними підрахунками, дорівнював від 100 до 150 млрд. доларів США. І все це було надано Росії безоплатно, якщо не врахувати 100 тонн ядерного збагаченого урану для українських АЕС. Це в той час, коли Україна перебувала у економічній кризі. Як можна платити тих людей, які були при владі у ті найвідповідальніші часи в історії. Водночас, маємо подякувати цим людям за те, що вдалося «видавити» з ядерних держав запевнення щодо Україні гарантію безпеки від збройних, економічних та інших посягань на державний суверенітет та територіальну цілісність.

5 грудня 1994 року в Будапешті на саміті ОБСЄ було підписано Меморандум гарантій безпеки України. Меморандум підписали президенти України, Росії, США, прем'єр-міністр Великої Британії, лідери Казахстану та Білорусі. Франція та Китай (КНР) надали окремі документи аналогічного змісту. Ці п'ять ядерних держав (США, Велика Британія, Франція, КНР, Росія), вони ж члени Ради Безпеки ООН, на весь світ оголосили свою волю захистити Україну від суверенних, державних, економічних та інших посягань.

І що ми бачимо протягом 2010-2013 років з боку Росії? Наразку агресію і повне мовчання з боку української влади.

Ліплячи українська влада широко йде назустріч Росії, яка нарешті порушує підписаний нею Меморандум безпеки України. У цій ситуації, в умовах Майдану, цілком логічно було б сподіватися опозиційних партій звернутися до четвірки ядерних держав-гарантів вплинути на Росію, примусити виконувати свої зобов'язки, викладені у Меморандумі. Якщо президент України та парламентська більшість не реагують на ворожі дії Росії, то від імені українського народу зобов'язана звернутися опозиція.

Нові президенти занадто щедро роздають народне добро.

Повторюючи «щедроти» своїх попередників, В.Янукович здав Крим Росії ще на 25 років. Перебуваючи у США, під час зустрічі з президентом Б.Обамою 12 квітня 2010 р., В.Янукович відмовився на користь США від 90 кг збагаченого урану, якого достатньо для створення ядерної зброї (<http://tsn.ua/groshi/yanukovich-planuye-vidnoviti-vidobutok-i-eksport-uranu.html>).

І знову безоплатно. Наші керівники поводять себе так ніби роздають власне, а не народне добро. У національній державі такого свавільства не повинно бути.

Духовність, ідеалізм, матеріалізм

Названі у цьому заголовку категорії тісно пов'язані між собою, не дивлячись на них, що вони антиподи. Ця сув'язь спостерігається як в особистому житті кожної людини, так і в побудові державно-суспільного ладу. Оскільки даний твір присвячений побудові народної держави (нове явище для України), то наведені категорії допоможуть більш повно і детально висвітлити ту новизну, яка пропонується автором проекту.

Духовність

Українська Національна Ідея – це Божественна життєдай-на сила, яка відкриває шлях до майбуття. І цей шлях маємо пройти з волі та під покровительством Вищих небесних сил.

Сучасна Україна не спромоглася відстояти своє право на самостійну церкву.

Наявність в Україні Російської православної церкви слід вважати зрадою національних інтересів та великим гріхом перед християнським Богом.

Після 30-літньої релігійної війни (1618-1648 рр) у Європі визнано законним принцип: «чия країна, того й віра» («*cuius regio, eius religio*»). Маємо прецедент, який безпосередньо відноситься до української ситуації. Україна має право утвердити свою релігію і свою церкву без будь-якого дозволу Росії чи іншої держави, у тім числі й Константинополя.

Сучасні україно-патріотичні релігійні конфесії поводять себе інертно, мляво, пасивно. У нас, в Україні, не відчувається реформації, яку здійснила Європа у XVI сторіччі. Немає у

Цю сакральну істину мають пізнати громадяни України. Слово правдиве, слово чесне, слово конструктивне, слово кличе... несе в собі потужний енергетичний імпульс, який підіймає малі і великі народні маси на добрі справи. Релігія як форма світогляду, мусить мати національну сутність, національний патріотизм, цілющий вплив на формування духовної сутності українства.

Молімося Богу, щоб він навчив українську націю користуватися своїм духовним Спасителем – Українською Національною Ідеєю, Божою Посланицею для нашого самоутвердження на Землі. Пізнати себе через призму УНІ – справа не з простих, але неминуча. Перша заповідь: в Україні має бути українська релігія. Це означає, що кожна релігійна течія в Україні зобов'язана бути патріотичною щодо України та лояльною до неї.

Українців Богом послано на Землю, щоб вони допомогли людству набути людської сутності, відкинути від себе тваринно-звірину подобу й поведінку. Українська нація тільки частково виконала своє призначення, бо негативні риси людства ще не подолані. Саме тому українській нації ще рано помиратися, треба спочатку самій оговтатись, а вже потім рятувати людство, наполегливо працюючи. На Землі має бути стверджений Божественний проект життя, згідно з правилами справедливого світопорядку. І лише тоді людство набуде своєї природної чистоти, досконалості, стане безсмертною субстанцією Всесвіту. УНІ ставить питання у життєвій реальності, як другу заповідь: власну долю потрібно брати у свої руки рішуче і впевнено. Бог дає своє благословення на цей природний акт.

Духовна парадигма Української Національної Ідеї наповнена багатьма скарбами святого, сакрального змісту. Ці скарби призначені для людини. Вищі духовні сили дають нам ці скарби безплатно – беріть, люди добрі, вони збагатять вас вічними моральними цінностями, обігріють ваші душі чистотою, чесністю, правдивістю, наповнять ваше життя щастям і великою перспективою.

Духовна сфера – особлива за своїм змістом та впливом на життя людства в цілому та кожної особи зокрема. Історично доведено, що українство – найдавніша нація на Землі. Ба

...васпочатку праукраїнство жило під Богами Ра, Сварога, Дажбога, Богів Прави і Яви. У ті часи наші пращури творили велику працю, якої ще не мали інші народи. Цю творчу працю наших великих попередників освячували Небожителі, а наші наші попередники вважали себе дітьми Сварога, онуками Дажбога. Така взаємна любов Небожителів та наших пращурів була окремим великих і святих подвигів, дарованих людству пращурством.

Спробуємо коротко переказати духовні цінності, незалежні від релігій, які врятовують не тільки українців, а й увесь людський світ, як до окремої людини, так і до усіх держав світу:

- Людянолюбіє, бо людина – центр життя на Землі;
- Правдолюбіє, бо тільки правда врятує людство, кожного з нас;
- Чесність перед Богом і людьми: не кради, не обдурюй;
- Мирне співжиття з окремими людьми, народами світу;
- Не твори зла, твори добро;
- Допмагай людям і країнам, якщо це у твоїх силах;
- Не поневолюй ні людину, ні нації чи країни;
- Не вбивай, і тебе не вб'ють;
- Зникаймо злодійство, неправду, шахрайство, корупцію;
- Не знищуй природу, тваринний, звіриний, пташиний світ;
- Не забруднюй землю, повітря і воду, не губи природних багатств цих сфер;
- Імперативно стався до інших релігійних конфесій, якщо вони не злодійські;
- Шанобливо стався до мов інших народів, націй;
- Добувай засоби життя власною працею, а не грабунком чи війною;
- Визиньмо з ужитку війни. Усі конфлікти улагоджуємо мирним шляхом;
- Бідні країни допомагають бідним країнам засновувати методи виживання;
- Молімося Всевишньому Господу-Богу, Творцю Всесвіту та Квіттю в ньому!

Бог подарував нам, українцям, кращі землі, кращий климат, багато корисних ресурсів, але Він бачить, що українці недостатньо борються за збереження цього Божественного дару. І тому Він гнівається на нас. Він каже: «Ви страждали, а тепер вільні, то чому ж ви руки опустили? Окрім самих вас, ніхто вас не буде рятувати, беріть свою долю у свої руки і сподівайтесь лише на свої сили! Тільки на свої! Боріться, захищайтесь! І лише тоді, коли буде видно вашу спроможність до самозастосу, до життєвої творчості, Я Вам допоможу! Ми будемо разом працювати.»

У цей найтяжчий для України час Бог посилає нам Українську Національну Ідею. Його дійство можна висловити такими словами: **«Українці! Ви на шляху до загибелі! Посилаю вам вашу ж Національну Ідею. Прийміть її від Мене – вона порятує вас! Вживайте і перемагайте! На Вашому боці правда!»** Чи почує українство?

Духовність класифікується як релігійна і світська. Світська духовність містить в собі шляхетність, чесність, порядність, справедливість, доброту, співчуття, незалежно від якійсь релігії. Релігійна духовність – це сповідання конфесійних канонів.

Духовність релігійна, духовність світська допоможе Україні оздоровитись і постати перед усім світом у Божественній чистоті та святості, скинувши з себе усі гріховні намули, як Мати-Берегиня сакральних підвалин буття людської цивілізації. Це висока місія, і допоможи нам, Боже, її виконати у третьому тисячоріччі.

Ми, українці, дякуємо Всевишньому Господу-Богу Творцю Всесвіту і Життя в ньому за те, що Він зосереджує нашу увагу на саму високу нашу ж цінність – Українську Національну Ідею, яка містить у собі Божі настанови: як жити чесним, праведним життям. У самому змісті Української Національної Ідеї передбачені правила національної поведінки. Цим самим Бог нам каже: «у вас усе необхідне є, беріть його до своїх рук, докладайте розуму і патріотизму, і Доля посміхнеться, полюбується, обласкає Вас».

Національна Ідея без сакральності, духовності, без

Україні національними зусиллями не буде джерелом швидкого та ефективного прогресу. Кожен член національно-патриотичного руху має наповнитись почуттям святості до Батьківщини, Вітчизни та Ідеї.

В Україні має бути один Київський патріархат релігійної та духовної державної структури. Назва може бути іншою (Собор Духовності, Український Духовний Центр...). А зміст, на наше розуміння, має бути таким: усі релігійні течії, які визнають духовні цінності та український патріотизм повинні стати членами цієї духовної установи: мусульмани України, буддисти України, усі християнські конфесії України: православна, автокефальна, греко-католицька, католицька. Інші структури РПЦ, єврейські духовні установи, які сповідають український патріотизм, переходять у підпорядкування Київського патріархату або припиняють свою діяльність в Україні.

Тепер ми питаємо читача: чи правомірна така постановка питання? При цьому нагадаємо, як російська влада фізично знищила єдину в Росії українську православну церкву Київського патріархату у Наро-Фомінську під Москвою. Це був удар для української влади, але наша влада була і залишається юридично незрілою, щоб рішуче боротися за Україну.

Місце Церкви у державі надзвичайно важливе. Особливе місце церква відіграє в Україні – країні, яка й тепер, через її статус незалежності, не позбавилась окупаційного впливу Російської імперії в цілому та Російської церкви, зокрема. Для України непридатна та всезагальна формула, що церква (вона) відділена від держави. Ця формула прийнятна для держави, яка має усі атрибути незалежності, громадянського суверенітету, національної ідентифікації. Україна, як усім відомо, ще перебуває під окупаційним впливом Росії не тільки через окупаційні спецслужби, а й через цілком легітимної підпорядкованої структури. РПЦ – це величезна мережа ворожих щодо України осередків, які керуються не Божими канонами, а інструкціями російської ФСБ. Саме цим і визначається особливий і надзвичайно потрібний статус Українського Духовного Центру як державного органу.

Ситуація вимагає одержавлення української духовної сфери і це треба твердо впроваджувати в життя.

Наша Доля у руках Всевишнього Господа-Бога, це правда, але й у наших руках також – з волі Божої. Бог і ми у єдиному процесі творимо наше земне буття за якимось планом, за якимось баченням своєї мети. Наші плани на близьке і далеке майбуття маємо самостійно скласти і кожному з нас належить засвоїти назавжди і докладати максимум зусиль для його виконання. Ось тоді й Вищі Небесні сили будуть допомагати нам досягти своєї мети.

Духовна сфера, на наш погляд, тісно і безпосередньо пов'язана з Ноосферою, сформульованою В.Вернадським. Іншими словами, небесні і земні інтелектуальні сили мають споріднені сфери буття і мають бути єдиним фронтом у роботі нормального життя на Землі.

В Україні має бути один Київський патріархат релігійної та світської духовності, як державна структура. Назва може бути іншою (Собор Духовності, Український Духовний Центр...).

Схему духовної влади в Україні можна подати приблизно у такому варіанті. На чолі усіх релігійних структур в Україні стоїть Духовний Вождь України як державний діяч. Йому підпорядковані усі існуючі в Україні конфесії, течії, секти, угруповання. Кожну релігійну течію очолює свій Настоятель: християнську, мусульманську, неоязичницьку, єврейську тощо. До християнської сфери належать: православна, автокефальна, греко-католицька конфесії. Православна, як відомо, ділиться на конфесію українського змісту і російського змісту. Релігійні структури РПЦ, єврейські духовні установи, які сповідають український патріотизм, переходять у підпорядкування Київського патріархату або припиняють свою діяльність в Україні. Вимога одна: кожна релігійна течія в Україні має бути патріотичною до незалежної української державності.

У даний час такої вимоги українська державність не висунула перед керівниками релігійних установ. Це призвело до того, що релігійні вожді російського православ'я та єврейського віросповідання продукують антиукраїнську ідеологію серед українського суспільства.

Справді Україна є незалежною державою, має своїм обов'язком захищати свої інтереси, у тім числі й духовного життя. Офіційно Україна має договір з Російською Федерацією про стратегічне партнерство, тобто відносини між ними мають бути взаємовигідними та рівноправними. Насправді, ці відносини більше уподібнюються до колоніальних. Якщо йти в духовну сферу, то тут особливо яскраво вони проглядаються. У РФ немає жодної православної церкви Київського патріархату, в той час як в Україні налічується 9 парафій Російської православної церкви з 7500 священниками (http://postup.kyivpravoslavnyy.org.ua/010616/92_9_1.html). Парафіян уже можна рахувати мільйонами. Парафіяни – це малосвідомі українці, яких російські священники переконують в тому, що Бог не розуміє української мови. Відбувається злочинський акт «викрадення» українських душ псевдорелігійними способами. Бога втягують у варварські проекти. Священники РПЦ поводять себе в Україні так, ніби вони тут є господарями держави, а українці перебувають у них у наймах.

Зауважимо, що в РФ українців значно більше, ніж росіян в Україні, але лівова їх частка російською владою записана в документах як росіян. І навіть за такого варварського ставлення українців в РФ числиться 2 млн. українців. Оці громадяни Росії українського походження не мають жодної української школи і жодної церкви Київського патріархату.

Така стратегічна оборудка знищує український суверенітет. Цю проблему належить розв'язати українській національній державі.

Розв'язання проблеми бачиться у демократичному форматі. У вільній державі повинно мати однакову кількість культурно-релігійних: церков, монастирів тощо. Якщо в РФ немає жодної церкви Київського патріархату, то в Україні їм також немає місця. Відносно того, що Бог не розуміє української мови можна дати таку відповідь: росіяни моляться Богу староукраїнською мовою, яка застосовувалася ще тоді, коли українці впроваджували в московщині християнство. Зауважимо, що від Бога не надійшло жодної скарги мовного характеру.

Ідеалізм

Термін «ідеалізм» ми використовуємо не в широкому філософському вимірі, а в тій його частині, яка породжує схильність людини безкорисливо служити українському суспільству, відданість високим моральним ідеалам. Без ідеалізаційної дійсності дуже нудно жити. Мусимо змінювати життя на краще у всіх сферах буття.

Ми нічого не видумуємо, а лише використовуємо надбання людства в галузі націотворення та державного будівництва.

Матеріалізм

Матеріалізм як філософія мислення і філософія буття з моменту настання рабовласницького ладу став основним світоглядним орієнтиром людства. Людство напрацювало таку псевдо-теорію (опінію), що багатство приносить щастя, здоров'я, захищає від соціальних потрясінь тощо. Насправді матеріалізм виявився жорстокою системою, яка не випускає зі своїх «обіймів» людину протягом усього життя. Прагнучи мати все, і негайно, людина позбавляє себе можливості удосконалюватися духовно, ідейно, культурно, національно.

Оті 7 млн. українців, що виїхали за межі України отримати все і негайно, не розуміють, якої моральної, матеріальної, національної шкоди вони нанесли своїй батьківщині. Адже усім відомо про долю покинутих напризволяще дітей, які вдалися до тютюнових, алкогольних і наркотичних уподобань і в такий спосіб зламали не лише своє, а й батьківське життя. Зруйновані родини, багато загиблих заробітчан, інших трагедій.

Національна держава, ставлячи людину у центр державно-суспільного життя, має створювати такі матеріальні умови для кожної людини, які б давали можливість їй використовувати половину свого часу для самовдосконалення.

Духовність, ідеалізм, матеріалізм мають бути регульовані національною державою.

Справедливість

Справедливість це вищий моральний рівень свідомості не лише окремої людини, а й бізнесових, навчальних, про-

дипломатичних та інших приватних, державних установ. Справедливість – Божественна іпостась, припис людині була чесною, незалежно від того соціального стану, у якому вона перебуває.

Основною сферою, де вирішальну роль відіграє справедливість (або навпаки) – це сфера виробничих відносин в Україні.

Визначаючи Україну у статусі незалежної держави, бачимо велику сутільної несправедливості. Куди не глянь – скрізь відчує духа несправедливості. Існуючий урядовий персонал ставив на 1 грудня 1991 року (момент остаточного встановлення незалежності) був обраний за часів колоніальної системи. Це був «блок комуністів і безпартійних». І цей «блок» не був пов'язаний з політичної арени як носій колоніальної ідеології. Це була історична несправедливість, яка заклала основу для подальших несправедливостей в Україні.

Тригачевою цієї доленосної помилки була світоглядна нездатність української політичної еліти, що перебувала при владі. Вони не розуміли, що являє собою українське суспільство, його ідеологіями воно насичене, що треба зробити, щоб спрямувати Україну на будівництво справедливої системи життя.

Моральність

Моє життя – це не тільки моя власність; моє здоров'я – це не тільки моя власність; мій інтелект, усі мої таланти – це не тільки моя власність; мої статки (великі і малі) – це не тільки моя власність; мої діти – це не тільки моя власність. Усе згадане належить, що пов'язане з моєю персоною, належить в першу чергу українській нації, а вже потім мені.

Це – в рівній мірі: мені і нації. Такою є філософія Української національної Ідеї.

Основу цієї філософії у свій час висловив український підприємець Є. Чикаленко такими словами: Україну треба любити не тільки до глибини душі, а й до глибини кишені. Усе, що він, Чикаленко, хотів на користь України, але цього було недостатньо, бо талантів він було дуже мало.

Усі, хто є громадянами України, мають обов'язок бути лояльними до української національної влади і українського народу.

Прозорість, відкритість, публічність

За 22 роки існування української незалежної державності прозорість, відкритість та публічність не були шанованими категоріями державного управління. Усе утаємничувалося, замовчувалося, перебувало під контролем президентів, Верховної Ради та уряду.

Так було за совдепії, так залишилося й після неї. Доречно нагадати ставлення до події та її наслідків японської влади після атомного бомбардування Хіросіми та Нагасакі з відповідним ставленням радянської влади після Чорнобильської катастрофи. Коротко це звучить так. Японська влада з метою збереження народом здоров'я видала громадянам країни дозиметри виміру радіації. Цим самим японці уберегли себе від онкологічних захворювань. В СРСР і незалежній Україні продавати такі дозиметри громадянам категорично заборонено. Скільки громадян України померло від онкологічних захворювань після Чорнобильської катастрофи – нікому невідомо. Цей злочин не покараний.

Усі закони про приватизацію народного багатства України не були публічними, не були прозорими, спрямованими на пограбування українського народу. І ця операція здійснена блискуче. Народ очікує наведення порядку у цій сфері.

Можна згадати, як Верховна Рада України ратифікувала Харківські угоди щодо пролонгації терміну перебування ЧММ на 25 років. Ця операція відбувалася о 24 годині, коли у залі засідань було декілька регіоналів-кнопкодавів. Вони натиснули на кнопки – і в такий спосіб подарували Крим Росії задарма.

Щоб показати хоч малу частку закритості владної верстви в Україні треба було скласти не один том документованих підтверджень, але колись це буде зроблено, а винні – покарані.

Наше завдання показати у цій праці, як передбачається процес забезпечення прозорості, відкритості та публічності у

...має постати у відповідності з українським національним світоглядом – Українською Національною Ідеєю.

Науково-освітня сфера

Першим об'єктом виховання постає людина. І не абстрактна, а українська людина, оскільки мова йде про долю України, яка перебуває «у руках» саме цієї людини з патріотичним світоглядом. Якою має бути українська людина у власній незалежній державі? Вона має: а) бути патріотичною щодо державної незалежності – захищати незалежну державність усіма доступними і недоступними засобами, жертвуючи усім, включно власним життям (таких людей антиукраїнство називає фашистами. Чомусь російських, німецьких, англійських... патріотичні фашистами не називають. Виняток зроблено патріотичним українцям); б) користуватися рідною українською мовою у всіх сферах буття (антиукраїнство цих людей також «величезно» фашистами); в) брати безпосередню участь в управлінні державою, оскільки ця держава є продуктом української людини (антиукраїнство заперечує таку участь).

Іван Бигрянний вважав, що ми «маємо виховувати людей незалежних і гордих, людей незалежних в думаннях і устремліннях, людей діла і ризику. Людей боротьби й фанатичної твердості та завзятості. Людей, здібних на жертву. Маємо виховувати людей безоглядної вірності ідеї й здібності боротися за неї до загибки». На подібній позиції був і Олег Ольжич, який своїм героїчним життям і жертвовною смертю довів це.

Другим об'єктом виховання постає нація. Антиукраїнство заперечує наявність української нації. Погляньмо на дійсність. Звісно, тобто статистично підтверджено, що українців в Україні налічується біля 80 %. Стосовно до сучасного складу населення (46 млн. осіб) це дорівнює 36,8 млн. осіб. Якщо Грузія, Ізраїль, Білорусія і багато інших держав-п'ятимільйонні населення (не 100-відсотково належить до відповідної нації) існують націями, то як же можна, за якими науковими мірками, українство з його чисельністю не називати нацією? Таких підстав не існує. Отже, антиукраїнство перебуває на антинаціональній позиції і його трактування щодо відсутності укра-

їнської нації є некоректними. Потрібен потужний виховний вплив на свідомість нації, щоб вона була здатна не тільки захищатися, а й атакувати недругів.

Третім об'єктом виховання мають бути національні меншини.

У вирішенні проблеми патріотичного виховання дітей — вихідців з національних меншин — українська педагогіка має керуватися заповідями Г.Ващенка. «...Треба пам'ятати, — писав він, — що на теренах України живуть і інші народи. З ними нам доведеться співпрацювати, а це можливе лише за умов справедливого ставлення до них, при якому захищаються права українського народу, але разом з тим не порушуються закони права інших народів» (Ващенко Г., «Виховний ідеал», Т.1, 1994, С. 177). Тільки взаємна довіра, терпимість між титульною нацією та національними меншинами принесе великі позитивні плоди на шляху розквіту України.

1. У початковій школі діти з різними здібностями перебувають разом у своїх групах-класах.

2. У 5 класі учнів групують за здібностями: а) діти з підвищеними здібностями; б) решта дітей. Програми навчання — окремі.

3. У 10-му класі дітей з підвищеними здібностями ділять на дві групи: а) учні з високими здібностями (талановиті). Для них окрема програма навчання; б) учні з підвищеними здібностями.

Так само чиниться у вищій школі — талановитих студентів навчають за окремою програмою, решта студентів за типовими програмами.

Користуючись надбання великих попередників, вважаємо доцільним сформулювати методологічні принципи виховної роботи в умовах національної держави:

1. Чесність перед Богом, нацією та українською державою.

2. ЗМІ мають чесно інформувати суспільство про стан справ у державі. І успіхи, і прорахунки мають бути об'єктивно висвітлені. Усі непатріотичні, антиукраїнські ЗМІ мусять бути скинуті Україну.

3. Виховна система має охопити усі сфери державно-суспільного життя: державні, приватні, колективні, військові, громадські, самоврядні органи, школи усіх рівнів, управлінський апарат усіх відомств.

4. Виховну систему має очолити Міністерство навчально-виховної політики. Це відомство координує виховну роботу в усіх сферах суспільства і навіть у діаспорах.

5. Уроки, лекції, семінарські, практичні заняття, що йдуть щодня у цьому дні (наприклад, понеділок...) розпочинаються словом першого куплету Гімну.

6. Завданнячі (усі вихователі), заходячи до класу, в аудиторію вітаються словами «Слава Україні!» Діти, слухачі відповідають словом: «Слава!»

7. В Україні не повинно бути байдужих і ворожих громадян до держави, до нації.

8. Кожної суботи Президент і Патріарх мають виступати в пресі чи телебаченню перед народом з темами про виконані роботи, про плани на майбутнє.

9. Навчати бути вільною людиною, але не від нації, від української національної держави, від Батьківщини.

10. Навчати бути українцем-патріотом.

11. Провизити сумлінність, старанність в житті й роботі.

12. Індивідуальне виховання. Колективне виховання.

13. Здоровий спосіб життя. Несприйняття аморальності, корупції.

14. Дітей до повноліття треба виховувати на посвятах: святої і дівчат окремо.

15. Думай не про багатство, а про чистоту своєї душі та совісті.

16. Вихователь зобов'язаний виявити у кожної дитини талант. Талант має бути доведений до відповідного рівня досконалості. Цим питанням опікується як держава, нація в цілому, так і кожна родина та територіальна громада. Кожен талант має служити Україні.

17. Українська нація має бути не курящою, не п'ючою, не

наркотичною, без СНІДу.

На цьому принципі має бути побудована уся система виховання.

18. Нація хоче вживати натуральні продукти, а не хімію.

19. Кожен член нації має обрати чесний спосіб життя.

20. Сформувати у людині почуття первинності загальнонаціональних інтересів та вторинності власних інтересів.

21. Виховати усвідомлений вибір шляху власного життя.

22. Виховати синівське ставлення до держави, бачити у ній позитиви та негативи, прагнення усувати недоліки.

23. Формування нормальної людини, нормальної родини (сім'ї), нормального суспільства, нормальної країни, нормальної держави. Так, як і у більшості країн світу.

24. Нація – це Мати великої родини, а люди – її діти, сини і дочки. Нація як спільнота турбується за всіх своїх дітей загалом, і за кожного з них персонально; бере на себе зобов'язання розвивати талант кожної людини від малого віку до того часу, коли цей талант піддається удосконаленню. Кожна дитина нації, досягнувши повноліття, має турбуватися за долю нації – Матері своєї. Кожна особа має захист і свободу, якщо вона належить до нації і активно її підтримує.

25. Національне виховання розповсюджується на: дітей, їхніх батьків, керівників органів місцевого самоврядування, державної влади в цілому. Без такого виховання справа буде лишатися на папері.

Ми доводимо аксіоматичні категорії, і доводимо їх своїм людям, а не чужинцям. Справа у тому, що багато українців ще не відчувають себе українцями, а вважають себе «руськими».

Саме їм треба допомогти розібратися: чому і навіщо вони служать недругам України? Їх до цього спонукають політичні провокації заброд. Треба рішуче відкинути усе чуже і взяти на озброєння усе своє: інтелект, організованість, волю, рішучість навести порядок у себе вдома.

Українська людина, окрім усього іншого, потребує чогось ліричного, до якого можна пригорнутися, відчути теплоту.

чоловіському душевність. Це велика сфера (пісня, танок, звичаї, мови...) до якої належить і Українська Національна Ідея.

Ідея - захисниця: кожен українець приїде на допомогу до тебе, хто шанує Ідею;

Ідея - порадниця: дає поради на усі випадки життя;

Ідея - помічниця: всі люди з ідею в душі – твої помічники;

Ідея - посестра твоя, рідна душа;

Ідея - Мати, бо усі українці – її діти;

Ідея - Знамено твоє і Нації;

Ідея - Вождь твій і Нації.

Українська Національна Ідея є власністю кожної української людини. Вона, як святе письмо, має бути у кожній родині української брашури. Це настільна книга родини.

Виховна система у досягненні Солідарності

Виховання Людини

У сутності УНІ впливає: правильний життєвий шлях чинності людини – бути разом з нацією. Іншого правильного шляху для українця не існує. Усі інші шляхи – це відступництво. Без власної нації – українець перестає бути українцем. Виховання, перекотиполе.

Людина, духовно і морально досконала, має бути посланцем Бога на Землі – нести добро, справедливість, терпіння у досягненні мети. Така людина, за українським світоглядом, має бути саме наша особа. Тут слово «людина» вжито як збірний термін на спільнота. Виховати таку людину можливо тільки за певних умов: на рідній землі, в середовищі власної нації, за ідеальної любові до Бога, до людей усіх рас і націй. Досконала збірна людина – це досконала нація. Така нація спроможна взяти на себе місію бути посланцем Бога на Землі.

Система творення досконалої (морально, духовно) людини виникла у трипільські часи Золотого віку. Рабовласництво перетворило досконалу людину на раба, на істоту, уподібнену до тваринки. Тисячоліття минули, а ідея досконалої людини залишилася в українській нації. У часи Хмельниччини нація вимага-

ла життя без пана і холопа, тобто йшлося про творення досконалої людини. Минули віки, а М.Костомаров нагадав нам про потребу такої людини. Минуло ще багато років і вже М.Митновський пише, що розквіт індивідуальності можливий тільки в державі, для якої плекання індивідуальності є метою. І ця держава має бути національною.

Не тільки українські мислителі, а й світова прогресивна когорта людей шукала теорію і практику такої державності, яка б забезпечувала пристойні норми життя. Те, про що мріяли великі люди минулих часів не втратило своєї актуальності. Ми вправі ставити на порядок денний любов до людини, а не ненависть до неї.

Досконалою можна вважати націю, яка ставить за мету не матеріальне збагачення людини, а її духовну зрілість, справжність, порядність, доброту. УНІ несе в собі таку ідеологію. Людина – найвища цінність суспільства і держави. Вона не тільки є маленькою часткою нації, а й її творцем. Будучи в даний час маленькою часточкою і великим творцем нації, людина повинна мати і відповідний світогляд – розуміти свою місію як творця і як слухняного виконавця, образно кажучи, як Туза і шістки. Цього можна досягти тільки за умови функціонування УНІ. Що може один українець? Дуже мало. А той же українець у складі своєї нації може дуже багато. У єдності сила. Цю єдність потрібно виховувати з дитинства.

Мудрі люди кажуть, що виховання нового суспільства – тим більше суспільства національного змісту починається з виховання людини нового типу. Теоретично ми уявляємо характер нового суспільства і тип нової людини. Викладемо свої уявлення цього змісту. Людина, у нашому розумінні, має формуватись як досконала особа. Що таке досконала людина?

Відповідей на це запитання може бути декілька, у тім числі й контраверсійних. Якщо відповідь дає моральна людина – це один зріз теми; якщо – аморальна – протилежна оцінка. Опиняємося на оцінку моральної людини. Досконала людина – це

1. Перш за все – це морально чиста, чесна особа: не краде, не обдурює, не зраджує.

2. Патріотична особа, любить свій край, всю Україну.

3. Не сприймає злочинної влади.

4. Особа сильної волі, смілива, захищає себе й інших від впливу моральних ідеологій.

5. Ставить на перше місце у своєму житті власну досконалість, не матеріальні блага, але робить усе, щоб матеріальні цінності були достатніми для досягнення поставленої мети.

6. Не заздрісна, не жадібна, не мстива людина.

7. Доброзичлива людина, у будь-який час приходиться на допомогу іншим людям.

8. Людина працьовита, творча, ініціативна.

9. Релігійна людина.

10. Високо цінує власну і українську національну гідність.

Слід особливо підкреслити, що кожна українська людина має бути вихована у двовір'ї: віра в Бога і віра в себе. Що таке віра в Бога, знає будь-хто. Це загально прийнятий норматив.

Тож є деякі уточнення. Богів, як виявилось, у нас багато, а не одна багата конфесій, кожна з яких має свою земну ідеологію. Українцям потрібна релігія українського змісту і патріотизму. Віра в себе має бути такою ж потужною, як і віра в Бога. Українська людина – це господар української землі, української держави. І якщо нині це ще не так, то усе маємо зробити, щоб знову було так. Українська людина – керівник української держави. Це основний і незаперечний мотив у вихованні нової української людини. Ми виховуємо людину не для шляхетних цінностей і для того, щоб вона брала у свої руки важелі державно-управління.

Людина повинна стати основою української національної ідеї, людиноцентризму.

Людиноцентризм — це філософія гуманістично-орієнтованої політики і практики державотворення. Вона повинна бути спрямована на подолання внутрішньої порожнечі, фактичної руйнації свідомості та світогляду. Це філософія творення — конкретної, живої, енергійно напруженої, діяльностякої обумовлена єдністю розуму і душі.

Українська національна ідея повинна бути спрямована на задоволення фізичних, соціальних, культурних, матеріальних, інтелектуальних та найголовніше – духовних потреб кожної Людини, незалежно від статусу, національності, місця проживання (місто чи село) тощо.

Добро і Зло якимись маленькими молекулами містяться у кожній людині від самого народження. Це загальна константа. Усе залежить від ідеології виховання. Кожен вихователь виховує собі подібних: добрий – доброго, злий – злого. Ще не було випадку, щоб злий вихователь виховав добру за вдачею людину. Леніна, Сталіна, Гітлера, Держинського, Берію та їм подібних виховали лихі люди, і людство отримало своїх катів.

У виховній роботі важливе місце належить системі середньої школи. Тут панують ідеї навчання, прагнення дати дитині найбільше знань з багатьох предметів, незалежно від того, знадобляться ці знання дорослій людині, яка виросте з малого учня. Усі предмети від першого й до останнього класу викладаються в обсязі, що призначений до підготовки професіонала. Для більшості учнів, майбутніх спеціалістів значна частина знань у житті не знадобляться. Це призводить до марнотратства енергії, витрачених коштів, недоцільно використаного часу. При цьому виховній роботі приділяється дуже мало уваги. У виховній частині середньої школи мають бути присутні дисципліни, які потрібні людині від першого класу й до кінця життя. Це блоки: «Людина і Бог»; «Людина-Людина»; «Людина-Нація»; «Людина-Держава»; «Людина-Природа»; «Людина-Всесвіт» тощо.

Саме у ранньому віці закладаються моральні або аморальні орієнтири дитини на все життя. Більшу частину шкільного часу має бути віддано виховній роботі. Шкільний час треба поділити на дві частини: а) блок знань; б) блок виховання. Блок знань у свою чергу поділяється на сектор повнопрограмих знань і сектор факультативних знань. Такі дисципліни як мова, література, історія країни, нації, держави, географія, математика, геометрія... повинні бути викладені у повному обсязі. Дисципліни, рідко вживані у життєвій практиці (фізика, хімія...) мають викладатися у повному обсязі тільки на фа-

творчих заняттях для тих, які хочуть бути спеціалістами
в різних галузях.

Стилізацький спосіб життя має бути перетворений у
творчий спосіб життя. УНІ закликає людину до духовної до-
сконалості, а не до матеріального збагачення. Г.Сковорода усе
своє незвичайне життя присвятив саме вихованню людини,
якій мав пріоритетом духовну досконалість. Сам це робив, і
наставляв до цього.

Людина як суб'єкт державно-суспільного життя займає у
творчих процесах важливе, можна сказати, вирішальне зна-
чення. Тому у творчих пошуках мислителів центральне місце
займається Людині. Що ж стосується практичного стану, то
напевно спостерігається, що людина залишається непоміче-
ною. Українська людина, перебуваючи у минулому тисячолітті
в Польщі, не була «обласкана» окупаційними владами Польщі
та Росії. У всі тяжкі окупаційні віки українство отримувало
лише ненависть та всілякі заборони. Зрозуміло, що думати
Українству про те, щоб людина перебувала у центрі сприяння
та підтримки, не було коли. В голову навіть не могли прихо-
дити такі думки. І все ж, саме в Україні зародилася думка про
Україну без пана і холопа. Такої думки не було ні в Польщі, ні
в Росії.

Від 1991 року настала воля, але нова державна влада, як усі
попередні, не звертає на людину будь-якої уваги. Зате суспіль-
ством все частіше звертає увагу на цю тему. У нових умовах
Українство як сукупність людських осіб, які ніколи не були в
Україні, має осмислити нелогічну ситуацію і розпочати процес
напрявлення суспільства.

Ніщо у світі не міг і ніколи не зможе підрахувати ту масу
людської енергії, що втрачається людьми занедбаного стану.
Оці та ж людина у якийсь період живе і працює з натхнен-
ням і радістю, віддаючи усі творчі сили, здібності, відчуваю-
чи радісне піднесення на досягнення результату, а в інший час
(коли переважаючим) ця ж сама людина живе і працює байдужо
та з виснаження, виконує роботу як примус. Оці «дві люди-
ни» в одній особі шкодять не лише собі, а й усьому суспільству,
державі. Це мільярди тонн не виробленої продукції і мільярди

гривень, що не потрапили до кишень людей та державного бюджету. Як бачимо, ця шкода торкається не тільки матеріальної сфери, а й духовного, морального секторів життєдіяльності. Людей тут не можна вважати винними. У них немає мотивації працювати з радістю. Пасивний настрій часто призводить до вживання алкоголю, наркотиків, неадекватної, аморальної поведінки. Тому виховна система має забезпечити формування позитивного світогляду, а саме:

1. Людина має здійснити своє призначення у відповідності зі своїми здібностями, талантами.

2. Людина змалку має перебувати під пильним оком вихователів (вдома, у дитсадку, у школі), які визначають ступінь здібностей і перспективи розвитку.

3. Переконати людину, що вона хоч і є центром нації, але нація є матір'ю людини, а тому людина має шанувати націю-матір, зміцнювати її, захищати її, бо в нації закладене щасливе життя окремої людини. Енергія, праця, талант кожної окремої людини зміцнює націю, робить її і себе безсмертними. Людина – елемент, клітина нації, її продукт, а тому вона не може бути вище нації. Нація, формуючи людину, формує саму себе. Ставлячи людину у центр життя нації та держави, нація ставить саму себе у центр свого розвитку. Нація – категорія вічна і зберігає себе в людині, через людину.

Українська людина не може бути вільною від волі і пригнень нації; вона живе і діє лише у межах філософії нації, світогляду нації, у звичаях і традиціях нації.

Людина і Нація створені Богом як основа світобудови. Людина поза нацією втрачає сенс, нація без людини – порожнє слово.

4. Треба виховувати позитивний індивідуалізм, який би служив зміцненню України.

Індивідуалізм – явище природне. Бог створив людину як окремішне явище, істоту зі своїми рисами, властивостями, характером і здатністю обирати свій шлях життя. Людина спочатку індивідуально, а потім і колективно боролася з стихійними силами, витримувала її удари, набиралася мудрості.

Індивідуалізм дає великі можливості виділитися з маси, очолити її і повести за собою. Усі видатні особистості були великими індивідуалістами, і усі вони творили колективізм, який послужив їм. Індивідуалізм – це розум, вождізм, геніальність. Це така категорія, яка породила теорію особистості в історії мистецтва.

5. Ідея чистоти і святості людини, її моральної досконалості має вистати пріоритетною.

6. Виковувати у людини почуття любові до дітей, до потреби мати власних дітей в ім'я цієї любові, а не народжувати дітей заради грошей.

Найбільше багатство для кожного українця – це процвітання державної України. Буде Україна процвітаючою, будуть усі її люди у достатку.

Самоактуалізація людини

Це система індивідуальної самооцінки людини в умовах конкретного середовища. Особа виявляє психологічне прагнення бути весь час востребуваною нацією для розв'язання великих і малих проблем. Якщо суспільство пасивне людина сама прокинує себе бути корисною у тій чи іншій сфері.

Для більшості людей характерним є прагнення до якомога швидшого виявлення та розвитку своїх особистісних можливостей у даних умовах. Цілком виправдане і правомірне прагнення. В умовах функціонування УНІ цю людську особливість потрібно, якомога ефективніше використовувати, щоб енергетика людських поривань спрацьовувала на розвиток України. Люди звикають, що самоактуалізація є найвищою потребою людини, а тому треба допомогти людині задовольнити свої амбіційні потреби за ієрархічною шкалою – від менших до вищих потреб. УНІ – це Зірка самоактуалізації, саморегуляції людини.

І все ж таки на завершення поставимо перед собою підсумкове питання: Яка людина (будь-якої національності) потрібна Україні, згідно з вимогами Української Національної Ідеї? Спробуємо обґрунтувати:

1. Україномовна людина. Але цього мало. Історичний досвід свідчує, що існує чимало людей, які дуже добре говорять

українською мовою, але ідейно вони далекі від потреб.

Можна навести приклад з середовища депутатів Верховної Ради України. Яскравим у цьому контексті є Ярослав Михайлович Сухий, депутат III-VII скликань. Це не просто громадянин без освіти, а доктор філософії. Додамо до цього, що він народився у загальновизнаному патріотичному середовищі - у Тернопільській області. Але за своїм ідейним змістом, свідомою поведінкою якого не дає сумніватися у його причетності до де-тиукраїнства. Тому він і такі як він підлягають перевихованню. Отже, лише україномовності недостатньо.

2. Патріотична людина. Але цього мало. Мало і двох основних чень: україномовності та патріотизму. Патріотизм не належить до одномірних, однозначних категорій. Він має декілька форматів: грабівницький, ліричний, родинний, краєзнавчий, соціалістичний, шахрайський тощо. Потрібен патріотизм національний.

3. Людина здорового способу життя: не вживає алкоголю, тютюну, наркотиків. Але й цього недостатньо. Якщо така людина піклується лише за себе, свою родину і не звертає уваги на біди, що атакують українську націю, то така людина користі Україні не принесе.

4. Успішний господар, ініціативний, активний. І цього мало. Якщо ці властивості спрямовані на власне збагачення, то цю людину потрібно перевиховувати.

5. Гарний сім'янин, виховує дітей, морально чесний. І цього мало. Якщо все це спрямоване на задоволення власних потреб, воно не приносить користі Україні.

6. Релігійна людина. І цього мало. Часто релігійна ідеологія є ворожою щодо української нації.

7. Якщо перелічені якості очистити від ворожих намуток і до них додати високу національну свідомість, сповідування Української Національної Ідеї, активне гуртування людей для національного прозріння, то це буде та людина, яка потрібна національній Україні.

Висловлення національної еліти

За 22 роки українська еліта не сформувалася. Це свідчить, зокрема, перебуває у ще більшому «нокдауні», ніж сама нація. Ця українська еліта сучасного формату (1991-2014), втратила свої чеснот порівняно з класичними взірцями. Це еліта, супроти яких була спрямована «стріла» смерті наших патріотів. Вони патріоти України, але не в українському, а в загально-демократичному, а то й ліберальному сенсі. Вони роблять злоду Україні, не підозрюючи того, що чинять зло.

Саме про них сказано: «Господи, прости їх, вони не знають, що творять!»

Перед українською елітою постала невідкладна вимога: згуртувати себе та українську націю для побудови української національної держави. Потрібні масштабні і амбітні люди, здатні освоїти Українську Національну Ідею і подати її зміст народній масі. Еліта покликана формувати кадри для усіх суспільних прошарків населення. Думка елітної особистості має визначати століття і тисячоліття життя України, впливати на сучасний стан, формувати шляхи оздоровлення національно-Дури. Такі кадри – це еліта.

Сміть невідкладне завдання: виявляти осіб цього змісту, шукати їх у осередки, роз'яснювати їм їхню місію. Це ще раз дає підстави повторювати, що виховання суспільства треба починати з виховання вихователів.

Газета «Персонал Плюс» (№ 9, 4-9 лютого 2009), посилаючись на газету «Слово Просвіти», констатує, що з 450 депутатів українського парламенту лише 35 за національністю – українці. Це і є та українська еліта, яка законно отримала доступ до вищої державної влади в українській незалежній державі. Це менше від всього 7,7% від загального складу народних депутатів. За існуючими світовими нормами, в українському парламенті має бути 80% українців. Від 450 депутатів це становить 360 осіб. Їх же тільки 35, тобто у 10,3 рази менше норми. Питається, що може зробити ця маленька група українських депутатів, коли неукраїнців у Верховній Раді налічується 415 осіб. Значеннясько! Додамо до цього, що і з цих 35-х не всіх можна віднести до національно зрілих патріотів. З 35-ти не визрів

Лідер Нації.

У контексті теми, з'ясуємо, що треба розуміти під поняттям українська еліта. Тут ми тільки наведемо загальні ознаки елітності, щоб логіка думок була чіткою.

Якщо звернутися до первісного поняття «еліта», то воно було адресоване рослинно-тваринному світу, щоб виділяти кращі сорти в селекції рослин та породи тварин. На всі види рослин (або їхньої продукції – зерна тощо) і тварин видається відповідна документація (сертифікати, сортові свідоцтва) згідно з державною класифікацією. Іншими словами, елітність рослин і тварин явище чітко документоване, за встановленими нормами. Світова практика. З часом поняття елітності перенесено на людину, переважно в суспільних, бізнесових, політичних, державних структурах. Людині, зачисленій до категорії еліти ніхто не видає документу, що це персона відповідного класу елітності. Але така людина визнається суспільством чи малим числом людей як краща, чесна, порядна, шляхетна, безкорислива, жертвна особа. Такі люди являють собою золотий фонд нації, суспільства, держави.

Не завжди слово «елітний» адресується тим, хто реально має необхідні риси цього поняття. Часто елітою називають політиків різного рівня, бізнесменів, чиновників тощо. Як правило, ці групи людей не мають жодного стосунку до еліти як такої. Вони тільки займають посади, на яких мали б перебувати реальні представники еліти.

Еліта в людському середовищі характеризується як така чи група людей, які проявили себе у патріотичному служінні своїй нації не за гроші, не за нагороди, не за кар'єру, а виключно за жертвним покликом сумління, щоб врятувати чи допомогти своїм одноплемінникам.

До української еліти відносяться такі видатні постаті (назвемо лише окремі прізвища) як Т.Шевченко, І.Франко, І.Мазепа, С.Бандера, В.Стус, В.Ющенко, М.Сядристий, лідери особистості обласного, районного, сільського рівнів, які зробили значний вклад у розбудову держави, культури, місцевого самоврядування, виробництва, самоорганізації тощо. І цей

вона відданий відповідною спільнотою. Елітність характеризує не соціальне чи адміністративне становище люди, а її діяльність на користь держави, суспільства, громади тощо. Сільський пенсіонер, який щоденно виконує в селі упорядкування території не за плату, а за честь села, яке він щиро любить, проживає все своє довге життя, і не може змиритися з непорядком на його території Цей дідусь належить до народної еліти, а Шевченко – до супереліти.

Українська національна еліта – це той суспільний кістяк, який протягом багатьох тисячоліть своєю жертвовною працею, невпинним зберігав і генерував дух свого народу, робив його незборимим. Призабута й розтоптана українська національна еліта має постати з небуття і повести Україну у безсмертя.

Українську еліту можна охарактеризувати як складну структуру, що перебуває у всіх прошарках суспільства та держави. Вона складається з таких груп:

1. Супер-еліта – світовий і всеукраїнський авторитет.
2. Еліта вищого класу – всеукраїнський авторитет.
3. Еліта середнього класу – регіональний авторитет.
4. Народна (регіональна) еліта – міський, сільський авторитет.

Еліта є ідейно-духовним, а у багатьох випадках і організаторським ядром нації. Вона уподібнена до бджолиної матки. Є еліта – є бджолина сім'я. Немає матки – гине ця сім'я.

Українська еліта завжди була і діяла досить ефективно, не маючи на чисельні зради з боку тих, хто мав би захищати свій народ.

Еліта не буває колишньою. Вона завжди сучасна. Вона завжди служить Україні. Хто може сказати, що Т.Шевченко, М.Воронка, Л.Українка, М.Міхновський, Д.Донцов, В.Липинський, С.Петлюра, М.Хвильовий та його соратники, Є.Кононенко, С.Бандера, Р.Шухевич, Ю.Шевельов (Шерех), В.Стус, М.Скляк, і нема їм числа, перестали бути діючою українською національною елітою? Свої плоди особливої вагомості вони подарували нації, які нетлінно світять великим світлом добра і справедливості, не дають занепасти українському духу. Як до цих

скарбів додається молода генерація нашої еліти, народ відчуває живильний енергетичний прилив надії, і поступово відроджується.

Українська еліта – вічно живий організм, який ніколи і ні за яких обставин не помре, не зникне з лиця землі, бо він наповнений святою, нетлінною чистотою, жертовністю, бессмертністю. Єдина і свята сила – українська еліта – ставить питання побудови в Україні національної держави, і заклинає докорінно змінити світогляд непатріотичного українського населення, звільнити від маніпуляцій його свідомості, від кримінального тиску (особливо, на Сході). Це може здійснити держава та українська еліта спільними зусиллями. Потрібно, щоб народ і держава були одnodумцями. Тут важливу роль відіграє еліта, яка пов'язана водночас з народом і владою.

Сучасна українська еліта, вийшовши з лабет комуністичного режиму, не завжди виглядає на рівні потреб Української нації. Серед української еліти не останнє місце займає Леонід Григорович Лук'яненко, який відбув найбільше покарання серед дисидентського українського корпусу – біля 27 років неволі. Пройшов через вирок смерті, інші тортури, але вистояв, повернувся в Україну і проводить велику патріотичну роботу як політик, дипломат, громадський діяч. Заслужено отримав звання «Герой України».

На міжнародній арені Л.Лук'яненка можна порівняти з африканцем Нельсоном Манделою. Обидва відбули майже однаковий термін ув'язнення, обидва після неволі продовжили боротьбу за справедливість. Але результати цієї боротьби були різними. Нельсон Мандела мав більш успішний результат своєї боротьби порівняно з Л.Лук'яненком. Нельсон Мандела став президентом ПАР, лауреатом Нобелівської премії миру (1995). Наш Л.Лук'яненко досяг найвищої для себе посади в державному будівництві – посла в Канаді. Керує Республіканською партією, яка не має впливу на державно-політичну чи іншу сферу в Україні. Чому так сталося?

На мій погляд, можливо помилковий, різниця полягає в тому, що Нельсон Мандела весь час боровся за національні інтереси темношкірих своїх земляків, а Л.Лук'яненко, як і всі

...наш дисиденти, – за абстрактні права людини. Про українську націю пан Левко заговорив і став писати лише 2009р. в журналі «За українську Україну». Розуміємо, що еліті треба зрозуміти у виборі доленосних напрямів діяльності.

Українська еліта, як і всі суспільні явища, має своїх антиподів. Оскільки українська еліта складається з різних за масштабом впливу гілок, то їх «супроводжує» відповідна руйнівна, анти- еліта, псевдоеліта. Згідно з законами діалектики у цій сфері відбувається боротьба протилежностей без будь-якого компромісу. Так було, так є, так завжди буде. Цю тезу можна проілюструвати на українській дійсності.

Кожен клас української еліти має свою протилежність, анти- еліту- або псевдоеліту.

Якщо у складі супереліти перебувають такі постаті як Т. Шевченко, С.Бандера..., то в антисупереліті числяться всі, хто їм тоді оточував і водночас руйнував справи цих корифеїв. Якщо в складі еліти вищого класу перебувають такі особи, як В.Чорновіл, Я.Лук'яненко..., то на протилежному боці перебувають В.Литвин, П.Симоненко, О.Мороз, П.Толочко...

В Україні була (і, на жаль, залишається) упослідженою українська нація. І тут велику руйнівну роботу здійснила анти- еліта. Цю проблему не поставили у центр своєї політичної боротьби ні В.Чорновіл, ні інші страждальці за правду. Національній боротьби вони не вели.

Якші висновки можна зробити з ситуації? Українську еліту треба гуртувати і ретельно навчати, як знаходити, ставити і вирішувати глобальні проблеми українського буття.

Досвід сучасного незалежництва свідчить, що відомі особи президентській посаді не зуміли скласти державний іспит на статус супереліти. Те ж саме стосується багатьох представників еліти нижчого рівня. Напрошується логічний висновок: в сучасних умовах, коли лави кращих представників нації суттєво зруйновані, є нагальна потреба творити спеціальні школи для виховання, гартування української національної еліти всьох рівнів. Найслабкішим місцем у сучасному світогляді української еліти (малочисельної, але вкрай потрібної ланки

суспільства) є її уявлення про роль і місце української нації в житті суспільства і держави. Українська еліта відійшла від проблем нації. Сучасна українська інтелігенція і окремі особистості елітного виміру (наприклад, група «1 грудня») перебувають поза межами нації. І.Франко цілком справедливо стверджував: усе, що перебуває за межами нації – фікція. Така позиція є згубною як для еліти, так і для нації. Її треба виправляти.

За останні 22 роки в Україні не сформувалася сильна група представників української еліти, головним чином через ідейну незрілість. Переважають погляди ліберально-демократичного спрямування. Все це є достатньою мотивацією для організації навчання ідейного змісту представників української еліти різних рівнів.

Національна еліта покликана управляти державою, суспільством, і лише за цих умов національними стануть як держава, так і суспільство.

Що таке лідер української нації? Це неординарна особистість, яка ставить за мету свого життя допомогти, а то й врятувати націю від ухилів та зникнення. Як показала історична практика, національний лідер має більш складну місію порівняно з місією президента. Лідер, вождь покликаний згуртувати людність у свідому, творчу, патріотичну, ідейно зрілу націю. Навчити її мислити національно, діяти національно. Здійснити такий проект в умовах різновекторних ідеологій, за відсутності державної ідеології, складніше, ніж механічно управляти державою.

Вибори 2010-2012 рр. показали, що сучасна незалежна Україна не має національної еліти як об'єднаної спільноти, здатної впливати на політичні та державотворчі процеси. Якщо наша еліта була об'єднаною організаційно, то вона привела б до тями будь-якого президента. Всі президенти не справлялися з місією провідника нації, а еліта мовчала, і цією бездіяльністю давала можливість творити недобрі справи – «по-умолчанию».

Еліта – це та, порівняно мала, частка суспільства, яка ставить за мету свого життя служіння народу. Будучи талановитими, ці люди можуть досягти значних матеріальних, фінансових надбань, але все це вони спрямовують на розвиток української

ної. Елітні люди – не обов'язково багаті, не обов'язково висхідні, але обов'язково національно свідомі, жертвоготовні своїй країні, державі. З українською елітою у нас є проблеми. Відбувається «інкубаційний» процес. Будемо сподіватися, що елітний прошарок сформується в необхідну впливову силу в суспільстві та державі.

Тим людям, яких нація 1991 року вважала своєю елітою (Чарновіл, Л. Лук'яненко, О. Гончар, І. Юхновський...) комуністична система зуміла вселити їй такий світогляд, який зрозумів лише видимість еліти, форму еліти, зовнішній вигляд еліти, а її внутрішня сутність була виведена за межі елітного дивізіону нації. Ці люди не стали провідниками української нації, не очолили її, не визначили шлях її відродження та розвитку в умовах незалежної держави, а стали помічниками нації, які нашої нації не визнають.

Так в період сучасної незалежності стало очевидним – українська еліта стала непомітним явищем. Таким був наслідок «революції», здійснених геноцидно-колоніальним комунізмом. Україна має багато інтелігенції, але не має української еліти у повній кількості, яка б очолила націю. З наведеного тексту видно: виховання української національної еліти – велика і актуальна проблема. Без української національно патріотичної еліти дуже складно витворити досконале суспільство.

Національна еліта завжди служила і завжди буде служити центром національного інтелекту і водночас центром виховної роботи у державі та суспільстві. Життєва позиція національної еліти – предмет наслідування цілої нації. Здорова еліта – здорова нація; хвора еліта – хвора нація. У сучасний період відродження національного українського духу на національну еліту покладається надзвичайно відповідальна, можна сказати, спасоносна місія – оздоровити притомлену націю.

Саме ця «дрібка» і є «сіллю», елітою нації. Вона генерує цю силу, кличе до дії: «Українська Націє! Не забудь – Ти ще живий! Вставай з колін! Дай про себе знати у повний голос! Наповняйся духом високої честі, гідності, відповідальності за свою майбуття! Не використаємо цей слушний час – можемо втратити себе! Назавжди! Треба брати владу у свої руки, і тоді усе

стане на свої місця!»

Українську націю треба спонукати до активних дій у самозахисті сучасного і майбутнього стану. Хто це може зробити? Сама ж нація розумом і патріотичністю української інтелігенції та найкращої її частини – української еліти.

Націю треба повернути у свій природний стан – збагаченою добротою, чесністю, відданістю своїм споконвічним традиціям і законам, духовно сильною, морально чистою. Це наш святий обов'язок як перед Богом, так і перед нинішніми та майбутніми українцями.

Слушними у цьому контексті є думки Д.Донцова: «Кожна сильна суспільність міцна твердим моральним законом, над нею панує, якого живим символом і прикладом є її правляча еліта. Мусить вона насамперед бути тверда і невблаганна щодо себе самої, не піддаватися матеріальним спокусам витівництва чи оспалості, ставити над усе поняття честі й обов'язку, безоглядно вірити в свою справу і в своє право провадити загалом... Провідна верства – це голова нації, що дає їй силу і тому дезорганізація провідної касты – була одвічна ціль всіх наїзників...» (за Петром Кононенко: Навчальна літературна підручник «Українознавство» Windows Internet Explorer Сайту Кримської філії ННДІУ МОНМСУ).

Українська еліта зобов'язана вести націю до високої самоорганізації. Саме еліта покликана «запліднити», «осіменити» національну людність таким світобаченням, щоб кожна людина відчула себе державотворцем, господарем своєї землі, наповнилася почуттям відповідальності за долю нації та української землі (<http://podrobnosti.ua/>).

Не тільки націоналісти, а й українська еліта від часу М.Драгоманова, автора першої публікації про національну ідею, й до 2013 р. не спромоглися опрацювати УНІ як стратегічний проект життєдіяльності української спільноти. На цьому тлі звинувачувати широку народну масу української нації у ідейній пасивності якось навіть некоректно. Як може селянин, робітник, середнього масштабу інтелігент сформулювати програму життя нації? У нього немає для цього достатніх інтелектуальних можливостей і часу для осмислення явища. Макс-

... осмисленням, винаходом нових ідей на користь нації
... еліта цієї нації. Наша еліта чимало зробила для
... нації, але щодо української національної ідеї доро-
... скромний.

Еліта – це порода богоподібних людей, які живуть інтере-
... є провідним авангардом нації, інтелектуальним та
... ядром національної спільноти. Саме ці люди ге-
... ідеї, творять культуру, традиції, звичаї, обряди, світо-
... відування, причетні до творення історії. Це стійкі люди,
... у прагненні творити добро для своїх етнічних побрат-
... Еліта, як правило, не покидає свою батьківщину, свою
... бореться до останнього подиху за національні інтереси.

Українська еліта має бути інтелектуально-патріотичним
... суспільства і держави. Поки що Україна не має цього
... Саме з-за відсутності потрібної Україні продуктивно-па-
... еліти, стоїть питання про школу навчання, про си-
... заховання, про стимулювання появи особистостей, на-
... – про творення когорти людей особливого призначення.

Середовище, в якому народжується еліта – це перш за все
... Не можна сказати, що серед трудового народу не
... сійних людей. Бувають. Але інтелігенція – це люди роз-
... інтелекту, спроможні творити ідеї, проекти, програ-
... масштабні плани...

Для відродження національних інституцій у пост-гено-
... нації дуже важливо, щоб інтелектуальний прошарок
... був разом з народом, нацією.

На даний момент з інтелектуального середовища пере-
... до народної маси мікроскопічно мала чисельність укра-
... інтелігенції. Уся інтелігенція, зауважимо, живе за раху-
... бюджету, тобто за народні гроші. Основна маса інтелігенції
... освіти, культури, мистецтва...) – це люди компратор-
... типу (і вашим, і нашим; ні вашим, ні нашим). Сидять
... кабінетах, викладають свої предмети, публічно не ви-
... своїх думок, дискутують на кухнях, кулаки трима-
... укладеннях, а на публіці не з'являються, серед людей мають
... обличчя... Вони чекають... переможця. Своєї ініціати-
... не проявляють, щоб не запідозрили «в ухилах». Тому

одне з найважливіших завдань загальнонаціонального змісту – спрямувати виховні заходи на інтелігенцію у всіх сферах державно-суспільного життя. Не маємо забувати мудрі слова великого Дмитра Донцова про те, що за моральним упадком еліти слідує, як його тінь, заслужена кара нації. Його істини ми переживаємо у своїй практичній діяльності в період, коли б насправді мав бути високий злет.

Еліта нації – це інтелектуально-духовний скарб спільноти, творча, генеруючи сила, що веде за собою націю у тяжких умовах буття, дає натхнення мільйонам людей творити українське національне життя своїми силами, своїм розумом. Еліта має бути присутньою у кожній сфері української життєдіяльності: на виробництві, у науці, освіті, культурі, літературі... Там свої визнані лідери, які мають бути підпорядкованими Лідеру нації.

Еліта будь-якого фахового напрямку має бути перш за все елітою національно-політичного спрямування. Адже не мистецтво, не культура, не поезія..., а саме національна політика відіграє вирішальну роль у житті людини і нації. Українській нації потрібна еліта як провідна ідейна та організаційна сила, а не як ікона, на яку треба тільки молитися. Еліта призначена керувати державою та суспільством. Це – Золотий фонд нації. Еліті треба надати найпривабливіші преференції, щоб вона могла спрямувати свій інтелект на користь нації та держави.

Вихованням української еліти має займатися сама українська еліта. Більше нікому цією важливою справою займатися. У середовищі української еліти має бути сформована система самоорганізації, де б були виписані норми і поведінка еліти в умовах недоступності для неї влади, а також в умовах існування української національної державності. Це різні за змістом політичні ситуації, а тому виховна або самовиховна система має враховувати.

В українському суспільстві у всі часи його існування важливу мобільну роль відігравали поважні сімейні роди. У будь-якому поселенні (великому чи малому), а також в цілому по нації, виділялася якась кількість знаних своєю честю, гідністю та господарською здібністю, місцевих родів, що мали значний вплив на пересічних людей. Вони, ці роди, творили свої

авторитет власними зусиллями, своєю працею, своєю відповідальністю перед людьми і Богом за ту місію, яка випала на їхню долю. За професійними ознаками це були люди різних професій та сфер діяльності: майстри ремісничих справ, лікарі, педагоги, політичні діячі, юристи, діячі культури та мистецтва, земські господарі, працівники торгівлі, священики.... Вони користувалися великою повагою серед народу.

До знаних і поважних родів люди зверталися за корисними порадами, а то й за матеріальною допомогою. Голова кожного роду високо цінував прихильність людей, усе робив, щоб зберегла повага до його роду не зменшувалася, а збільшувалася. Це були люди-самородки, мали божу іскру у своїх душах.

Комунізм знищив фізично і морально не тільки очільників родових, авторитетних родів, а й усіх їхніх членів. Українське населення залишилося без місцевих провідних людей, авторитетів повсякденного життя. Їхній світогляд суттєво страждає від цієї порожнечі.

Постає проблема відновлення інституту родів в українському суспільстві. Треба починати все з нуля – творити ці роди, виховувати, ставити «на ноги», потім вони «запрацюють». Для цього потрібно, щоб «запрацювали» територіальні громади у якості господарів своїх територій та усього того, що перебуває на цих територіях. Авторитетні роди – це частка української еліти на народному рівні. Вони були, згідно з УНІ, лише та все українцями.

Школа українських лідерів

Не було ні 1991-го, ні 2013-го року української особистості, Лідера, який би повів українство шляхом відродження, поставив з вікового небуття.

На момент одержання незалежності (1991) «школа» бездержавності мала більший вплив на українських політичних лідерів, ніж «школа» державотворення. Це образне порівняння застосоване для того, щоб відчуті безпорадність тих, які знаходилися на вищих сходинках політичної ієрархії. Ні школи бездержавності, ні школи державності як освітніх закладів не існувало. А існували довгі періоди бездержавності та короткі

періоди української державності. Події тих часів і були реальними школами. Кожен з українських лідерів мав самостійно та за допомогою літератури, хоч би ХХ століття (Д.Донцова, В.Липинського, С.Петлюри, Є.Коновальця, П.Скоропадського, М.Грушевського, І.Мазепи ...), осмислити успіхи й прорахунки українського ідейного життя, у тім числі й державотворення, зробити висновки, запропонувати своїй план.

Якщо у 1917-1919 рр. українські лідери практично не мали часу аналізувати політичні ситуації, то від 1991 р. нашим лідерам було достатньо часу осмислити себе і Україну, щоб віднайти конструкцію поведінки української еліти в умовах державотворення. Не вийшло.

Не в докір, а як констатація фактів, зауважимо, що у 1917-1919 роках знайшлися дві неординарні особистості, які обрали правильну лінію власної поведінки. Це Симон Петлюра та Павло Скоропадський. Обидва мали помилки, але кожен з них залишив велику пам'ять про своє служіння Україні. С.Петлюра знайшов у собі волю та інтелект відірватися від космополітичних соціал-демократів і перейти на політику реального відстоювання незалежності України. П.Скоропадський за 75 місяців свого гетьманства зробив більше для України, ніж демократична влада 1991-2013 років. Недоліком як С.Петлюри, так і П.Скоропадського було те, що вони не зрозуміли однієї з основних потреб України, а від цього багато втратили кожен з них, і особливо Україна. Багато було у них фальшивої ідейності, амбітності і малоукраїнськості.

Досвід діяльності наших президентів (1991-2013) чітко показав їхню непридатність до такої високої місії як управління сучасною Україною. Не вистачило ні інтелектуального потенціалу, ні політичної гнучкості, ні жертвовного патріотизму, ні розуміння України як суб'єкту міжнародних відносин. Кожен з президентів не додавав Україні сили, а відбирав її.

Уся біда сучасної епохи полягає в тому, що до влади приходять не тільки в Україні, а й у багатьох країнах, люди не того рівня, який потрібен справедливій системі управління. Може йде не про індивідуальні характеристики владних персон, а про середовище, з якого ці люди потрапляють до важелів влади.

ної української та законотворчої діяльності.

До влади приходять люди найнижчого суспільного середня з інтелектуальному вимірі. Це вкрай небезпечно для держави. Україні потрібні чесні, патріотичні, розумні та енергійні лідери.

У нашому суспільстві спостерігається нелогічна ситуація. На всіх сферах державно-економічного життя діє система навчання і виховання. Наприклад, молодих людей, талановитих від природи до письменства, все таки навчають мистецтву художнього слова; музично обдарованих людей (від дитячого й до більш поважного віку) навчають у музичних закладах; геніальних від природи маленьких шахматистів навчають у відомих школах... Перелічувати усі типи шкіл не треба, ясно і так. Такі школи потрібні, ні у кого це не викликає сумніву. Але тільки немає таких шкіл, де б навчали бути президентом, державцем, лідером України.

Україна потребує великої чисельності регіональних і загальнодержавних лідерів патріотичного змісту, які б вірою і щирою віддали свої таланти українській нації, українському народові у розбудові незалежної державності.

Потрібно створити навчальну систему підготовки кандидатів на різні виборні та відповідальні посади, щоб, обійнявши посаду, людина могла негайно продемонструвати свій діловий та патріотичний хист.

На жаль, це стосується і кандидатів на президентську посаду. Не можна допускати, щоб президент перші п'ять років перебував буги президентом, а другий термін використав для невдоволеної, ненормативної поведінки. Це дуже дорого обходиться народові. Ось чому є потреба створити Школу лідерів України, де б здійснювалася ґрунтовна підготовка кандидатів на цю посаду. Саме з плеяди української еліти мають відбиратися найкращі представники, щоб набути хоч би середнього рівня готовності до чіткого уявлення про зміст і відповідальність керівнича державою. Еліта нижчих класів має формуватися у вищих навчальних закладах країни вищого рівня акредитованій, зі світовим авторитетом.

Пріоритетне місце у цій підготовчій школі повинно належати кандидатам на посаду президента. У даний час тут пакує дилетантство.

Які факти спонукають ставити питання про школу українських лідерів, і в першу чергу, президентів? Для лідерів усіх рівнів треба мати особливий, спеціальний вишкіл, щоб зуміти впоратися з будь-якими антиукраїнськими викликами. Сучасні регіональні лідери та претенденти на посаду президента – це, за нашими мірками, є недостатньо зрілими політиками, хоч уже «обстріляні» великими і малими битвами за лідируюче становище на місцевому і всесередовищному рівнях. Усі претенденти демонструють самовпевненість, щоб показати виборцям свої високі знання і велику здатність творити нове, щасливе життя для виборців. У більшості випадків виборці врятуватимуть новим претендентам і віддають їм свої голоси. Часто і густо обранці забувають про свої обіцянки, роблять свою чергову справу, або нічого не роблять. Можливо, деякі з них і хотіли щось корисне зробити, але не вміють.

Ось чому є підстави допомогти цим великим і малим лідерам діяти чесно і продуктивно на користь тих, які вручили їм мандат на управління країною чи малими територіями.

Президентами не народжуються, а стають, виростають. Їх треба навчати. Саме ці аргументи і свідчать про потребу допомогти шляхом навчання кандидатів на посаду президента стати досконалішими перед тим як засвітитися перед народом.

Український президент одночасно набуває статусу глави держави та батька нації, яка є основою українського суспільства. Українська нація – це велика родина, етнічна сім'я. Очилювати цю сім'ю, за споконвічною традицією має Батько, він же лідер нації, він же президент України. Українській нації вкрай потрібен Лідер, Вождь, Людина чистої душі і совісті, великого розуму і глибинної мудрості, незаплямована ніякими чорними, брудними справами; Особистість, яка ніколи і ні за яких обставин не зрадить Україну та її народ.

Лідер нації, а відтак і президент, зобов'язаний мати так чесноти, які б його вивишували не тільки над широкою народською масою, а й над елітою в цілому: національну свідомість.

велику професійну зрілість, глибокий розум, велику мудрість, здатність управляти державою, стратегічне мислення, передбачливість, чесність, непідкупність, патріотичність... Якщо цих якостей нема у слухачів школи, то над цим треба наполегливо працювати, бо без таких чеснот нічого йти в люди.

Лідер нації, державний муж має бути таким, щоб на власних зусиллях (не запозичених з інших країн) створити систему поведінки нації, ефективну модель національної держави, а вже на цій основі підібрати виконавців, ідейно переконаних спеціалістів щодо творіння добра для нації, народу. Будівництво національної країни має очолювати Лідер з Національною Ідеєю в душі та душі своїй, з сильною, непохитною волею здійснити цей Бетийкий Проект.

Сучасна Україна носить «в душі» бажання мати таку державу, щоб суб'єктивний фактор правителя мав тільки корисний результат для України.

Українські лідери – це категорія людей, яким належить бути світою вищою класу, а то й суперелітою. Поки що ми цього не спостерігаємо, бо ці люди перебувають на далекій відстані від Української Національної Ідеї.

Щоб підтвердити правомірність такого наміру, погляньмо спочатку на дії президентів 1991-2014 рр. У попередньому розділі було висвітлено, скільки наробили шкоди президенти Л.Кучма, Л.Кучма, В.Ющенко, В.Янукович. Тут ми тезово, стисло на теми, скажемо таке.

Ці президенти не виховували в народі моральні риси, які вимагаються сучасною аморальною глобалізацією, не розбудували політику державного протекціонізму, не опікувалися економікою. Якби усіх цих негативів не було у президентів, то Україна мала б більш зрілий вигляд як у матеріальному, так і національному вимірах. Якби все те, що вони не зробили, а були б зроблено, то їх можна було б вважати зрілими національно-патріотичними вождями. У цілому, кожен з них у тій чи іншій мірі знижував авторитет України як за кордоном, так і у сусідній країні. Громадянам України не доводилося гордитися своїми президентами. Усе це якраз і є аргументом на користь того, щоб кандидатів у президентів навчати управлінському

мистецтву на рівні першої особи в державі.

Кожен неупереджений патріотичний спостерігач може сказати, що усі президенти не показали себе істинними президентами України. На президентському троні посідали люди, яким не до снаги високі ідейні, державотворчі помисли, вміння і мудрість зрозуміти ту етнічну масу країни, якою Господь-Бог довірив їм управляти й давати лад. У нас було багато гетьманів, але запам'яталися одиниці. З нинішніх наших президентів жоден не став батьком нації, улюбленцем народу, незаперечним авторитетом. Спитаєте: чому? Тому, що кожен з них служив менше Україні, а більше власним інтересам. У жодного з них не було чистої поведінки до України. Кожен з них має гріх перед Україною. Кожен з них не мав синівського ставлення до України, а мав ставлення вітчима. Врешті, кожен з них не розумів свого народу як великого і самобутнього народу, а вважав цей народ нікчемним, невимогливим, невибагливим.

Це надзвичайно сумна історія, трагічна ситуація для українства у своїй хаті.

Якою можна собі уявити Школу українських лідерів? Подаємо тут загальні принципи функціонування цієї незвичайної навчально-виховної роботи. Це заклад заочного чи дистанційного типу, який надає навчально-консультативні послуги претендентам на лідерство регіонального чи вседержавного масштабів. Це своєрідні підготовчі курси до громадсько-політичної діяльності. Слухачів (чоловіків і жінок) запрошує сама Школа за індивідуальним вибором. Це мають бути особи віком до 40 років, які вже проявили себе на громадсько-політичному поприщі не взагалі, а як патріоти незалежної України, які мають гріхів перед людьми і законами. Кожен слухач навчається за індивідуальною програмою та індивідуальним графіком спілкування з вчителем. Усі ці програми розробляються для конкретної особи і є недоступними для інших слухачів. Слухачі між собою не спілкуються і можуть не знати один одного. Викладач виконує свої навчально-консультативні процедури окремо з кожним слухачем. Термін навчання визначається окремо для кожного слухача.

Наведемо орієнтовний перелік навчальних дисциплін.

дипломатів та спеціального виміру:

- Національна ідея українства;
- Державне будівництво;
- Бурс для вищого управлінського персоналу;
- Економіка (макро- і мікро) у ринкових умовах;
- Фінанси, банківська система;
- Стратегія розвитку України;
- Дипломатичні та легітимні доктрини;
- Україна і світ у глобальному вимірі;
- Історія України і світу;
- Військова доктрина;
- Кадрова політика у державних структурах;
- Інформаційна політика;
- Історія правителів: президентів, монархів, вождів, диктаторів...;
- Дипломатія;
- Системи шпигунської діяльності;
- Політичні партії та їх роль в суспільстві;
- Менеджерські ігри;
- Блок гуманітарних дисциплін: філософія, етика, естетика, література, мистецтво, красномовство, вміння комунікувати...;
- Українська мова як державна мова;
- Психологія;
- Обов'язкові знання іноземних мов: російської, англійської;
- Релігія як форма державно-суспільного життя;
- Слово і діло у житті лідера. Його відповідальність та відповідальність перед народом.

Якби наші президенти мали знання з наведених дисциплін, Україна б ніколи не опинилася у прірві, в якій вона перебуває протягом 1991-2013 років.

Президенти мають навчитись розуміти свій народ, а народ навчитись, як правильно обирати президентів.

Треба особливо підкреслити: народ – категорія вічна, а президенти і будь-яка влада – категорія тимчасова, перехідна і не досконала. Нація має перебрати на себе відпові-

дальність за чистоту, чесність і досконалість владних осіб.

Сучасний кризовий період української незалежної державності має народити, «викинути на поверхню» сильну особистість, ідейно, патріотично зрілого політичного діяча, здатного організаційно, на основі УНІ, повести українську націю до світла, чистоти і процвітання.

Наша нація як 1991 року, так і тепер потребує лідера, а його, на жаль, немає.

Виховання суспільства

Потребують навчання не тільки кандидати на посаду президента, не тільки претенденти на регіональне політичне керівництво, а й весь український народ, особливо його українська частина. Може постати питання: чи є підстави для такої великої роботи, як виховання суспільства? Такі підстави існують, і вони мають надзвичайну важливість для нового суспільства. З позицій 2013 року бачимо, як багато українських людей повалічено ідейно.

Вони голосують за своїх злісних ворогів. Голосують не одні раз, коли можна помилитися, голосують багато разів. Кожного разу отримують негативні результати, а черговий раз знову ж голосують за тих, хто їх обдурих у попередніх виборах. За 22 роки суспільство не вибрало ні одного українсько-патріотичного парламенту або хоч би проукраїнського. Усі парламенти 1991-2014 років – антиукраїнські. Про що свідчить така ситуація? Про деградацію українського суспільства. Суспільство нагадує вавилонській варіант мислення: кожна група виборців має свій форматний стереотип мислення. Це велика трагедія, яка веде до ліквідації державного суверенітету України. Ідейно Україна розірвана, в той час як має бути єдиною ідиєю у замісті національних інтересів держави і суспільства.

Виховання суспільства – велика і надзвичайно відповідальна місія. Треба людям допомогти стати свідомими творцями своєї долі, свого життя. У 2014 році українське суспільство ще не вміє творити свою долю і своє життя за цивілізаційними нормами. Серед українства є значна кількість людей, які не розуміють, наскільки вони ідейно хворі. Їх доведено до стану

самознищення, самопаплюження, самопотопання, до ненависті усього рідного, українського (батьків, братів, сестер, патріарха, героїв України). Вони ненавидять навіть самі себе за те, що походять з українства. Перевиховати цих людей – справу не легких як за способами, так і за часом.

Надзвичайно складною є проблема праці з народом. Єдиний шлях українську націю у таких, можна сказати, колоніальних умовах треба через: а) територіальні громади; б) критику існуючої системи, де панують багатії (їх мала купка) і страждають широкі народні маси; в) перспективою отримання влади...

Звичайну роботу мають здійснювати влада (президент, парламент, Національні збори, уряд з усіма міністерствами), громадські органи, діячі культури (барди, кобзарі, музики, співаки...) і колективи народної мистецької самодіяльності тощо.

Виховання нації, народу потрібно починати з виховання викладачів-вчителів, викладачів, інтелігенції усіх рівнів, адміністраторів державної влади та місцевого самоврядування. Процес надзвичайно складний та відповідальний. Генераторами виховного процесу мають бути президент і патріарх. Це великі особистості, які здатні виховувати суспільство на високих ідеалах служіння сучасній і майбутній українській державі.

Виховна робота має здійснюватися у всіх без винятку проформах суспільства: дошкільних, шкільних (середніх і вищих) закладах, державних, колективних і приватних структурах усіх рівнів, з кожною людиною – повсякчасно, наполегливо, ефективно.

Питання стоїть так: повернути в українське лоно усіх, до яких українців, які у попередні часи відмовилися від свого українського коріння, до цього часу перебувають у таборі ворожого селя. Потрібна копітка роз'яснювальна робота про честь і гідність українства, про те, що вони наносять болісні удари Україні-Україні відмовою від неї. Не забуваймо, що ці люди генетично належать до українського етносу і їх треба врятувати. Це – обов'язок нації.

Треба виховати суспільство чесних, сміливих людей, які

не бояться правди, можуть її захистити, самі живуть правдою, інших до цього спонукають. При загальному вихованні потрібно виявити «породу» особливих людей, що можуть стати лідерами, героями.

Особливої турботи у цій сфері заслуговує робота з молоддю. Виховний процес повинен будуватися на патріотичному ставленні до праці і до розбудови незалежної держави. Треба вселити в душі молодих людей впевненість, що гряде час їхнього реального управління державою. Потрібно залучати молоддю до управління країною, регіонами, районами, селами, навчати її цього нелегкого мистецтва.

Особливої уваги потребує нинішня українська інтелігенція. Не забуваймо, що видатний борець за волю індійського народу Махатма Ганді колись попереджав: «Інтелігенція вихована колонізаторами – найбільша загроза для індійського народу». Ця ситуація для України є актуальною. Саме тому вихованців «отечества чужого» треба перевиховувати у першу чергу. Наша інтелігенція все ще перебуває у стадії пасивного очікування, майже не пов'язана з народом, з патріотичною, публічною діяльністю. Україні потрібна чесна, патріотична, державотворча інтелігенція, яка б вела народ до справедливої держави без касти недоторканих.

Освіта має бути патріотичною; наука – патріотичною; культура – патріотичною. Усі українці мають бути патріотичними.

«Рівень держави оцінюється не кількістю великих міст, не багатством зібраного врожаю, а духовним обличчям людини, яку виховала держава» – свого часу зазначив відомий американський філософ та письменник ХІХ ст. Р.Емерсон (газ. «Буковина» 15.04.2008 р. //Demokrati_pochinayut2). Цей невмирущий принцип має бути присутнім в Україні повсякчас.

Виховна діяльність – це моральний обов'язок національної держави.

В основу виховної системи має бути покладена праця на досягнення національної ідентичності українського суспільства. Відсутність національної єдності призвело до неймовірних людських втрат, матеріальних руїн, до упадку віри у себе.

в беспроді, до багаторазового упущення державної незалежності. Національна консолідація – основа існування національної держави. Без єдності суспільства, в першу чергу, нації про національну державу і про щасливе майбуття не можна навіть мріяти. Тому на виховну роботу покладається відповідна місія.

Виховна система спрямовується, щоб викоринити аморальність, розпусту, пияцтво, наркоманію, псевдокультуру та інші розкладницькі впливи на поведінку дітей та дорослих.

Національна держава зобов'язана створити таку виховну систему, яка б сформувала кожного громадянина як господаря держави і країни. Кожен громадянин повинен мислити державно, діяти державно, дбати державно, захищати словом і ділом свою державність.

Кожний громадянин має у своїй родині вести ідейно-напрямочну виховну роботу: щоб діти знали свій рід до першого коліна; шанували тих, які вже закінчили свій життєвий шлях; запам'ятали їхні політичні та господарські помилки, і уникли їх самим; щоб любили своє село, містечко, місто, свій край, Україну; пишалися своєю українською мовою, бо вона найкраща найкраща у світі; поважали сусідів, мешканців свого села чи свого міста тощо.

Жінкам належить велика виховна місія як у родині, так і в суспільстві. Жінка, дівчина має усвідомити перш за все свою особливу і виключну місію – поповнювати українське суспільство новим, здоровим і розумним поколінням. Це одна з найважливіших і найвідповідальніших місій жінки в українській національній державі. А у самій родині жінка виконує незалежну багатогранну роботу, серед якої виховній сфері належить провідне місце.

Треба створити незалежну мережу центрів реабілітації, реінтеграції стітчих українців для перевиховання їх на патріотів.

Школи всіх рівнів мають виховувати чесних, порядних патріотів України. Стремління якомога більше збагатити матеріально – хибне уявлення про щастя і досконалість. Щастя у людини не її матеріальні статки, а моральна, духовна

чистота, чесність, відданість коханій людині, любов до свого краю... Найбільше багатство України – її люди. Ці люди мають бути національно свідомими, працьовитими, патріотичними.

У виховній роботі важливе місце належить творенню патріотичного колективізму – основу консолідації нації, зміцнення держави. Колектив – це маса однодумців. Якщо група людей не являють собою однодумців – це натовп, який можна загітувати у будь-який напрямок. Маємо творити конструктивний колективізм. Для цього доцільно використовувати:

1. Недільні школи для батьків, громадян.

2. Радіопрोगрами на теми: побут, сімейні стосунки, взаємини з людьми, суспільством...

3. Телепрограми: охайність території двору, будинку, квартири, вулиці, села, селища, міст.

4. Жоден квадратний метр землі не має залишатися без догляду. Уся територія закріплюється за юридичними та фізичними особами з вимогами: ні бур'янів, ні промислових, побутових та інших брудних і небезпечних предметів не повинно бути.

Почитайте ще раз, як нас виховували наші українські генії. Наведу лише один приклад:

Любіть у труді, у коханні, в бою,

Як пісню, що лине зорею...

Всім серцем любіть Україну свою –

І вічні ми будемо з нею!

(Володимир Сосюра)

Таких виховних елементів українство має велику множинну. Те, що сказали про любов до України такі титани як Т.Шевченко, І.Франко, Л.Українка, В.Сосюра... – це слова від Бога через геніальність українців. Маємо плекати у собі почуття любові до України!

Євгальна парадигма

Українська Національна Ідея – це Ідея Єдності українства; жити, виживати, перемагати. Такої науки українство не має, а тепер вона постає у вигляді Доленосної Ідеї. У єдності – наша сила, гласить народна мудрість. Мусимо засвоїти цю мудрість назавжди.

Бог не об'єднує різне за суттю, Бог злучає спільне за душою – так вважав мудрий наш Дмитро Донцов. Можемо стверджувати, що це незаперечна істина. Єднати вовка з вівцею – означає смерть вівці. Єднати Україну з Росією – означає смерть України. Єднати росіянина з українцем – означає смерть українця. Ці істини відомі навіть самому найслабкішому неучу, але чимало зони не діють у нашому виконанні.

Процес єднання українства перебуває у давній хронічній формі. Панує розбрат, поділ, зрада, асиміляція, перехід у «інші реальності» тощо. Згадаймо, як одні українські козаки воювали супроти інших українських козаків; як одні українські козаки «розкуркулювали» своїх побратимів, нерідко вбивали їх за те, що багаті. І тепер маємо ситуацію, коли українці вступають у політичні партії, які виношують плани знищення України.

Для українського націоналізму також є характерним таке явище як розкол, дроблення, ідейні розбіжності. Після Є.Коновалюка націоналістична течія розкололася перший раз 1940 року, але це був не остаточний поділ. Після нього були «двій-трьох» забордонні центри, материкові центри, а вже у часи незалежності націоналістичних організацій в Україні утворилося декілька десятків. Цим самим український націоналізм дисциплінує себе, руйнує згуртованість, додає «масла у вогонь» ворожим силам, які подають наш націоналізм як негативне явище. Зауважимо, що розкол був і є не лише в українському націоналізмі.

Згадаймо і той сумний факт, як багато українців пішли на службу російському комунізму, знищуючи при цьому усе українське, беручи активну участь у здійсненні трьох голодоморів у масових репресіях, доносили один на одного наклепи, чесні люди гинули, а вороги раділи з нашого самоїд-

ства. Цей негатив характерний і для сучасного козацтва, і для культури, і для релігії, і для патріотизму та інших сфер.

Століттями гриземо один одному горлянки і ніяк не можемо осмислити своєї самознищувальної психології. Ніяк не можемо отямитися, збагнути, що допомагаємо ворогам наших нищити нас.

Таке руйнівне явище вимагає наукового пояснення – в чому ж таки причина нашого тяжіння до відцентрових процесів?

Основною і єдиною причиною відцентрових (а попросту – розкольницьких дій) була і є відсутність українського світогляду та його охоронців.

У попередніх розділах цієї книги було наведено чимало реальних фактів втрати українством можливостей здобути незалежну державність. Причиною була відсутність українського світогляду. Цей світогляд не був присутній у душах і головах людей, які перебували у центрі доленосних подій. Світогляд, як у Д.Донцовим, то є «спільне за духом». І не тільки за Донцовим. Нам пора уже і самим розуміти, що нас врятує, а що погубить. Дух наш український, дух національний, інтереси загальнонаціональні – ось що має доленосну вагу, вирішує долю не тільки кожного з нас, а й Долю України.

Сучасне українство, не маючи в душі Української Національної Ідеї, не знає, що таке Закон Єдності. Можна навіть більш конкретно сказати: УНІ – це життєдайна сила, Закон Української Єдності. Без єдності – ми ніхто і ніщо ні як єтвості ні як політична сила. Без єдності – ми людський матеріал, який користуються інші нації для свого інтелектуального та фізичного оздоровлення. Ми фізично повноцінні, і це використовують інші нації для своїх інтересів. Ми інтелектуально нормальні, але без патріотичної тяги. І цим користуються інші нації – наш інтелект служить ворогам. Ми світоглядно роз'єднані, і тому стаємо людським натовпом, який виконує накази ворогів нищити своїх братів по крові. Будучи світоглядно сліпими, ми знищуємо самі себе, бо слухняно виконуємо приписи ворогів наших. Це руйнує нас. Ми зайняті саморуйнацією, і ніяк не можемо збагнути, що наш порятунок перебуває у нас самих.

Знаємо усією українською спільнотою – переможемо!

Закон Української національної Єдності простий і зрозумілий – користуйся ним і він принесе великі плоди всеукраїнського масштабу. Він нам каже:

«Будь перш за все українцем. Рятуй націю, захищайся вступом!»

Єднайся навколо таких доленосних понять як Україна, українська нація, українська національна держава, українська територія, українська мова, українська культура, український національний патріотизм... Нас еднають українська пісня, український танок, українські традиції, обряди, звичаї. Все це є українськими національними святинями. Вони несуть у собі величезну енергетику братерської єдності, непереможної сили українського духу. Вони яскраві, душевні, полум'яні..., але короткочасні – як швидко спалахують, так швидко й згасають. Зрозівали пісень, поплакали й розійшлися. А все як було поспівано, так і залишилося. Продовжує гіршати.

Потрібен постійний палаючий вогонь Єднання, як Сонце, яке світить вічно, не втрачаючи своєї потужної енергетики, дає радість життя та його безсмертя.

Українським всепланетним Сонцем постає Українська Національна Ідея як Основний Світоглядний Закон Українства. Якщо небесне Сонце – явище Боже, то всепланетне українське Сонце (УНІ) – явище українське, національне. Небесне Сонце підтримує Бог, а УНІ має підтримувати українство усього світу. І допоки українство підтримуватиме, сповідуватиме Українську Національну Ідею, воно буде успішно жити на Землі. Це – безсмертя.

У сучасних умовах стрижнем нашого єднання є братерський любов і взаємодія у захисті української присутності на Землі. Тільки ми самі маємо захистити себе і зайняти належне місце серед етнічних колективів планети. Ніхто за нас не буде робити те, що належить робити нам самим. Жоден етнос не може боротися за національні інтереси українців, окрім самих українців.

Якщо українець пізнав життєдайну силу єднання, він має

допомогти досягти цього рівня тому українцеві, який ще перебуває у тенетах чужої ідеології.

Патріотичне єднання доповнюється матеріальною взаємодопомогою. Маєш матеріальний достаток, допоможи українцю нужденному, виручи його з біди, «постав його на ноги». Твої витрати окупляться, вони сторицею повернуться українській нації.

Не служи за нагороди, служи заради єдності українства в Україні та у всьому світові.

Тільки на національній основі українство має можливість об'єднатися у потужну, непереможну силу. Усі інші способи єднання не мають такого універсального, притягального характеру. Про це свідчить історія. Процвітаючі держави досягли високого рівня тільки завдяки силі національного єднання. Жодна політична партія неспроможна виконати такий глобальний проект.

Не зраджуй Україну, допоможи іншому українцю не зраджувати Україну – це зміцнить наші сили і ми переможемо.

Маємо розуміти, що Українська Національна Ідея і Закон національної єдності самі по собі нічого не варті, якщо їхні святі приписи не будуть жити в душі і голові кожного з нас, якщо не буде тих авторитетних охоронців, провідників серед народу, які б наставляли, застерігали від помилок, а то й від зради. Можна для образного прикладу (хоч він і жорстокий) навести поведінку захисника українського світогляду Тараса Бульбу з повісті М.Гоголя. За зраду України він убив свого коханого сина. Україна для Тараса Бульби була святішою навіть від рідного сина. Оця святість до України і допомогла українцям перемогти Польщу. А вже Росію перемогти не дала зрада української козачої старшини.

Українська Національна Ідея є тією основою, яка дозволяє згуртувати навколо себе перш за все свідомих українців та просвітити «заблукалих» побратимів у тенетах чужих та ворожих нам світоглядів. Зраджуючи Україну вони не всі розуміють, що творять зло для себе, своїх дітей, нащадків.

Українська нація має бути згуртованою етнічно, органі-

ідейно та ідейно. УНІ дає нам усі можливості звести докупи ідейність, ідейність та організаційні форми в один контекст. Дуже важливе значення має організаційна структура діяльності. Вона має орієнтовно такий вигляд:

1. Лідер нації
2. Крайові лідери
3. Окружні лідери
4. Міські лідери
5. Сільські лідери.

У якому б стані не перебувала нація (вільна вона чи поневолена), треба завжди мати управлінсько-організаційну ієрархію, яку постійно діючий, живий, високоефективний керівний орган. Усі ці лідери, разом узяті, мають опікуватися національними проблемами, явними і можливими. Цих проблем дуже багато, а тому їх потрібно розмістити у певній послідовності. Як орієнтир, можемо звернути увагу на такі «пласти» проблем:

1. Як має діяти нація тоді, коли вона перебуває під окупацією.
2. Функції нації в умовах власної державності.
3. Національне виховання соціальних прошарків суспільства.
4. Проблеми національного патріотизму.
5. Проблеми еліти і вождів української нації.

Майдан як символ єднання

Увечері, 29 грудня 2013р., в Києві відбулося шосте народне віче «Солідарність проти терору». Наводимо повний текст Манифесту, ухваленого Народним віче: «Ми, учасники Народного віча, громадяни України, які зібралися сьогодні на Майдані Незалежності: усвідомлюючи, що Україна є європейською державою, українці є європейською нацією і готові відстоювати європейські цінності, зокрема, права та свободи людини, демократію, верховенство права, рівність усіх перед законом, визнаючи, що нинішній Майдан демонструє силу мирного протесту, хоча двічі зазнав спроб силового розгону, підкрес-

люючи, що Майдан є одним із найтриваліших та наймасовіших протестів в сучасній європейській історії з вимогами дотримання прав людини, її свободи та гідності, усвідомлюючи, що мільйони українців, які вийшли впродовж останнього місяця на майдани по всій Україні, показали, що вони прагнуть змін та готові до розбудови національної держави на основі європейських цінностей, поєднуючи їх з традиційними цінностями українського народу, усвідомлюючи, що нинішня політична система, яка призводить до узурпації всієї влади в країні однією людиною, – привела державу до глибокої економічної та політичної кризи, прагнучи до побудови такої системи влади, за якої на вершині інтересів держави має нарешті опинитися не чиновник, не олігарх, а проста людина, її гідність та добробут, її права та можливості для безперешкодної самореалізації в Україні, незалежно від політичних чи релігійних поглядів, мови спілкування, усвідомлюючи необхідність нашого єднання та координації нашої роботи для творення змін і нової України,

Ми, учасники Народного віча, закликаємо всіх, хто хоче змін в країні, разом працювати або долучитися до лав Всеукраїнського об'єднання «Майдан» заради досягнення наступних цілей:

1. У КОРОТКОТЕРМІНОВІЙ ПЕРСПЕКТИВІ МИ СПІЛЬНО МАЄМО ДОМОГТИСЯ:

1. Звільнення та реабілітації всіх заарештованих за участь в акціях протестів, припинення репресій, терору, погроз, морального та фізичного тиску на учасників мирного спротиву, звільнення всіх політичних в'язнів.

2. Відставки та притягнення до відповідальності всіх високопосадовців, у тому числі міністра Захарченка, які відповідальні за організацію кривавого розгону студентів в ніч на 30 листопада на Майдані Незалежності, побиття активістів та журналістів під стінами Адміністрації Президента 1 грудня 2013 року. До відповідальності мають бути притягнені не лише замовники, а й безпосередні виконавці з числа рядових бійців спецпідрозділів МВС.

3. Ліквідації спецпідрозділу «Беркут», як формування, що

тивністю дискредитувало себе своїми діями. Заборони використання військовослужбовців Внутрішніх військ для силової протидії мирним масовим акціям протесту.

4. Відставки уряду М.Азарова та формування нової проукраїнської більшості в парламенті. Ця більшість має сформувати новий технічний Кабінет Міністрів, завдання якого – вивести країну з системної кризи, забезпечити підписання угоди про Асоціацію з ЄС, а також гарантувати проведення чесних виборів президента та парламенту.

5. Початку реальних, а не імітаційних переговорів між владою та Майданом з метою формування пакету рішень, які будуть спроможні зняти гостроту політичної кризи і створити умовини для подальшої нормалізації ситуації в країні. Для цього Рада ВО «Майдан» сформує повноважну делегацію, яка матиме мандат Майдану на ведення переговорного процесу з владою.

6. Утворення представницького органу установчої влади для підготовки нової Конституції України. До її ухвалення – необхідно тимчасово повернутися до редакції Конституції 2004 року, яка була нелегітимно скасована, а президент внаслідок цього незаконно і неконституційно отримав додаткові конституційні повноваження.

Це – легітимний шлях вирішення глибокої політичної та економічної кризи в Україні, який передбачає проведення дострокових парламентських виборів на пропорційній основі з скороченими списками.

7. Донесення ідей Майдану до громадян України, поширення діяльності Майдану у всіх регіонах України, забезпечення ширшої комунікації та інформування мешканців Сходу України про цілі та завдання нашої організації.

8. Становлення на основі місцевих та регіональних осередків ВО «Майдан» мережі самоорганізації громадян, яка забезпечить:

- громадський контроль за діяльністю органів влади та самоврядування;
- ідентифікацію проблем місцевого розвитку та консолі-

дацію громадян на їх вирішення;

- рекомендації на посади в органи влади та самоврядування чесних, компетентних та ініціативних фахівців, надання їм громадської підтримки;

- підготовку суспільства до формування професійних та відповідальних органів влади та самоврядування.

II. У СЕРЕДНЬОСТРОКОВІЙ ПЕРСПЕКТИВІ МИ СПІЛЬНО МАЄМО ДОМОГТИСЯ:

1. Підписання Угоди про Асоціацію з Європейським Союзом включно з глибокою та всеосяжною зоною вільної торгівлі.

2. Запровадження безвізового режиму з Європейським Союзом для українських громадян. Двері до ЄС мають бути відкриті для всіх українців, хто хоче вільно подорожувати, а не лише для обраних чиновників.

3. Недопущення зовнішньополітичного бартеру стратегічних інтересів України на тактичні економічні бонуси з боку Росії, запобігання втягуванню України у Митний/Євразійський союзи.

Скасування тих домовленостей з Росією, що досягнуті ціною відмови від європейської інтеграції України та підривають суверенітет держави.

4. Запровадження персональних міжнародних санкцій проти посадових осіб, причетних до застосування сили проти мирних демонстрантів, політичних репресій, порушення прав і свобод людини в Україні. Ці заходи мають включати в себе заборону на в'їзд, замороження активів таких осіб, перевірка джерел походження коштів та власності, розміщених за кордоном, повернення пограбованого до України.

5. Забезпечення розробки, проведення загальнонаціонального обговорення та затвердження системного Плану змін в країні «Європейська Україна», здійснення якого забезпечить у стратегічній перспективі вступ України до Європейського Союзу.

6. Забезпечення проведення чесних, прозорих та демократичних президентських, парламентських виборів та виборів до органів до місцевого самоврядування, які є легальним шляхом

зміни влади в країні.

III. У ДОВГОСТРОКОВІЙ ПЕРСПЕКТИВІ МИ МАЄМО СЕРЬОЗНО ДОМОГТИСЯ:

1. Реалізації закладеної в Конституції, але так і не досягнутої наразі цілі побудови в Україні демократичної, правової держави з соціально-орієнтованою економікою, що вважає забезпечення фундаментальних прав людини своєю первинною та ключовою функцією, унеможливлення узурпації влади та зникнення нею.

2. Ухвалення нової Конституції України, що відображала б справжній, якісно усвідомлений суспільний договір між державою та громадянами, з метою забезпечення демократії, суспільної справедливості та верховенства права, відновлення балансу між гілками влади, посилення місцевого самоврядування.

3. Децентралізації влади, надання реальних повноважень громадам місцевого самоврядування, включно зі створення нових повноцінних виконавчих органів, обмеження повноважень призначуваних президентом місцевих державних адміністрацій лише контрольними функціями, забезпечення умов для розвитку місцевих громад через децентралізацію державних фінансів.

4. Докорінної зміни Кабінету Міністрів України, перетворення його в орган, який аналізує, розробляє та впроваджує державну політику, відповідає за ефективне служіння суспільству всієї системи органів виконавчої влади.

5. Відновлення правосуддя шляхом змін законодавства про судоустрій та люстрації суддів, причетних до неправосудних рішень, притягнення до кримінальної відповідальності працівників правоохоронних органів, силовиків, суддів, чиновників, причетних до здійснення політичних репресій в Україні, організації провокацій проти мирних демонстрантів.

6. Докорінних реформ правоохоронних органів, включно зі зменшення їхньої чисельності та обмеження функцій відповідно до європейських стандартів із одночасним підняттям професійного рівня їх працівників, та відповідного грошового регулювання. Ситуація, за якої кількість прокурорів в Україні є

найвищою в Європі, а чисельність міліції перевищує чисельність армії, має відійти в минуле.

7. Проведення реформи освіти із обов'язковим впровадженням курсу громадянської освіти та прав людини в освітній процес.

Ми – за реальні та ефективні перетворення в країні, які мають відбуватися на основі європейських цінностей та стандартів. Ми прагнемо змінити не політиків біля керма держави, а всю нинішню систему влади, яка наскрізь прогнила через тотальну корупцію, відсутність поваги до громадянина та його прав.

Ми свідомі, що шлях досягнення запропонованих змін буде тривалим та непростим. Але лише він веде нас до створення нової країни з новими правилами гри, дотримуватися яких під тиском Майдану і під його контролем будуть всі: від звичайних громадян до президентів та представників великого бізнесу.

Лише такий шлях, який ми маємо пройти разом, гарантує успіх Україні та втілення в життя ідей Майдану.

(http://news.liga.net/news/politics/952654-prinyat_manifestovo_maydan_polnyy_tekst.htm).

Ми навмисне навели повний текст Маніфесту, щоб показати, як тяжко опановується українська національна світоглядна система, що схвалюється і діє у всіх національних державах світу. Над Маніфестом витає космополітична ідеологія. Про українську націю, як титульну націю, гегемон суспільства у цьому документі не згадується. Наведемо підтвердження висловленому зауваженню: «прагнучи до побудови такої системи влади, за якої на вершині інтересів держави має нарешті опинитися не чиновник, не олігарх, а проста людина, її гідність та добробут, її права та можливості для безперешкодної самореалізації в Україні, незалежно від політичних чи релігійних поглядів, мови спілкування».

У наведеній цитаті пульсує ліберально-демократична ідея, що Україною має правити «проста людина... незалежно від

політичних чи релігійних поглядів, мови спілкування».

Шановні ідеологи Майдану! Україною правлять уже 22 роки «прості люди», які були раніше злодіями, шулерами (простих не буває), «незалежно від політичних, релігійних поглядів та мови спілкування». Серед цієї людності перебувають полісменники, черкаські олійники, релігійний клір РПЦ, кадебісти, комуністи та усі їхні різновиди (соціалісти, регіонали...). Вони отримали необмежені можливості безперешкодної самореалізації: у них влада, олігархія, офшорні зони, мільярдні статки, закордонні маєтки, усі земні блага, вищі ніж у царів, владодів, імператорів. Їхні діти навчаються у найдорожчих університетах світу.

Оте революційне шумовиння, галасливі заклики до справедливості вміло маніпулюють протестною свідомістю «майданівців», які щиро покладають свої нації на керівне командирство Майдану. А ці командири-отамани проводять наступні рядки, завдяки чому все залишиться таким, яким є тепер. Якщо до влади будуть допущені люди, незалежно від їхньої політичної орієнтації, то це будуть усі сучасні регіонали. Якщо до влади будуть допущені люди різких релігійних переконань, то це будуть вороги України.

А якщо до влади будуть допущені люди, незалежно від мови спілкування, то це будуть ті, які нині руйнують українську націю.

Керівники Майдану! Хто дав вам право знищувати українську націю та усі її надбання за багато тисячоліть? Ніхто вам такого права не давав. Ви шкодите корінному народові України. Це непростенний гріх!

Керівництво Майданом не передбачає здійснити репрісезізацію народного майна, що за безцінь потрапило до рук національних меншин, відновити національну ідентифікацію, виконання законів про заборону продажу землі, про достатні збройні сили, про соціальну справедливість, про вивезені з України матеріальні, культурні, духовні цінності, про державну ідеологію і багато чого, що руйнувало Україну 22 роки. Якщо в Україні усе залишиться так, як тепер, то заради чого треба було скликати Майдан?

Майдан 2013-2014 рр. з такою ідеологією не може досягти бажаного результату для народу. Перший його недолік – відсутність вождя. Другий недолік – космополітична ідеологія. Якщо повернутися до Майдану 2004 року, то там був вождь (вірніше, люди думали що в образі В.Ющенка Бог нам послав великого вождя), а народної ідеології не було. Люди усієї України вважали, що Вождь створить усі передумови поставити Україну на український шлях розвитку. Народні надії на В.Ющенка не справдилися. За п'ять років президентства він не став Вождем нації. Тоді Бог посилав Україні Майдан 2013 р. без вождя і без ідеології. Таке враження, що цей Божественний дарунок адресувався саме В. Юценку: стань Вождем нації, твори народну ідеологію. Нинішнього Юценка ми побачили спустошеного обивателя. Він злякався нового Майдану.

Гуманність

Громадянське суспільство – це перш за все національна взаємоповага, толерантність і взаємодопомога. Таке суспільство в Україні можливе і потрібне на основі цінностей Української Національної Ідеї, коли Українська національна держава і суспільство для усіх етнічних груп стають бажаними і дорогими.

Суспільство не може вважатися громадянським, якщо одна з національних меншин намагається стати на чолі держави і суспільства.

Національні меншини, будучи прибульцями в Україні, мають допомогти етнічним українцям у відновленні національної ідентичності, підтримати їх у статусі правлячої нації.

Громадянське суспільство має застосувати обмеження у правах до тих російськомовних українців, які не захочуть перейти в лоно україномовного середовища. Те ж саме стосується національних меншин, які не визнають українського суверенітету, української національної влади.

Національна держава містить у собі принцип соціальної справедливості.

Соціальна ідеологія передбачає зосередити пильну увагу

на всебічній підтримці дітей від дня народження і, мінімум, до 16 років. Держава повинна взяти на себе матеріальні витрати на утримання дітей тих сімей, де матеріальні статки перебувають в межах середнього рівня по країні. Усі сироти, безпритульні діти повинні бути влаштовані в дитячі заклади або в окремі сім'ї, де б вони мали належні умови для нормального життя і не відчували себе покинутими. Діти сімей вище середнього достатку утримуються за рахунок сімейного бюджету.

Центр соціальної політики спрямовується на захист дітей до їхнього повноліття.

Нікому і ніяких пільг не повинно бути. Замість пільг треба людям виплачувати відповідні грошові компенсації (на транспортні послуги...), в залежності від матеріального стану пільговиків. Там, де рівень доходів високий, всі пільги потрібно скасувати. Суспільство має звільнитися від дармоїдства.

Українська національна мораль – основоположна категорія у системі духовних цінностей. Вона протягом багатьох тисячоліть так званих доісторичних часів являла собою основний скарб людської поведінки, важливим мірилом якості як окремої людської істоти, так і суспільства. Це була епоха Божественної моралі: Всевишній Бог – Господь Неба, Людина – Господар Землі. Так високо трактувалася людська місія на Землі. І втратити довіру Бога через погане господарювання на Землі було найтяжчим самопониженням. Вона, ця мораль, була основним критерієм мотивації життя: якщо жити аморально, нехтуючи Божі приписи, то для чого тоді таке життя? Воно втрачає будь-який сенс. Так жили давні наші родичі. І нам залишили великі моральні скарби, значну частину яких ми спромоглися втратити.

УНІ – моральна основа людини, нації, держави; на наш погляд, – це єдина система, яка здатна врятувати моральну суверенність України. Мораль – категорія етики; усталена суспільна свідомість як регулятор поведінки людини. Моральною вважається поведінка людини в ім'я добра, справедливості, чесності.

Українська Національна Ідея містить у собі вимогу мати в Україні найвищу ступінь моральності, що завжди сприятиме

успішному поступу суспільства і держави. Українська Національна Ідея – це Ідея Єдності українства; наука жити, виглядати, перемагати. Такої науки українство не мало, а тепер вона постає у вигляді Доленосної Ідеї. У єдності – наша сила, гласить народна мудрість. Мусимо засвоїти цю мудрість назавжди.

Глобальність

Українська нація «розсипана» по усьому світі. З одного боку, – добре, але з іншого – погано. У даний час «розірвані шматки» нації, перебуваючи у діаспорах, не завжди відчувують свою родинність з нацією на терені України. Українці, народжені у діаспорах, як правило, поступово, але неухильно відділяються від української нації як світової спільноти.

Але ж це – наші люди. Не маємо права залишати їх ізольованими від корінної нації в Україні. Мусимо призупинити у діаспорах як асиміляцію, так і відмову молодих українців від своєї української належності.

Українська Національна Ідея передбачає глобальні проекти захисту й збереження українства у їхній природній сутності усіма доступними засобами.

Соціально-економічна модель національної держави

Соціальна сфера – вибухонебезпечна і цілком залежить від економіки країни. Обидві ці сфери взаємопов'язані. Економічна галузь – базисна галузь. Від неї залежить успіх не лише соціальної сфери, а й життя усього суспільства. Щоб отримати уявлення про сучасний стан української економіки, почитаймо слова авторитетної людини у сфері економіки.

«Несмотря на договоренности с Россией о кредите, Украина «остається на голодном пайке»

Об этом заявил в эфире «Радио Свобода» экономист, бывший вице-премьер Владимир Лановой, сообщает УНН. «У нас полностью опустошена экономика. В предприятиях нет денег, в банках нет ресурсов, люди не доверяют и не вкладывают деньги. НБУ, когда осуществляет рефинансирование, то есть дополнительно кредиты выделяет для экономики, он направ-

зветь исключительно 3-4 банкам, которые приближены к власти или просто являются государственными. И те кредитуют стратегические проекты, начиная от каких-то имений, угодий и заключившая терминалами, переходами транспортными и т.п. Чтобы это нужно, но вся остальная страна остается на голодном пайке», – сказал В.Лановой.

Однако, по его словам, Украину в Таможенный союз не принимают. «В Таможенном союзе, я Вас успокою, никогда мы не будем. Потому что Таможенный союз – это взять Украину в свои финансовые операции, которые заключаются в том, чтобы давать очень дешевую электроэнергию, газ, сырье, уголь своим производителям. Если мы входим, они нам все это дешево будут давать», – заявил бывший вице-премьер.

«Если еще почти пятидесятиmillionную Украину удерживать так, как они удерживают 80 миллионов человек, которые почти не работают, там разные системы социальные в России, то она (Россия – ред.) просто подорвется», – добавил эксперт.

По его словам, полученные от России деньги скоро закончатся. «Получение этих денег – ну, продержимся мы январь месяц, потом новые платежи наступают в марте месяце. Даст ли Россия, не даст – на поклон: а что вы нам отдаете? Вы помните фразу Бисмарка, что соглашения, подписанные с Россией, не имеют той бумаги, на которой они написаны», – сказал В.Лановой. (<http://telegraf.com.ua/ukraina/politika/1005666-lanovoy-ukraina-ostaetsya-na-golodnom-payke.html>).

Національна держава мусить забезпечити виконання деяких важливих проектів, а саме:

- використати увесь трудовий потенціал країни для виробництва продукції та послуг перш за все для потреб внутрішнього ринку;
- задіяти усі виробничі потужності для виробництва. Там, де ці потужності відсутні треба їх створити;
- задіяти протекціоністську політику щодо малого і середнього бізнесу;
- особливу увагу приділити відновленню сільськогосподарського потенціалу;

- ухвалити закон про заборону продажу земель сільськогосподарського призначення. Продаж може відбуватися тільки земель не сільськогосподарського призначення і то тільки громадянам України;

Послідовність

Системні стратегічні проекти у розвитку держави, країни, суспільства мусять здійснюватися у логічній послідовності від початку й до кінця. Українська Національна Ідея визначає послідовність як один з важливих імперативів національно-державного ладу.

Розпочаті реформи одним урядом, мають бути продовжені усіма наступними урядами.

В Україні 1991-2013 років послідовність не була тим обов'язковим інструментом державної, політичної, економічної, соціальної та інших систем. Була руйнація досягнень попередніх урядів і обіцянки здійснити кращі реформи, але то були лише слова. Справи з кожним роком погіршувалися.

Для забезпечення послідовності державної політики необхідно, щоб вища державна влада складалася з щирих, мудрих і розумних патріотів України, що й передбачено українським національним світоглядом.

Здоров'я людини, нації та Демографічна проблема

Здоров'я людини і нації

Кожен з нас має розуміти, що його здоров'я не лише його особиста власність. В рівній мірі, а можливо, у більшій мірі, здоров'я людини – власність національної держави. Здоров'я людини – це скарб нації, держави, суспільства. Сама людина щаслива від власної фізичної повноцінності. Вона потрібна державі, суспільству, нації, власній родині. Народжує здорових дітей, які також щасливі від власного здоров'я. Хворі люди – це тяжкий тягар для родини, суспільства, держави.

Національна держава покликана здійснити основний принцип свого існування: людина – основна цінність держави. Повторимо уже багато разів сказане: людина у національній

жінки має бути матеріально забезпечена (з власної праці) настільки, щоб мати достатньо вільного часу для самовдосконалення морального, духовного, фізичного, національного (як за рахунок власних резервів, так і за рахунок соціальних фондів).

Не забуваймо, що національна держава на відміну від диктаторської твориться не лише зусиллями державного апарату, а й активною працею усіх працеспроможних громадян країни. У такій державі влада належить народові, а разом з тим і обов'язком кожної людини працювати на загальну користь з власної ініціативи.

Здоров'я людини і нації належить до такої категорії цінностей, що кожна мала і доросла людина має піклуватися про своє здоров'я, і в такий спосіб допомагати державі зберігати її здоров'я.

Демографічна проблема

«Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодайте нею, і пануйте над морськими рибами, і над птаством небесним, і над кожним плазуючим живим на землі» (1М,1,28).

Маємо турбуватись відтворенням як для себе, своєї землі, так і для власної державності.

Кожна українська сім'я зобов'язана мати не менше трьох дітей, і тоді демографічна криза відступить. Можна нагадати факти про демографічне відтворення українства у XVI-XIX століттях. Тоді в цьому плані на повну потужність діяла Українська Національна Ідея. Жінки народжували по 8-10 дітей. І надлишок їхній був значно нижчий від сучасного, але любов до власних дітей та потреба у захисниках вітчизни була на високому рівні. Це рятувало Україну від депопуляції та від ворожих нападів. Тепер настала пора творити з любов'ю нові покоління українців. У цьому наш порятунок!

Адаптація до динаміки життя

Адаптація української нації до подій, що відбуваються серед нас і в країнах, що оточують Україну, здійснюється за допомогою спеціальної програми чи тимчасового проекту, часто – стихійно, а у багатьох випадках – у діаметрально протилежних на-

прямках окремими частинами української нації.

У подіях 1917-1920 років Україна не являла собою цілісний політичний суб'єкт. Вона не мала українського національного обличчя. За цей буремний час Україна спалахувала сотнями, якщо не тисячами, «самостійних народних республік», великих і малих військових загонів, кожен з яких обирав самостійно своїх союзників, внаслідок чого змінювалися їхні політичні програми та цілі, яких вони хотіли досягти.

Не можна підрахувати, скільки людських життів було загублено служінню фантастичних «народних республік», побудови інших моделей державно-суспільного устрою. І все це не дало жодних позитивних результатів.

Центральна Рада складалася переважно з політиків соціалістичного ухилу. Її керівництво на чолі з М.Грушевським та В.Винниченком прагли не відриватися від Росії, творити демократичну соціалістичну Російську Федерацію або урізану автономію. Вони були настільки безпорадними політично, що розпустили українське мільйонне військо і прирекли Україну на чергову поразку.

У міжнародних відносинах Україна не змогла забезпечити стабільний стан з Антантою та

Троїстим союзом. Особливо провальною була політика з Росією, а потім і з Польщею. При цьому доречно нагадати, що українська людність воєнних часів того періоду суттєво допомогла Росії та Польщі. На боці більшовицької Росії воювала армія Н.Махна, а на боці Польщі Пілсудського – вояки С.Петлюри. А «самостійні» отамани воювали супроти Української Народної Республіки.

Практично у період народної революції (1917-1920) Україна не зуміла адаптуватися до потужних державно-політичних течій, що й призвело її до нової колоніальної неволі під егідою російсько-єврейського комунізму.

Державно-політична і національна українська еліта визривала уже в процесі самої революції. Головна особа цієї еліти – Симон Петлюра та його оточення. І визрівання це сталося уже тоді (Директорія), коли Україна «плавала» у власній крові.

Поразка України (1917-1920) стала фундаментом для геноцидів 1921-1923 та 1931-1933 років. Втрати від цих геноцидів вимірюються багатьма мільйонами українських життів.

Друга доленосна подія в житті України відбулася 1 грудня 1991 року, коли на голову незрілого українства впала державна незалежність. Проголосувати на референдумі ми ще змогли, і змогли доволі успішно (92% голосів), а далі ми виявилися по-дитячому безпорадні, не здатними до світоглядного осмислення своєї долі. Такими недолугими залишаємося і 2014 року, виключно з подіями після відмови В.Януковича підписати угоду про асоціацію з Європейським Союзом.

В основі нашої паралізованості лежить наша світоглядна сваволя. Наша малочисельна патріотична еліта на знайшла серед себе навіть однієї тямучої людини, щоб поставити питання про державність, на чолі якої мала б стояти українська нація. Немає такої людини серед української еліти і тепер (2014). Оце це «сахіллесова п'ята» українства, яку треба негайно усунути.

Наша світоглядна загальмованість перебуває в «утробі» суспільства на стадії осмислення окремими дослідниками, а звідси як визначальна спільнота українського народу ще не наблизилася до осмислення самої себе у новій державі. Багато ще українців перебувають під впливом російської ідеології. Мільйони українців голосують за комуністів, регіоналів.

І ці мільйони є етнічними українцями, маючи в голові чужі ідейні цінності. Самостійно ці люди ще не можуть втямити, що вони діють супроти українських і власних інтересів, а допомоги від національно свідомих побратимів не отримують. Це означає, що внутрішньо етнічна ситуація в Україні у сфері національного самоосмислення потребує радикальної перезавантаженості і лише тоді адаптація до динаміки життя стане активною силою.

Україно! «Май мужність жити за власним розумом!»

(Еммануїл Кант)

(Замість післямови)

Великий Еммануїл Кант звертався з закликом жити власним розумом до німецької людини. Ми запозичили ці мудрі слова, щоб звернутися до України – символу усіх патріотів цієї землі.

Для українців ця формула розкривається, на наш погляд, в Українській Національній Ідеї.

Український національний світогляд – всеохопний Кодекс Великих і малих знань для усіх українців «живих, і ненароджених земляків наших, в Україні і не в Україні» (за Шевченком).

УНІ – ВЧЕННЯ про СМИСЛ українського життя: самовдосконалення.

УНІ – це скриня МУДРОСТІ: спокійний аналіз подій, висновок-вижити й перемогти.

УНІ – це скриня РОЗУМУ: здатність знаходити істину, дати їй дорогу.

УНІ – це ПРОГРАМИ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ: народ має творити державу.

УНІ – це скриня НАЦІОНАЛЬНОЇ ЗРІЛОСТІ: людина має бути націонал-патріотом.

УНІ – це скриня знань для творців своєї ДОЛІ: доля людини – в долі нації.

УНІ – Закон збереження генетичного ФОНДУ: міжукраїнське парування.

УНІ – способи виживання у екстремальних умовах: мати сильний дух і волю.

УНІ – знання ворогів та друзів: пізнання в біді.

УНІ – кращий спосіб захисту: упереджувальна атака.

УНІ – віра у Всевишнього Бога – Творця Всесвіту і Життя в ньому.

Знайдіть хоч якусь маленьку сферу українського життя.

де б не було УНІ. Такої сфери не існує. У наведеному переліку всі сфери названі, але для кожної названої і неназваної УНІ свої рецепти. Нашу світоглядну систему можна розкрити кращими словами:

- бути господарем своєї землі і долі. Самому вчитись і навчати ближніх господарювати;
- власний смисл життя тісно пов'язувати з національними інтересами, тобто з УНІ;
- ревниво зберігати чистоту генетичного фонду нації;
- народжувати не менше трьох дітей у сім'ї та виховувати їх патріотами України;
- любити представників тих національностей, які не мають злих намірів до України;
- захищати незалежну Україну від внутрішніх і зовнішніх ворогів;
- позбутися шкідливих звичок: тютюнової, алкогольної, наркотичної залежності;
- бути перш за все українцем, а вже потім обирати друзів з духом та ідейністю;
- шанувати і захищати рідну культуру, мову, традиції, звичаї, обряди, вірування;
- оберігати дітей від тютюнової, алкогольної, наркотичної, сексуальної залежності;
- контролювати, щоб усі талановиті люди від дитинства й до старості служили Україні;
- очищувати Україну від отруйних речовин в землі, воді, повітрі.

Ти будеш жити, Україно,

Країна мудрості, великорозуму й добра!

Геть від Москви! Дайош Європу! (М.Хвильовий).

Січень 2014. Харків.

Список використаної літератури

Бадзьо Ю. Влада-опозиція-держава в Україні сьогодні. Думки проти течії. – К.,1994, С.22.

Белебега І.О.Національна Україна (Харків, 1 і 3-є видання 2010 р., а друге видання 2011р.), 474 с.

Белебега І.О.Світоглядні перлини Української Національної Ідеї (Харків,2010,2011),160 с.

Белебега І.О.Національне прозріння українців (Харків, 2012), 580 с.

Белебега І.О. Рятуймо українську націю (Харків. 2013), 176 с.

Павличко Д.В. Українська національна ідея. У 2-х томах. – К, «Основи», 2012,1699 с.

Науково-популярне дослідження

Белебега Іван Олексійович

Нація має вижити і перемогти

Дизайн обкладинки – Сергія Терefeldьського
Комп'ютерна верстка – Сергія Терefeldьського
Коректор – Тетяна Бадзюнь

Підписано до друку 07.05.2014р.

Формат 60x84 1/16. Шрифт Minion Pro. Папір офсетний.
Офсетний друк. Ум друк арк. 18,14. Обл. -вид. арк. 16,49.
Наклад 50.

ТЗОВ «Бізнес Інтернет Центр»
45400, м.Нововолинськ, пров. Поштовий, 1
тел.: (03344) 3-16-30

Белебега І. О.

Б 43 Нація має вижити і перемогти. – Нововолинськ : ТЗОВ «Бізнес Інтернет Центр», 2014. – 192 с.

ISBN 978-966-361-767-1

Нам казали і кажуть: завоюєш українську державу, або загинеш у боротьбі за неї!

Ми кажемо: вижити за будь-яких умов, щоб потім перемогти! Ми народжені не для того, щоб загинати у боях, а для того, щоб перемагати. Загинути легше всього, а перемогти – найскладніше завдання. Ми маємо перемагати, бо без цього у нас не буде життя як такого.

Досягти своєї мети можемо тільки за умови, коли уся українська нація буде просякнута вченням про смисл життя у відповідності з Українською Національною Ідеєю (УНІ).

Ідейною основою будівництва нової України виступає світоглядна система українства – Національна Ідея. УНІ – це той паросток, який проростає у безсмертя лише на національному ґрунті. Мова йде про будівництво Майбутньої України. Нині Україна перебуває на стражденому шляху переходу від темряви до світла, від невизначеності до чіткої мети свого існування.

Українці мають побудувати таку країну, державу, суспільство, де б людям жилося заможно і радісно, духовно і чесно; де б кожна людина мала можливість удосконалювати себе з морального, духовного вимірах. Маємо творити блага не для чужоземних інвесторів, не для «благодійників»-спонсорів, а для власного народу. І тільки.

Такої світлої і чесної ідеології українська нація не мала у всі попередні етапи свого буття. Ідеології окупантів не давали можливості нації реально самоосмислити себе як володаря української території, української державності, української долі, усіх багатств, що творилися нацією. Свідомість української нації формувалася як свідомість кріпака, наймита, раба, безправної людини. У цій царині досягнуті величезні успіхи. Українську націю суттєво покалічено. Усі ці намули мають бути очищені.

Українська нація має постати національно зрілою, ідейно одновекторною, самодостатньою і самоорганізованою у національну державу.

УДК 32+94(477)

ББК 66.0+63.3(4 Укр)

Довідка про автора

Белебеха Іван Олексійович народився 10 листопада 1930 року у селі Синиха Куп'янського району Харківської області у селянській сім'ї колгоспника.

Доктор економічних наук, професор, має десять книг професійного змісту, багато методичних посібників та інших рекомендацій.

Окрім своєї професійної сфери, бере активну участь у громадсько-патріотичній діяльності. Позапартійний. Опублікував низку публіцистичних статей, брошур і книг на захист української людини,

української нації, української незалежної державності. З числа книг можна назвати такі:

Поразки та надії України. (Харків, 1996), 366 сторінок;

Українська еліта. (Харків, 1999), 345 с;

Україна і комунізм. Книга 1 (Харків, 2000), 500 с;

Честь України. Друге видання. (Харків – Нью-Йорк, 2001), 335 с;

Україна і комунізм. Книга 2. (Харків, 2003), 607с;

Україна: шлях до воскресіння. (Київ, 2007), 520 с;

Ворожі гнізда в Україні. (Харків, 2008), 361 с;

Безсмертна Україна. Т.1 (Харків, 2009), 455 с;

Національна Україна. (Харків, 1 і 3-е видання 2010 р., а друге видання 2011р.), 474 с;

Світоглядні перлини Української Національної Ідеї. (Харків, 2010, 2011), 160 с;

Національне прозріння українців. (Харків, 2012), 580 с;

Рятуймо українську націю. (Харків, 2013), 175 с;

Філософія українського світогляду. (Харків, 2013), 392 с.